

Міністерство освіти і науки України
Луцький національний технічний університет
ВСП «Ковельський промислово-економічний фаховий коледж
Луцького національного технічного університету»

Методичні матеріали для самостійного опрацювання
лекційних тем з освітнього компонента

Основи правознавства
спеціальності 073 Менеджмент
спеціальності 071 Облік і оподаткування

Ковель, 2023

ЗМІСТ

1. Лекція на тему Основи теорії держави і права
2. Лекція на тему Основи Конституційного права України
3. Лекція на тему Основи адміністративного права України
4. Лекція на тему Основи фінансового права України
5. Лекція на тему Банківське право
6. Лекція на тему Основи цивільного права України
7. Лекція на тему Основи трудового права України
8. Лекція на тему Загальні засади соціального забезпечення
9. Лекція на тему Основи сімейного права України
10. Лекція на тему Основи кримінального права України
11. Лекція на тему Правове регулювання навколишнього природного середовища
12. Лекція на тему Судові й правоохоронні органи України
13. Лекція на тему Вирішення господарських спорів

Тема   Основи теорії держави і права

План лекції

1. Поняття держави та її ознаки.
2. Характеристика внутрішніх і зовнішніх функцій держави.
3. Поняття форми держави.
4. Поняття права та його ознаки.
5. Функції і принципи права.
6. Джерела права.
7. Юридична відповідальність поняття і ознаки.

1. Поняття держави та її ознаки

Держава, як зазначалось, є основним інститутом політичної системи суспільства. Вона концентрує в собі владні відносини, які стосуються інтересів і потреб всіх членів суспільства.

Держава – це організація політичної влади домінуючої частини населення у соціально неоднорідному суспільстві, яка забезпечує цілісність і безпеку всього суспільства та здійснює керівництво ним насамперед в інтересах цієї частини, а також управління загальносуспільними справами.

Ознаки держави:

- 1) наявність системи суверенної політичної влади;
- 2) територія;
- 3) монополія на легальне застосування примусу;
- 4) наявність державної мови;
- 5) апарат держави;
- 6) наявність національної правової системи;
- 7) населення.

2. Характеристика внутрішніх і зовнішніх напрямів діяльності (функцій) держави

Функції держави – це основні напрямки її діяльності, в яких відображаються й конкретизуються завдання і мета держави, проявляються її сутність і зміст, а також соціальне призначення в соціально неоднорідному суспільстві.

Термін „функції держави” застосовується для позначення основних напрямків діяльності держави. Виконання державою своїх функцій має за мету гармонізувати життєдіяльність суспільства і держави. У функціях держави визначаються її сутність та реальна роль, яку держава відіграє у вирішенні основних питань суспільного розвитку. Функції мають об’єктивний характер, обумовлений потребами суспільства, вони встановлюються залежно від основних завдань держави на певному етапі розвитку. Зміст завдань держави зумовлюється різними внутрішніми й зовнішніми чинниками.

Функції держави можна поділити на внутрішні й зовнішні.

Головні внутрішні функції держави:

1) господарсько-організаційна (програмування і організація виробництва на державних підприємствах, розпорядження об’єктами державної власності);

2) господарсько-стимулююча (створення умов для розвитку виробництва на основі визначення і захисту різних форм власності на засоби виробництва);

3) культурно-виховна (освіта, виховання, підтримка культури, обґрунтування і пропаганда існуючого соціального устрою тощо);

4) соціальна (охорона і відновлення здоров’я, соціальне забезпечення та ін.);

5) створення демократичних умов, інститутів для вільного виявлення і врахування інтересів соціальних груп суспільства, зокрема для діяльності різноманітних політичних партій.

Головні зовнішні функції держави:

1) участь у створенні світової економічної системи на основі міжнародного розподілу та інтеграції виробництва і праці;

2) оборона своєї країни від зовнішнього нападу, анексії;

3) організація, підтримання і розвиток міжнародних договірних відносин на засадах загальновизнаних принципів міжнародного права.

3. Поняття форми держави

Форма держави об'єднує три компоненти: форму державного правління, форму державного устрою і державний режим.

Державне правління – це спосіб організації і здійснення вищої державної влади. Традиційно виділяють такі основні форми державного правління:

1) монархія – це форма державного правління, при якій вища державна влада повністю або частково зосереджується в руках одноосібного глави держави і, звичайно, передається у спадок;

2) республіка – форма державного правління, при якій вища державна влада здійснюється виборним колегіальним органом, що обирається виборцями на певний строк.

Державний устрій – це поділ території держави на певні складові й розподіл влади між нею і цими складовими. Історично склалися дві форми державного устрою:

1) унітарна держава – це держава, окремі складові якої не мають суверенітету, всіх ознак державності;

2) федерація – це союзна держава, яка складається з державних утворень, які мають певну самостійність.

Політичний (державний) режим – це сукупність характерних для певного типу держави політичних відносин, засобів і методів реалізації влади, наявних стосунків між державною владою і суспільством, панівних форм ідеології, соціальних і класових взаємовідносин, стану політичної культури суспільства.

У сучасних умовах державні режими класифікують так:

1) демократичний режим – це режим, що характеризується децентралізацією, розосередженням влади між громадянами держави.

4. Поняття права та його ознаки

Кожне суспільство має регулювати відносини між людьми, здійснювати охорону і захист таких відносин. Таке регулювання і охорона суспільних відносин здійснюються з допомогою соціальних норм. У системі та-

ких норм право посідає провідне місце. В юридичній літературі право розглядають як загальносоціальне явище і як волевиявлення держави (юридичне право).

Юридичне право – це свобода та обґрунтованість поведінки людей, що задекларована державою відповідно до чинних нормативно-правових актів та інших джерел права.

Юридичним об'єктивним правом називають систему всіх правових приписів, що встановлені (санкціоновані), охороняються, захищаються державою, мають загальнообов'язковий характер, є критерієм правомірної чи неправомірної поведінки та існують незалежно від індивідуальної свідомості суб'єкта права.

Юридичне суб'єктивне право – це певні можливості, міра свободи, що належить суб'єкту, який сам вирішує, користуватися ними чи ні.

До основних ознак права можна віднести такі:

- 1) право – це система правових норм;
- 2) це правила поведінки загального характеру;
- 3) ці правила мають загальнообов'язковий характер;
- 4) вони тісно зв'язані між собою, діють у єдності, складаються в правові інститути, правові галузі та інші частини системи права;
- 5) формально визначені й закріплені в нормативно-правових актах та інших джерелах права;
- 6) устанавлюються, санкціонуються, гарантуються (забезпечуються) державою та її органами;
- 7) у своїй сукупності регулюють та охороняють соціальні відносини між людьми;
- 8) правила поведінки повинні встановлюватися державою з урахуванням принципів правди, справедливості, гуманізму й милосердя.

Право як волевиявлення держави – це система загальнообов'язкових, формально визначених, установлених або санкціонованих державою, гарантованих і забезпечених нею правил поведінки, що тісно між собою зв'язані

й регулюють суспільні відносини між людьми в інтересах певної частини (більшої чи меншої) населення в соціально неоднорідному суспільстві.

5. Функції і принципи права

Функції права – це основні напрями його впливу на суспільні відносини. Призначення функцій полягає в тому, щоб визначити активну й багатогранну роль права в громадянському суспільстві з позиції його впливу на суспільні відносини між людьми.

Функції права поділяють на загальносоціальні й спеціальні юридичні. Розглянемо функції права, що належать до загальносоціальних:

1) гуманістична функція - захищає права і свободи людства, народу, людини;

2) організаторсько-управлінська – право суб'єктів на вирішення певних економічних і соціальних проблем;

3) інформаційна (комунікативна) – інформує людей про волю законодавця;

4) оцінно-орієнтувальна – поведінка людей оцінюється з огляду на закони держави;

5) ідеологічно-виховна – формує у людини певний світогляд;

6) гносеологічна (пізнавальна) – право само виступає як джерело знань.

До спеціальних юридичних функцій права відносять:

1) регулятивну - спрямована на врегулювання суспільних відносин;

2) охоронну - спрямована на охорону відповідної системи суспільних відносин. Принципи права – це закріплені у праві вихідні нормативно-керівні положення, що характеризують його зміст, основи, зазначені в ньому закономірності суспільного життя.

6. Характеристика джерел права як зовнішньої форми його вираження

Окрім внутрішньої розрізняють також зовнішню форму права, або джерела права. Це способи юридичного вираження права, його організація в належну юридичну оболонку.

До зовнішньої форми (джерел) права відносять:

1) правовий звичай – це санкціоноване державою звичаєве правило поведінки загального характеру;

2) правовий (судовий чи адміністративний) прецедент – це рішення компетентного органу держави, якому надається формальна обов’язковість під час вирішення всіх наступних аналогічних судових чи адміністративних справ;

3) нормативний договір – це формально-обов’язкові правила поведінки загального характеру, що встановлені за домовленістю і згодою двох чи більше суб’єктів і забезпечуються державою (наприклад, договір про утворення федерації, колективний договір);

4) нормативно-правовий акт – це рішення компетентних суб’єктів, що виноситься в установленому законом порядку, має загальний характер, зовнішній вигляд офіційного документа в письмовій формі, забезпечується державою і породжує юридичні наслідки.

Нормативно-правові акти поділяють на закони й підзаконні нормативно-правові акти.

Закони – це нормативно-правові акти, що видаються законодавчими органами, мають вищу юридичну силу і регулюють найважливіші суспільні відносини в країні.

Підзаконні нормативно-правові акти – це результат нормативної діяльності компетентних органів держави (їх посадових осіб), уповноважених на те державою громадських об’єднань з установлення, впровадження в дію, зміни і скасування нормативних письмових документів, що розвивають чи деталізують окремі положення законів.

Систематизація нормативних актів – це діяльність з упорядкування та вдосконалення нормативних актів, приведення їх до певної внутрішньої узгодженості через створення нових нормативних актів чи збірників.

Інкорпорація – це вид систематизації нормативних актів, який полягає у зведенні їх у збірниках в певному порядку без зміни змісту. Критерій

систематизації: хронологічний або алфавітний порядок, напрям діяльності, сфера суспільних відносин, тематика наукового дослідження.

Кодифікація – це вид систематизації нормативних актів, що мають спільний предмет регулювання, який полягає в їх змістовній переробці (усуненні розбіжностей і суперечностей, скасуванні застарілих норм) і створенні зведеного нормативного акта. Різновидами кодифікації є кодекс, статут, положення.

Кодекс – це кодифікаційний акт, що забезпечує детальне правове регулювання певної сфери суспільних відносин і має структурний розподіл на частини, розділи, підрозділи, статті, що певною мірою відображають зміст тієї чи іншої галузі законодавства. У сучасному законодавстві України існує вісімнадцять Кодексів.

7. Юридична відповідальність: поняття і ознаки

Юридична відповідальність поділяється на перспективну (позитивну) і ретроспективну (негативну).

Перспективна (позитивна) юридична відповідальність – це сумлінне виконання своїх обов’язків перед громадянським суспільством, правовою державою, колективом людей та окремою особою.

Ретроспективна (негативна) юридична відповідальність – це специфічні правовідносини між державою і правопорушником внаслідок державно-правового примусу, що характеризуються за судженням протиправного діяння і суб’єкта правопорушення, покладанням на останнього обов’язку зазнати позбавлення волі й несприятливих наслідків особистого, майнового, організаційного характеру за скоєне правопорушення.

Ознаки ретроспективної юридичної відповідальності:

- 1) державно-правовий примус;
- 2) негативна реакція держави на правопорушення і суб’єкта, винного в його скоєнні;
- 3) обов’язок правопорушника витерпіти несприятливі наслідки за його протиправну поведінку.

Державно-правовий примус – це спосіб державного впливу на суб'єкта правопорушення, що тягне для нього позбавлення особистого, майнового чи організаційного характеру. Державний примус характеризується конкретною діяльністю компетентних органів чи службових осіб, яка включає в себе:

- 1) нагляд за правомірністю поведінки учасників суспільних відносин;
- 2) дослідження обставин діянь, в яких виявлені ознаки правопорушень;
- 3) розгляд справ про конкретні правопорушення;
- 4) застосування юридичних санкцій до винних осіб;
- 5) виконання актів застосування норм права.

3) самотійним видом ретроспективної юридичної відповідальності є цивільно-правова відповідальність, тобто відповідальність фізичної чи юридичної особи за порушення договірних зобов'язань, заподіяння позадоговірної майнової шкоди, а також за порушення особистих майнових прав;

4) дисциплінарна відповідальність – це різновид юридичної ретроспективної відповідальності працівника за порушення трудової дисципліни із застосуванням до нього догани та звільнення; законодавством, статутами й положеннями про дисципліну для окремих категорій працівників можуть бути передбачені інші дисциплінарні стягнення;

5) матеріальне відповідальність розглядається як різновид ретроспективної юридичної відповідальності працівника за матеріальну шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації внаслідок порушення покладених на нього трудових обов'язків.

Підставами для накладення матеріальної відповідальності є пряма дійсна шкода, протиправна поведінка працівника, причинний зв'язок між протиправними діями чи бездіяльністю та виниклою шкодою або провина працівника в заподіяній шкоді. Матеріальна відповідальність може бути повною і обмеженою.

Питання для самоконтролю

1. Визначіть поняття, ознаки та функції держави.
2. Що таке форми держави?

3. Визначіть поняття, функції та ознаки права.
4. Назвіть джерела права.
5. Що таке юридична відповідальність.

Тема Основи Конституційного права України

План лекції

1. Конституційне право – провідна галузь національного права України.
2. Державні символи України.
3. Загальна характеристика Конституції України та її юридичні властивості.
4. Громадянство України як один із інститутів конституційного права.
5. Загальна характеристика основних прав, свобод і обов'язки людини і громадянина, гарантії їх дотримання.

1. Конституційне право – провідна галузь національного права України

Конституційне право України як галузь права і законодавства являє собою систему правових норм і нормативно-правових актів та інших джерел, що регулюють відносини, пов'язані з основами конституційного ладу, правового статусу особи, народовладдям, територіальним устроєм суспільства і держави.

Предметом конституційного права України є коло суспільних відносин, що виникають у процесі організації та здійснення публічної влади. Ці відносини характеризуються певною специфікою, а саме: стосуються всіх найважливіших сфер життєдіяльності суспільства; виступають як базові в політичній, економічній, духовній, соціальній та інших сферах життя суспільства.

Під принципами конституційно-правового регулювання розуміють найзагальніші нормативно-регулятивні правила поведінки, в яких відображаються сутність і соціальне призначення конституційного регулювання суспільних відносин.

До них відносять принципи:

- 1) верховенства права;
- 2) верховенства і прямої дії конституції та законів у системі нормативно-правових актів;
- 3) загальної демократії;
- 4) політичного, економічного та ідеологічного плюралізму;
- 5) поділ влади;
- 6) гуманізму;
- 7) пріоритетності норм і принципів міжнародного права порівняно з вітчизняним законодавством;
- 8) державного та іншого гарантування прав, свобод і обов'язків людини і громадянина, народовладдя, захисту суверенітету й територіальної цілісності України .

Конституційно-правова норма – це загальнообов'язкове правило поведінки, встановлене чи санкціоноване державою з метою регулювання та охорони певних суспільних відносин, які становлять предмет конституційного права. Їхніми специфічними ознаками є те, що вони:

- 1) регулюють особливе коло суспільних відносин, що безпосередньо стосується здійснення народовладдя;
- 2) встановлюють порядок створення інших правових норм, який є обов'язковим для інших галузей права;
- 3) мають вищу юридичну силу щодо інших правових норм;
- 4) відрізняються особливою структурою, для них не є характерною тричленна структура (гіпотеза, диспозиція та санкція), мають лише диспозицію.

Метод конституційно-правового регулювання – це сукупність способів і засобів, за допомогою яких упорядковуються суспільні відносини, що становлять предмет конституційного права. Він характеризується:

- 1) найбільшою загальністю;
- 2) максимально високим юридичним рівнем;
- 3) імперативністю;
- 4) універсальністю;
- 5) доцільністю;

6) поєднанням прямого й опосередкованого регулювання.

Джерелами сучасного конституційного права України, під якими розуміють чинні нормативно-правові акти, слід відзначити:

- 1) Конституцію України – основне джерело права;
- 2) Конституційні закони – закони, що вносять зміни й доповнення до Конституції;
- 3) звичайні закони – закони, що містять конституційно-правові принципи та норми;
- 4) інші акти Верховної Ради України та акти Всеукраїнського референдуму;
- 5) певні нормативні акти Президента України;
- 6) деякі нормативні постанови Кабінету Міністрів України;
- 7) окремі акти представницьких органів місцевого самоврядування, їхні регламенти.

Під терміном конституційний лад звичайно розуміють такий порядок, при якому дотримуються права і свободи людини й громадянина, держава підпорядкована праву (є конституційною), сприяє утвердженню справедливих, гуманних і правових взаємозв'язків між людиною, громадянським суспільством і державою.

Конституційна держава характеризується такими рисами:

- 1) обмеженістю (підпорядкованістю) державної влади правом і народним суверенітетом;
- 2) забезпеченням такої обмеженості відповідними гарантіями.

Не можна ототожнювати поняття „конституційний лад” і „державний лад”. Останнє є більш ширшим, ніж перше.

Державний лад - це система основних політико-правових, економічних, соціальних відносин, які закріплюються державно-правовими (конституційно-правовими) нормами.

Засади конституційного ладу – це система основних принципів організації державної влади в конституційній державі, взаємовідносини держави з людиною, громадянським суспільством.

Основні принципи конституційного ладу України:

- 1) суверенітет;
- 2) демократизм;
- 3) гуманізм;
- 4) соціальність;
- 5) верховенство права;
- 6) унітаризм;
- 7) розподіл влади;
- 8) плюралізм;
- 9) республіканізм;
- 10) рівність усіх суб'єктів права власності перед законом.

2. Державні символи України

Державні символи – це закріплені в конституційному праві України офіційні знаки (зображення, предмети) чи звукові вираження, які в лаконічній формі виражають одну або декілька ідей політичного та історичного характеру і символізують суверенітет держави.

Основними функціями державних символів України (залежно від виконуваної ними ролі) є:

- 1) політична;
- 2) дипломатична;
- 3) ідеологічна;
- 4) соціальна.

Державний прапор – це офіційний відмінний знак (емблема) держави, символ її суверенітету. За Конституцією, Державний прапор України – стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг: верхньої – синього кольору, нижньої – жовтого кольору, із співвідношенням ширини прапора до його довжини 2:3.

Державний прапор України був затверджений Постановою Верховної Ради України „Про Державний прапор України” від 28 січня 1999 року.

Державний герб – це відмінний знак, що є офіційною емблемою держави, він зображується на прапорах, грошових знаках та знаках пошто-

вої оплати, службових посвідченнях, штампах, бланках державних установ. Конституцією України (ч.3 ст.20) передбачено наявність великого Державного герба і малого Державного герба України. Малий Державний герб України – золотий тризуб (знак Княжої держави Володимира Великого) на синьому щиті – затверджений Постановою верховної Ради України „Про Державний герб України” від 19 лютого 1992 року. Великий Державний герб України містить як головний елемент – малий Державний герб України, так і зображення герба Війська Запорізького – козака з мушкетом.

Державний гімн – музикально-поетичний твір, який разом з державним гербом і державним прапором є офіційним символом держави. Результатом бурхливих парламентських дебатів стало прийняття Закону України „Про Державний Гімн України” від 6 березня 2003 року. Відповідно до цього Закону Державним Гімном України є національний гімн на музику М.Вербицького із словами першого куплету твору П.Чубинського в такій редакції:

„Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші вороненькі, як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Приспів:
Душу й тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.”

3. Загальна характеристика Конституції України та її юридичні властивості

Конституція України складається з преамбули, 15 розділів, 161 статті.

Оцінюючи структуру Конституції України, відзначимо, що вона являє собою системно-структурну цінність, що складається з інститутів, які займають логічно обумовлене місце в її системі залежно від їх функціонального навантаження.

За своєю суттю Конституція України характеризується як основний Закон, який виходить із загальнолюдських, загальнонародних інтересів і

потреб. Це акт, котрий на найвищому рівні узаконює баланс інтересів усіх соціальних верств суспільства, наявних в ньому націй, етнічних груп.

Конституція України виходить із основних принципів класичного конституціоналізму. І це цілком зрозуміло: виявляючи повагу до загально-визнаних принципів міжнародного права, ми створюємо правові основи входження України у світове співтовариство.

Зовнішньополітична діяльність України, зазначається в Конституції, спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки.

Юридичні властивості виражають правову природу конституції і визначають її місце в правовій системі держави, в системі національного законодавства:

- 1) Конституція України є Основним Законом України;
- 2) Конституція України виступає юридичною базою поточної нормотворчості;
- 3) Конституція України характеризується пріоритетним становищем в системі національного права, тобто , юридичним верховенством;
- 4) норми Конституції України мають найбільш високу стабільність у порівнянні з іншими нормами права;
- 5) Конституція України характеризується прямою дією її норм;
- 6) Конституція України має особливий правовий захист з боку держави.

У першу чергу, Конституція України є Основним Законом держави. Сама назва „Основний закон” вказує про його особливе місце в системі законів, які схвалюються в державі, і його особливе значення в порівнянні з іншими правовими актами.

Конституція України виступає юридичною базою поточної нормотворчості. Конституція , по суті, є правовим організатором нормотворчої діяльності держави. Прийняття нової Конституції стає величезним стимулом для подальшого вдосконалення законодавства і розвитку нормотворчої роботи.

Наступною юридичною властивістю Конституції є її верховенство. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші норма-

тивно-правові акти приймаються на основі Конституція України і повинні відповідати їй.

До властивостей конституційних норм, а, отже, Конституції в цілому слід віднести найбільш високу стабільність їх у порівнянні з іншими нормами права. Це впливає з того, що конституційні норми закріплюють найбільш характерні риси порядків, властивих даному етапові розвитку держави. Вони діють доти, поки зберігаються ці характерні риси, тоді як інші нормативні акти регулюють більш детальні, мобільні відносини.

Говорячи про стабільність Конституції, слід відзначити і особливий порядок внесення до неї можливих змін і доповнень.

Поняття „пряма дія”, як стверджується в літературі, стосується динамічного аспекту дії Конституції. Це поняття стосується змістовної характеристики прямої дії і в цьому випадку згадується поряд з такою юридичною властивістю, як найвища юридична сила. Застосування „прямої дії” конституційно-правових норм є обов’язковим для всіх суб’єктів конституційно-правових відносин.

Підвищений ступінь охорони Конституції забезпечується нормами, зазначеними в приписах самої Конституції, охороняється приписами всіх галузей права, всіма органами держави.

4. Громадянство України як один з інститутів конституційного права

Громадянство є загальновизнаним правовим терміном. Сучасна конституційно-правова доктрина розглядає громадянство у трьох аспектах:

- 1) як сталий конституційно-правовий зв’язок особи з державою;
- 2) як суб’єктивне право, яким наділяється кожна особа з моменту народження;
- 3) як один з інститутів конституційного права.

Закон України від 18 січня 2001 року „Про громадянство України” розглядає громадянство виключно як правовий зв’язок особи з державою, що зумовлює взаємні права та обов’язки. Подібне бачення закріплюється і в положеннях „Європейської Конвенції про громадянство” (м. Страсбург, 7

листопада 1997 року). Пункт „а” ст.2 згаданої конвенції вказує, що „громадянство означає правовий зв'язок між окремою особою та державою без врахування етнічного положення цієї особи”. У розвиток цього положення звучить Преамбула Конституції України, де згадується саме той факт, що український народ – громадяни України всіх національностей.

Громадянин – це особа, що належить до постійного населення будь-якої держави, користується правами і виконує обов'язки, встановлені законами цієї держави.

Правовий статус громадянина – це система його суб'єктивних юридичних прав та обов'язків. Всі громадяни України мають рівний правовий статус.

Іноземці та особи без громадянства (особи, які не мають громадянства даної держави і не можуть довести належності до громадянства іншої держави) у порівнянні з громадянами обмежені у правах та обов'язках (наприклад, вони позбавлені виборчих прав, на них не покладається військовий обов'язок).

Відповідно до Закону України „Про громадянство України” громадянами України є:

1) усі громадяни колишнього СРСР, які на момент проголошення незалежності України (24 серпня 1991 року) постійно проживали на території України;

2) особи незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних чи інших ознак, які на момент набрання чинності Законом України „Про громадянство України” (13 листопада 1991 року) проживали в Україні і не були громадянами інших держав;

3) особи, які прибули в Україну на постійне проживання після 13 листопада 1991 року і яким у паспорті громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року органами внутрішніх справ України внесено запис „громадянин України”, а також діти таких осіб, які прибули разом з батьками в Україну, якщо на момент прибуття в Україну вони не досягли повноліття;

4) особи, які набули громадянство України відповідно до законів України та міжнародних договорів України.

Під громадянством розуміють правову приналежність чи правовий зв'язок людини з даною державою, через що на неї поширюється суверенітет цієї держави і вона користується з її боку захистом своїх прав і законних інтересів як всередині країни, так і за її межами. Проте таку приналежність слід розглядати в поєднанні із конституційно-правовим виразом соціального зв'язку, який виникає на рівні „організоване суспільство – держава - громадянин”.

Принципи, на яких ґрунтується законодавство України про громадянство:

- 1) єдиного громадянства;
- 2) запобігання виникненню випадків без громадянства;
- 3) неможливості позбавлення громадянина України громадянства України;
- 4) визнання права громадянина України на зміну громадянства;
- 5) збереження громадянства України незалежно від місця проживання громадянина України;
- 6) рівність перед законом громадян України незалежно від підстав, порядку і моменту набуття ними громадянства України;
- 7) неможливості автоматичного набуття громадянства України іноземцем чи особою без громадянства внаслідок укладення шлюбу з громадянином України або набуття громадянства України його дружиною (чоловіком) та автоматичного припинення громадянства України одним з подружжя внаслідок припинення шлюбу або припинення громадянства України другим з подружжя.

Документами, що підтверджують громадянство України, є:

- 1) паспорт громадянина України;
- 2) свідоцтво про належність до громадянства України;
- 3) паспорт громадянина України для виїзду за кордон;
- 4) тимчасове посвідчення громадянина України;

- 5) проїзний документ дитини;
- 6) дипломатичний паспорт;
- 7) службовий паспорт;
- 8) посвідчення особи моряка;
- 9) посвідчення члена екіпажу;
- 10) посвідчення особи на повернення в Україну.

Законом України „Про громадянство” від 18 січня 2001 року встановлені правові підстави (юридичні факти) набуття українського громадянства.

Підстави для набуття громадянства України:

- 1) за народженнями;
- 2) за територіальним походженням;
- 3) внаслідок прийняття до громадянства;
- 4) внаслідок поновлення у громадянстві;
- 5) внаслідок усиновлення;
- 6) внаслідок встановлення над дитиною опіки чи піклування;
- 7) внаслідок встановлення над особою, визнаною судом недієздатною, опіки;
- 8) у зв'язку з перебуванням у громадянстві України одного чи обох батьків дитини;
- 9) внаслідок встановлення батьківства;
- 10) за іншими підставами, передбаченими міжнародними договорами України.

Не приймаються до громадянства України:

- 1) особи, які скоїли злочин проти людства або вчинили геноцид;
- 2) особи, засуджені в Україні до позбавлення волі за вчинення тяжкого злочину (до погашення або зняття судимості);
- 3) особи, які вчинили на території іншої держави діяння, яке визнано українським законодавством тяжким злочином.

Рішення про надання громадянства України іноземцю або особі без громадянства приймає Президент України. Датою набуття громадянства

України у випадках, передбачених ст.9 Закону України „Про громадянство України”, є дата видання відповідного Указу Президента України.

Поновлення у громадянстві України. У такий спосіб можуть набути громадянства колишні громадяни України.

Закон України „Про громадянство України” від 18 січня 2001 року встановлює певний порядок припинення громадянства України:

- 1) вихід з громадянства України;
- 2) втрата громадянства України;
- 3) підстави, передбачені міжнародними договорами України.

5. Загальна характеристика основних прав, свобод і обов'язків людини і громадянина, гарантії їх дотримання

Конституція України 1996 року юридично закріпила широкий спектр прав і свобод людини і громадянина.

Їх перелік і зміст у повному обсязі відповідають сучасним міжнародно-правовим стандартам прав людини, що містяться в таких міжнародних документах:

- 1) Загальна декларація прав людини (1948 року);
- 2) Міжнародний пакт про громадянські й політичні права (1966 рік);
- 3) Міжнародний пакт про економічні, соціальні й культурні права (1966 рік);
- 4) Європейська конвенція про захист прав й основних свобод людини (1950 рік);
- 5) Заключна Нарада з питань безпеки та співробітництва в Європі (1975 рік);
- 6) Підсумковий документ Віденської зустрічі представників держав-учасників наради з питань безпеки та співробітництва в Європі (1989 рік);
- 7) Конвенція про права дитини (1989 рік).

Конституція України, згідно з цими документами, чітко визначає єдиний і однаковий для всіх конституційний статус людини і громадянина та його принципи:

- 1) свобода людини;

- 2) рівність людей у своїй гідності та правах;
- 3) невідчужуваність та непорушність прав і свобод людини;
- 4) гарантованості прав і свобод людини і громадянина;
- 5) невичерпність конституційного переліку прав і свобод людини і громадянина;
- 6) рівність конституційних прав і свобод громадян України та рівність їх перед законом;
- 7) єдність прав людини та її обов'язки перед суспільством.

Права людини – це права, пов'язані з самою людською істотою, її існуванням і розвитком.

Найвищою гарантією прав і свобод людини і громадянина є конституційний лад України, заснований на неухильному дотриманні Конституції України і законів України, приписах природного права і загальновизначених принципах і нормах міжнародного права.

Основні права й свободи людини і громадянина - це закріплені в Конституції України невід'ємні права і свободи людини і громадянина, що належать їм від народження чи в силу наявності в них громадянства України, гарантуються державою і становлять ядро конституційно-правового статусу особи в Україні.

Особисті (громадські) права і свободи є природними і пов'язані з належністю людини до громадянства України.

Політичні права і свободи відображають міру можливої участі в суспільно-політичному житті, державної влади та органів місцевого управління. Вони залежать від правового статусу особи. В основному політичними правами користуються тільки громадяни України.

Соціальні права – це права на одержання певних позитивних послуг від держави.

Економічні права – це права людини і громадянина, пов'язані з економічними, насамперед майновими відносинами.

Екологічні права – це права на безпечні для життя і здоров'я довкілля та відшкодування завданої порушенням цього права шкоди.

Культурні права. У широкому розумінні – це права, які сприяють духовному розвитку людини, доступу до скарбів світової культури. Серед цих прав – право на освіту (повна загальна середня освіта є обов’язковою), право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурентній основі (ст.53), гарантується свобода літературної, художньої, науково-технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв’язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Конституція України встановила правові й конституційні гарантії прав і свобод людини і громадянина.

До правових гарантій належать:

1) право на оскарження в суді рішень дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (ст.55);

2) право на відшкодування (ст.56);

3) право знати свої права і обов’язки (ст.57);

4) право на правову допомогу тощо.

До конституційних гарантій належать:

1) суди;

2) Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України та місцеві державні адміністрації;

3) Уповноважений Верховної Ради з прав людини;

4) прокуратура, адвокатура та інші органи.

Гарантом прав і свобод людини і громадянина є Президент України (ст.102 Конституції України).

Обов’язок – це об’єктивно обумовлена вимога держави до людини і громадянина діяти відповідно до чинного законодавства, а не за особистим бажанням.

Конституція фіксує такі обов’язки громадян України:

1) захист Вітчизни (ст.65);

2) не нанесення шкоди природі (ст.66);

3) сплатування податків і зборів (ст.67);

4) неухильне додержання Конституції України і законів України (ст.68). Незнання законів не звільняє нікого від юридичної відповідальності. Як і основні права людини і громадянина, такі конституційні обов'язки конкретизуються і розвиваються в поточному законодавстві.

Питання для самоконтролю

1. Розкрийте поняття конституційного права.
2. Що таке Конституція України?
3. Охарактеризуйте конституційний лад України.
4. Розкрийте поняття та принципи громадянства України.
5. Набуття та припинення громадянства України.
6. Охарактеризуйте права та обов'язки громадян України.

Тема Основи адміністративного права України

План лекції

1. Поняття, предмет і метод Адміністративного права України.
2. Система і джерела адміністративного права.
3. Адміністративні правовідносини.
4. Поняття адміністративної відповідальності.
5. Адміністративні стягнення: поняття та види.
6. Органи (посадові особи), уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення.

1. Поняття, предмет і метод Адміністративного права України

Як галузь українського права (законодавства) адміністративне право України являє собою систему адміністративних правових норм, інститутів і нормативно-правових актів, що регулюють і охороняють особливе коло суспільних відносин у сфері державного управління.

Предметом адміністративного правового регулювання є суспільні відносини, що виникають, змінюються і припиняються у сфері державного управління. Особливостями відносин, що складають предмет адміністративного права, є такі:

- 1) виникають вони в результаті державної владно-управлінської діяльності;
- 2) суб'єктом таких відносин є виконавчо-розпорядчий орган;
- 3) їх виникнення, зміна чи припинення є результатом свідомої, волевої, цілеспрямованої діяльності.

Методи адміністративного права — це засоби, способи й прийоми, з допомогою яких здійснюється правовий вплив на предмет адміністративного права, це — зобов'язання, заборони і адміністративно-правовий примус.

Серед способів як складового елемента адміністративно-правового методу слід виділити авторитарний (наказовий), субординаційний (одержання обов'язкової згоди на дії об'єкта управління від суб'єкта управління).

2. Система і джерела адміністративного права. Характеристика Кодексу України про адміністративні правопорушення

Система адміністративного права — це його внутрішня форма, що характеризує його внутрішню побудову.

Адміністративно-правові норми можна охарактеризувати як загально-обов'язкові, формально визначені правила поведінки людини в суспільстві, що встановлюються (санкціонуються) і забезпечуються державою з метою закріплення, регулювання і охорони суспільних відносин у сфері державного управління.

До особливих ознак адміністративно-правових норм можна віднести такі:

- 1) вони закріплюють владні (керівні) й внутрішньоорганізаційні відносини;
- 2) метод впливу на суспільні відносини є державно-владним (імперативним);
- 3) гарантування державного переконання і примусу при їх реалізації;
- 4) органічне об'єднання їх у межах галузі адміністративного права (законодавства) і неможливість існування окремо.

Адміністративно-правовий інститут — це об'єднання двох і більше адміністративно-правових норм в єдину початкову, видову чи родову групу для регулювання відповідних суспільних відносин.

Джерелами адміністративного права називають правові звичаї, нормативні договори та нормативно-правові акти, правові акти державного управління, що вміщують адміністративно-правові норми.

Основним видом джерел адміністративного права є нормативно-правові акти — письмові документи державних органів та інших компетентних суб'єктів, що приймаються ними в установленому порядку і вміщують адміністративно-правові норми. Існують різні критерії для класифікації нормативно-правових актів, що являють собою джерела адміністративного права. За юридичною силою їх можна поділити на конституційні, законні та підзаконні.

Одним з кодифікованих джерел адміністративного права є Кодекс України про адміністративні правопорушення (КУпАП), який було прийнято 7 грудня 1984 року (почав діяти з 1 червня 1985 року). У ньому вміщуються норми, що регулюють і охороняють матеріальні й процесуальні суспільні відносини у сфері адміністративних правопорушень і адміністративної відповідальності.

У загальній частині закріплюються поняття адміністративного правопорушення, окремі елементи об'єктивних і суб'єктивних ознак складу адміністративного проступку, поняття і види адміністративних стягнень і загальні правила їх накладання.

В особливій частині закріплюються види адміністративних проступків у різних галузях.

У процесуальному праві закріплюється система органів, які уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення.

Окремий розділ присвячений регулюванню порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення.

3.Адміністративні правовідносини

Адміністративні правовідносини - це частина суспільних відносин, що регулюються нормами адміністративного права шляхом впливу на поведінку суб'єктів у сфері державного управління, що веде до виникнення між такими суб'єктами правових зв'язків державно-владного характеру.

Основні ознаки адміністративних правовідносин:

- 1) вони виникають на основі адміністративно-правових норм;
- 2) характеризуються наявністю сторін, що іменуються суб'єктами адміністративного права;
- 3) за змістом включають в себе адміністративні права владного характеру і юридичні обов'язки;
- 4) є видом суспільних відносин державних органів, фізичних або юридичних осіб, організацій і спільностей;
- 5) здійснення суб'єктивних прав або додержання юридичних обов'язків у правовідносинах контролюється і забезпечується державою.

Адміністративні правовідносини включають такі елементи, як суб'єкти, об'єкти, зміст правовідносин.

Суб'єктами адміністративних правовідносин називають державні органи, фізичних і юридичних осіб, які наділяються адміністративно-правовими нормами певним обсягом повноважень у сфері державного управління.

Суб'єктами адміністративних правовідносин можуть бути:

- 1) Президент України;
- 2) державні органи виконавчої влади;
- 3) державні службовці;
- 4) громадяни України, іноземці й особи без громадянства;
- 5) система місцевого самоврядування;
- 6) об'єднання громадян .

Об'єктом адміністративних правовідносин є сама управлінська діяльність у сфері державного управління.

Зміст адміністративного суб'єктивного права включає такі можливості:

- 1) діяти відповідно до своїх повноважень;
- 2) вимагати певних дій від зобов'язаної сторони;
- 3) впливати на об'єкт управління;
- 4) використовувати форми й методи контролю, заохочення та примусу.

Адміністративні правовідносини мають яскраво виявлений імперативний характер.

4.Поняття адміністративної відповідальності

Адміністративну відповідальність слід розглядати у позитивному (перспективному) й ретроспективному (негативному) видах. У перспективному розумінні адміністративна відповідальність характеризується як відповідальне ставлення суб'єкта адміністративного права до своїх обов'язків і додержання заборон. У ретроспективному значенні — це специфічні правовідносини між державою (її органами й посадовими особами) і суб'єктом адміністративного правопорушення щодо реагування на вчинене правопорушення і на суб'єкта, який його вчинив, а також покладання на правопорушника виду й міри адміністративного стягнення.

Виділяють основні й похідні ознаки адміністративної відповідальності. До основних ознак відносять те, що адміністративна відповідальність:

- 1) є засобом охорони встановленого правопорядку;
- 2) нормативно визначена й полягає у застосуванні санкцій адміністративно-правових норм;
- 3) супроводжується осудом з боку держави правопорушника і правопорушення;
- 4) пов'язана із застосуванням примусу та негативних для правопорушника наслідків;
- 5) реалізується у визначених законодавством процесуальних формах.

До похідних ознак відносять те, що:

- 1) підставою адміністративної відповідальності є не тільки проступки, передбачені нормами адміністративного права, а й порушення, передбачені нормами інших галузей права (наприклад, житлового, трудового, земельного);
- 2) адміністративна відповідальність полягає у застосуванні до винних адміністративних стягнень;

3) право притягати до адміністративної відповідальності належить державним органам та їх посадовим особам;

4) існує особливий порядок притягнення до адміністративної відповідальності .

Адміністративна відповідальність настає з досягненням 16-річного віку (ст. 12 КУпАП).Вчинення адміністративного проступку неповнолітнім є обставиною, що пом'якшує адміністративну відповідальність. За вчинення адміністративних проступків до неповнолітніх віком від 16 до 18 років можуть бути застосовані такі заходи впливу:

1) зобов'язання публічно або в іншій формі попросити вибачення у потерпілого;

2) застереження;

3) догана або сувора догана;

4) передача неповнолітнього під нагляд батькам чи особам, які їх замінюють, або під нагляд педагогічному чи трудовому колективу за згодою колективу, а також окремим громадянам на їх прохання (ст. 241 КУпАП).

5.Адміністративні стягнення: поняття та види

Адміністративне стягнення — це захід відповідальності, що застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративний проступок, а також попередження вчинення нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами.

Види адміністративних стягнень закріплені в Кодексі України про адміністративні правопорушення. До них належать:

1) попередження — письмове або в іншій формі офіційне застереження уповноваженою посадовою особою;

2) штраф — майнове стягнення, або вилучення у порушника певної грошової суми на користь держави;

3) оплатне вилучення предмета, який був засобом вчинення чи безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення;

4) конфіскація предмета, що був знаряддям вчинення чи безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення ;

5) позбавлення спеціального права, наданого даному громадянину, на строк до трьох років за грубе чи систематичне порушення порядку користування цим правом (стосується тільки права керувати транспортними засобами та права полювання);

6) виправні роботи призначаються на строк до двох місяців з відбуванням їх за місцем постійної роботи особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, з утриманням до 20% її заробітку у власність держави. Виправні роботи призначаються районним (міським) народним судом (народним суддею);

7) адміністративний арешт встановлюється і застосовується тільки у виключних випадках за окремі види адміністративних правопорушень на строк до 15 діб. Адміністративний арешт призначається районним (міським) судом (суддею).

6.Органи (посадові особи), уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення

Важливе місце в системі суб'єктів, що вирішують справи, відведене органам і посадовим особам, які уповноважені розглядами справи про адміністративні правопорушення. Система таких органів визначена третім розділом КУпАП. У ст. 213 КУпАП закріплюється, що справи про адміністративні правопорушення розглядають:

1) адміністративні комісії при районних державних адміністраціях і виконавчих комітетах, міських, районних у містах, селищних і сільських рад. Вони вирішують всі справи про адміністративні правопорушення за винятком тих, які належать до компетенції інших органів;

2) виконавчі комітети селищних і сільських рад уповноважені розглядати справи про порушення громадського порядку, правил торгівлі та інші аналогічні порушення;

3) місцеві суди (судді) розглядають справи про адміністративні правопорушення, віднесені до їх компетенції Кодексом. Судді одноособово розглядають справи про дрібне хуліганство, порушення правил адміністративного нагляду;

4) органи внутрішніх справ (ОВС), органи державних інспекцій та інші уповноважені органи (їхні посадові особи) розглядають справи, віднесені до їх компетенції законодавством.

Питання для самоконтролю

1. Поняття адміністративного права.
2. Розкрийте поняття та ознаки адміністративного правопорушення.
3. Назвіть види адміністративних стягнень.
4. Охарактеризуйте адмінвідповідальність неповнолітніх.

Тема Основи фінансового права України План лекції

1. Фінансове право України: поняття і предмет.
2. Система й джерела фінансового права.
3. Бюджет та бюджетна система.
4. Система оподаткування та її значення.
5. Поняття, функції та види податків.
6. Платники податків і об'єкти оподаткування.
7. Відповідальність за порушення законодавства про податки.

1. Фінансове право України: поняття і предмет правового регулювання

Фінансове право — це сукупність правових норм, що регулюють суспільні відносини, які виникають між державою і юридичними й фізичними особами з приводу формування, розподілу та перерозподілу і використання державою фондів грошових коштів.

Фінансове право має особливий предмет і метод правового регулювання. Воно регулює певну сферу державного управління, пов'язану з розподілом і перерозподілом національного доходу країни. У фінансових правовідносинах проявляється організаційна роль органів державної влади і місцевого самоврядування, тому за характером вони є владно-майновими. Це є головною ознакою, яка відрізняє фінансово-правові відносини від ін-

ших відносин грошового характеру, зокрема в цивільному й адміністративному праві.

Предметом регулювання фінансового права виступають суспільні відносини, що виникають у процесі діяльності органів держави й місцевого самоврядування з приводу формування, розподілу та використання відповідних фондів грошових коштів, які необхідні для фінансування соціально-економічного розвитку держави. Відносини, що виникають у процесі формування, розподілу й використання фондів коштів господарюючих суб'єктів і громадян, фінансовим правом не регулюються.

Фінансові відносини за своїм змістом і колом учасників відрізняються великою різноманітністю:

- 1) бюджетні відносини;
- 2) податкові відносини;
- 3) страхові відносини;
- 4) відносини з приводу державного кредиту;
- 5) банківського кредитування і розрахунків;
- 6) врегулювання грошового обігу;
- 7) валютного контролю.

Для надання фінансовим відносинам правового характеру використовується фінансово-правовий метод регулювання, якому властивий імперативний (владний) характер. Його суть полягає в тому, що зміст правовідносин визначається однією із сторін, завдяки прийняттю нею владного припису, обов'язкового для виконання іншою стороною. Стороною, яка приймає владні приписи (рішення) у фінансових правовідносинах, є держава або органи місцевого самоврядування в особі уповноважених ними органів чи посадових осіб.

2. Система та джерела фінансового права

Для фінансового права характерною є наявність великої кількості фінансово-правових норм.

Фінансове право складається з двох частин: загальної і особливої.

Загальна частина включає в себе фінансово-правові норми, що визначають зміст, принципи, завдання, форми і методи фінансової діяльності держави, а також систему органів, які її здійснюють, організацію, форми і методи фінансового контролю, а також правове становище всіх суб'єктів-учасників фінансових правовідносин.

Особлива частина включає в себе правові норми, що складають підгалузі й фінансово-правові інститути і регулюють однорідні суспільні відносини у сферах: бюджету, державних доходів, податків, державного кредиту, державних видатків, державного страхування, банківського кредитування і безготівкових розрахунків, грошового обігу і валютного регулювання.

Основними фінансово-правовими інститутами фінансового права є бюджетне право, податкове право, банківське право.

Джерела фінансового права — це нормативно-правові акти законодавчої, виконавчої влади і місцевого самоврядування, в яких містяться правові норми, що регулюють фінансові відносини.

Джерела фінансового права можна розділити на кілька груп:

1) Конституція України має найвищу юридичну силу, пряму дію і застосовується на всій території України. Закони та інші правові акти, що приймаються в Україні, повинні відповідати Основному Закону;

2) Закони України загального характеру, що визначають зміст права власності, правила поведінки суб'єктів підприємництва, підстави й порядок укладання цивільно-правових угод між ними, підстави й механізм юридичної відповідальності. Серед них Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України;

3) Закони України галузевого характеру, що визначають правове регулювання у сфері фінансової діяльності держави, серед них Бюджетний кодекс України;

4) підзаконні нормативно-правові акти;

4.1) укази, розпорядження Президента України;

4.2) постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України;

4.3) накази, інструкції, листи, методичні вказівки Міністерства фінансів, Міністерства економіки, Державної податкової служби, Державного казначейства ;

4.4) постанови й розпорядження голів місцевих державних адміністрацій;

4.5) органів місцевого самоврядування (рішення, розпорядження) – нормативні акти, що діють тільки на території Автономної Республіки Крим, області, міста, району, селища, села;

5) норми міжнародного права й міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що містять норми фінансового права.

3. Бюджет і бюджетна система

Бюджет - план формування і використання фінансових ресурсів для забезпечення завдань і функцій, що здійснюються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим і органами місцевого самоврядування протягом бюджетного періоду.

Як правова категорія бюджет — це основний фінансовий план держави чи органу місцевого самоврядування на бюджетний період, що містить розпис його доходів та видатків і затверджений парламентом чи місцевою радою.

Бюджетна система України — це сукупність державного і місцевих бюджетів, побудована з урахуванням економічних відносин, державного і адміністративно-територіальних устроїв і врегульована нормами права.

Бюджетна система України ґрунтується на принципах:

1) єдності, що забезпечується єдиною правовою базою, єдиною грошовою системою, єдиним регулюванням бюджетних відносин, єдиною бюджетною класифікацією, єдністю порядку виконання бюджетів та ведення бухгалтерського обліку й звітності;

2) збалансованості, зважаючи, що повноваження на здійснення витрат бюджету повинні відповідати обсягу надходжень до бюджету на відповідний бюджетний період;

3) самостійності, оскільки держава коштами державного бюджету не несе відповідальності за бюджетні зобов'язання органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування;

4) повноти, що передбачає включенню до складу бюджетів усіх надходжень та витрат бюджетів, що здійснюються відповідно до нормативно-правових актів органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування;

5) обґрунтованості, що полягає у формуванні бюджету на реалістичних макропоказниках економічного і соціального розвитку держави та розрахунках надходжень і витрат бюджету, що здійснюються відповідно до затверджених методик та правил;

6) ефективності, беручи до уваги, що при складанні й виконанні бюджетів всі учасники бюджетного процесу мають прагнути досягнення запланованих цілей при залученні мінімального обсягу бюджетних коштів та досягнення максимального результату при використанні визначеного бюджетом обсягу коштів;

7) цільового використання бюджетних коштів тільки на цілі, визначені бюджетними призначеннями;

8) справедливості й неупередженості розподілу суспільного багатства між громадянами і територіальними громадами;

9) публічності й прозорості, оскільки Державний бюджет України та місцеві бюджети затверджуються, а рішення щодо звіту про їх виконання приймаються відповідно Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим та відповідними радами з висвітленням у засобах масової інформації;

10) відповідальності учасників бюджетного процесу за свої дії або бездіяльність на кожній стадії бюджетного процесу.

З метою забезпечення єдності бюджетної системи України Бюджетним кодексом передбачена бюджетна класифікація, що має кілька основних складових:

1) класифікація доходів бюджету, що класифікуються за такими розділами: податкові надходження, неподаткові надходження, доходи від операцій з капіталом, трансфери;

2) класифікація бюджету, які класифікуються за: функціями, з виконанням яких пов'язані видатки (функціональна класифікація видатків), економічною характеристикою операцій, при проведенні яких здійснюються ці видатки (економічна класифікація видатків), ознакою головного розпорядника бюджетних коштів (відомча класифікація видатків), за бюджетними програмами (програмна класифікація видатків);

3) класифікація фінансування бюджету, яка визначає джерела отримання фінансових ресурсів, необхідних для покриття дефіциту бюджету, і напрями витрачання фінансових ресурсів, що утворилися в результаті перевищення доходів бюджету над його видатками;

4) класифікація боргу, що систематизує інформацію про всі боргові зобов'язання держави, Автономної Республіки Крим, місцевого самоврядування.

Бюджетний процес - це регламентована нормами права діяльність уповноважених органів державної влади і місцевого самоврядування, пов'язана зі складанням, розглядом, затвердженням бюджетів, їх виконанням і контролем за їх виконанням, розглядом звітів про виконання бюджетів, що складають бюджетну систему України.

Бюджетний період для всіх бюджетів, що складають бюджетну систему України, становить один календарний рік, який починається 1 січня кожного року і закінчується 31 грудня того самого року (бюджетний рік).

4. Система оподаткування та її значення

Система оподаткування - це сукупність податків, зборів і платежів, що сплачуються до бюджетів і державних цільових фондів у встановленому законами України порядку, принципів, форм і методів їхнього встанов-

лення, зміни чи скасування, дій, що забезпечують повну і своєчасну їхню сплату, контроль і відповідальність за порушення податкового законодавства.

Зміни і доповнення до законодавчих актів про оподаткування стосовно пільг, ставок податків, механізму їх сплати вносяться не пізніше, ніж за шість місяців до початку нового бюджетного року й набирають чинності з початком нового бюджетного року.

Оподаткування здійснюється за принципами:

1) стимулювання науково-технічного прогресу, підприємницької виробничої діяльності та інвестиційної активності, технологічного оновлення виробництва, виходу вітчизняного товаровиробника на світовий ринок високотехнологічної продукції — введення пільг щодо оподаткування прибутку (доходу), спрямованого на розвиток виробництва;

2) обов'язковості — впровадження правових норм щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), визначених на підставі достовірних даних про об'єкти оподаткування за звітний період, та встановлення відповідальності платників податків за порушення податкового законодавства;

3) рівнозначності й пропорційності — справляння податків з юридичних осіб здійснюються у певній частці від отриманого прибутку і забезпечення сплати рівних податків і зборів (обов'язкових платежів) на рівні прибутки і пропорційно більших податків і зборів (обов'язкових платежів) — на більші доходи;

4) рівності, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінацій — забезпечення однакового підходу до суб'єктів господарювання (юридичних і фізичних осіб, включаючи нерезидентів) при визначенні обов'язків щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

5) стабільності — забезпечення незмінності податків і зборів (обов'язкових платежів) і їх ставок, а також податкових пільг протягом бюджетного року;

6) економічної обґрунтованості — встановлення податків і зборів (обов'язкових платежів) на підставі показників розвитку національної еко-

номіки і фінансових можливостей з урахуванням необхідності досягнення збалансованості витрат бюджету з його доходами;

7) рівномірності сплати — встановлення строків сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), виходячи з необхідності забезпечення своєчасного надходження коштів до бюджету для фінансування витрат;

8) компетенції — встановлення і скасування податків і зборів (обов'язкових платежів), а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до законодавства про оподаткування виключно Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими, селищними, міськими радами.

5. Поняття, функції та види податків

Під податком і збором (обов'язковим платежем) до бюджетів і до державних цільових фондів слід розуміти обов'язковий внесок до бюджету відповідного рівня або державного цільового фонду, здійснюваний платниками в певному розмірі, в чітко визначені строки і на умовах, що визначаються законами України про оподаткування.

Податкам характерні такі риси:

1) примусовість і обов'язковість, тобто відсутність у платника вибору щодо сплати податку (платити чи не платити) і встановлення юридичної відповідальності за ухилення від його сплати;

2) безоплатність, тобто спрямованість коштів від платника до держави за відсутності зустрічних зобов'язань з боку держави;

3) безумовність, тобто сплата податку без виконання будь-яких дій із боку держави;

4) нецільовий характер, а саме відсутність чітких вказівок щодо напрямів використання надходжень від певного податку, розподіл коштів від конкретних податків між бюджетами різних рівнів і державними цільовими фондами;

5) безповоротність, тобто кошти, сплачені у вигляді податків, не повертаються до платників;

6) регулярність стягнення, що полягає у безперервності бюджетного процесу та необхідності наповнення фондів коштів.

Функції податків:

1) фіскальна (лат. *fiscus* — державна казна) — наповнення доходної частини бюджетів усіх рівнів для задоволення потреб суспільства;

2) регулююча — як через регулювання галузей суспільного виробництва, так і через регулювання споживання;

3) контрольна — шляхом регламентування державою фінансово-господарської діяльності суб'єктів підприємництва, отримання доходів громадянами, використання ними належного їм майна і дотримання фінансової дисципліни;

4) розподільча — є продовженням фіскальної: наповнення доходної частини бюджету з наступним розподілом отриманих коштів для фінансування функцій і завдань держави та органів місцевого самоврядування;

5) стимулююча — шляхом запровадження окремим платникам податків пільг щодо їх сплати, що стимулює розвиток окремих галузей народного господарського комплексу або здійснює підтримку незахищених верств населення країни.

Податки, збори й мито складають обов'язкові платежі, що визначають як обов'язкові внески до бюджету відповідного рівня або до позабюджетного фонду, які здійснюються платниками в порядку та на умовах, визначених чинним законодавством.

Поряд зі спільними ознаками між ними існують і певні відмінності:

1) податок — це узаконена форма відчуження власності юридичних фізичних осіб до бюджету відповідного рівня (в розмірах і в строки, передбачені в законі) на принципах обов'язковості, безповоротності, індивідуальної безоплатності;

2) збори — це платежі, що стягуються з платника державними органами за надання права брати участь або використовувати як матеріальні, так і нематеріальні об'єкти, наприклад, право на припаркування автотранспорту, використання місцевої символіки ;

3) мито стягується з юридичних і фізичних осіб за здійснення спеціально уповноваженими органами дії і видачу документів, що мають юридичне значення.

Залежно від ознак, які покладені в основу порівняння, всі податки класифікують на загальнодержавні й місцеві — залежно від органу державної влади та місцевого самоврядування, який приймає рішення про введення податкового платежу на відповідній території.

Загальнодержавні податки встановлюються Верховною Радою України і справляються на всій території України.

Місцеві податки, механізм справляння та порядок їх сплати вводяться в дію сільськими, селищними, міськими радами відповідно до наведеного переліку і в межах граничних розмірів ставок, встановлених законами України.

Суб'єкт податку — це виробник або продавець товару, який згідно із законом виступає як юридичний платник податку, тобто вносить до бюджету суму податку від реалізованого товару чи надання послуг.

Носій податку — це юридична чи фізична особа, споживач товару, в ціні якого міститься непрямий податок. Купуючи товари, споживач фактично стає платником податку, а відтак відбувається перекладання податків із суб'єкта на носія податку.

6.Платники податків та об'єкти оподаткування

Платниками податків є юридичні й фізичні особи, на яких згідно із законами України покладено обов'язок сплачувати податки.

Облік платників податків здійснюється державними податковими інспекціями та іншими державними органами відповідно до законодавства. Банки та інші фінансово-кредитні установи відкривають рахунки платникам податків тільки за умови пред'явлення ними документа, що підтверджує взяття їх на облік у триденний термін повідомляють про це державну податкову інспекцію.

Платники податків поділяються за ставленням до держави на резидентів які мають постійне місце проживання або місцеперебування в даній

державі (183 дні в календарному році сумарно) і нерезидентів, які не мають постійного місця проживання або місцеперебування на даній державній території.

Платники податків і зборів (обов'язкових платежів) зобов'язані:

1) вести бухгалтерський облік, скласти звітність про фінансово-господарську діяльність і забезпечувати її зберігання у терміни, встановлені законами;

2) подавати до державних податкових органів та інших державних органів відповідно до законів декларації, бухгалтерську звітність відомості та інші документи, пов'язані з обчисленням і сплатою податків і зборів (обов'язкових платежів);

3) сплачувати належні суми податків і зборів (обов'язкових платежів) у встановлені законами терміни;

4) допускати посадових осіб державних податкових органів до обстеження приміщень, що використовуються для одержання доходів чи пов'язані з утриманням об'єктів оподаткування, а також для перевірок з питань обчислення і сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

Платники податків мають такі права:

1) подавати державним податковим органам документи, що підтверджують право на пільги з оподаткування в порядку, встановленому законами України;

2) одержувати і ознайомлюватися з актами перевірок, проведених державними податковими органами;

3) оскаржувати в установленому законом порядку рішення державних податкових органів і дії посадових осіб.

Об'єктами оподаткування є доходи (прибуток), додана вартість продукції (робіт, послуг), вартість продукції (робіт, послуг), у тому числі митна або її натуральні показники, спеціальне використання природних ресурсів, майно юридичних і фізичних осіб та інші об'єкти, визначені законами України про оподаткування.

Джерело сплати податку — це кошти, за рахунок яких може бути сплачено податок.

Ставка податку - це законодавчо закріплений розмір податкового платежу, що встановлюється на одиницю оподаткування.

Податкові пільги — це часткове або повне звільнення певних категорій платників (юридичних або фізичних осіб) від сплати встановлених податків.

7.Відповідальність за порушення законодавства про податки

Для забезпечення режиму законності у сфері оподаткування і стабільності надходжень доходів до бюджетів на податкові органи відповідно до Закону України «Про Державну податкову службу в Україні» від 4 грудня 1990 року покладено здійснення контролю за дотриманням законодавства про податки.

Несплата або неповна сплата суб'єктами підприємницької діяльності або громадянами податків, зборів та інших обов'язкових платежів незалежно від того, умисно чи з необережності, тягне за собою застосування штрафних (фінансових) санкцій у визначених законодавством розмірах, сплату пені, яка нараховується на суму несплаченого обов'язкового платежу, адміністративну або кримінальну відповідальність осіб, винних в ухиленні від сплати податків, зборів, інших обов'язкових платежів відповідно до законів України.

Об'єктом податкового правопорушення є суспільні правовідносини, що виникли з приводу сплати податків, зборів та інших обов'язкових платежів до бюджету та державних цільових позабюджетних фондів.

Суб'єктами податкових правопорушень є платники податків, які мають об'єкт оподаткування і зобов'язані у зв'язку з цим сплачувати відповідні податки, збори та інші обов'язкові платежі, що передбачені чинним законодавством.

Суми податків, не внесені у визначений термін, а також суми штрафів та інших фінансових санкцій стягуються за весь час ухилення від сплати податків .

Питання для самоконтролю

1. Розкрийте поняття та предмет фінансового права.
2. Що таке фінансова діяльність?
3. Поняття податку.
4. Види податків в Україні.
5. Права платників податків.

Тема   Банківське право План лекції

1. Банківське право України: поняття , предмет регулювання, джерела і система.
2. Правовідносини у сфері банківської діяльності та їх суб'єкти.
3. Банківська система України. Правовий статус Національного Банку України.
4. Правове регулювання грошового обігу і відносин з клієнтами.
5. Правове регулювання валютних операцій банків.

1. Банківське право України: поняття , предмет регулювання, джерела і система

Банківське право – самостійна галузь права, яку складає система норм і інститутів, що регулюють банківську діяльність, організацію і функціонування банківської системи держави.

Банківське право, як і кожна інша галузь права, має притаманний лише їй предмет і метод правового регулювання.

Предметом банківського права є банківська діяльність.

Банківська діяльність - це сукупність систематично здійснюваних з фінансовими активами операцій різних видів, об'єднаних єдиною метою – отримання прибутку.

Банківська діяльність необхідна для досягнення двох цілей:

- 1) відокремлення спеціальної групи суб'єктів, які обслуговують грошовий обіг;

2) забезпечення державного контролю за цією групою суб'єктів.

Метод банківського права – це сукупність способів і прийомів регулюючого впливу норм певної галузі права на суспільні відносини.

Метод банківського права включає:

- 1) публічно-правовий метод;
- 2) приватно-правовий метод .

Перший метод має місце у правовідносинах, з одного боку, між Національним Банком України, який наділений державою владними повноваженнями реєстрації банків, встановлення для них економічних нормативів, застосування санкцій, а з іншого - банками, іншими фінансово-кредитними установами, які зобов'язані неухильно дотримуватись вимог законодавства і Національного Банку України.

Другий метод базується на юридичній рівності сторін і застосовується в правовідносинах між банками і клієнтурою. Підставою для виникнення таких правовідносин є, як правило, договір.

Джерела банківського права:

- 1) Конституція України (ст. ст. 85, 92, 93, 99, 100, 106);
- 2) Женевська вексельна конвенція 1930 року;
- 3) Страсбурзька конвенція про відмивання, виявлення, вилучення і конфіскацію доходів від злочинної діяльності 1990 року;
- 4) Закон України „Про банки і банківську діяльність” від 7 грудня 2000 року;
- 5) Закон України „Про Національний Банк України” від 20 травня 1999 року;
- 6) Закон України „Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг” від 12 липня 2001 року;
- 7) Укази Президента України;
- 8) Постанови Кабінету Міністрів України;
- 9) Постанови Правління Національного Банку України.

Система банківського права складається із загальної і особливої частин .

Загальна частина включає норми й інститути, які закріплюють загальні положення банківського права (поняття банківського права, правове положення НБУ, банків).

Особлива частина включає норми й інститути, що регулюють певні системи банківської діяльності (валютні операції банків, договір банківського кредитування).

2. Правовідносини у сфері банківської діяльності та їх суб'єкти

Банківські правовідносини – це врегульовані нормами банківського права суспільні відносини, що складаються у процесі банківської діяльності, учасники яких мають суб'єктивні права і обов'язки, гарантовані державою.

Банківські правовідносини складаються з елементів, до яких належать:

1) суб'єкти правовідносин – державні органи (НБУ), банки, клієнти банків (фізичні і юридичні особи), особливий суб'єкт – держава;

2) об'єкти – те, відносно чого виникають правовідносини, тобто фінансові активи;

3) зміст – суб'єктивні права та обов'язки учасників банківських правовідносин. Наприклад, при укладенні кредитного договору банк зобов'язаний надати клієнту певну суму грошей і має право отримати їх через певний проміжок часу з нарахуванням процентів, а клієнт зобов'язаний через певний час повернути кредит з процентами і має право вимагати від банку своєчасного надання йому грошових коштів;

4) юридичні факти – дії або події, з якими закон пов'язує настання, зміну або припинення правовідносин.

Події – це юридичні факти, настання яких не залежить від волі суб'єктів.

Дії – юридичні факти, які залежать від волі і свідомості суб'єктів (укладення договорів, подання документів тощо).

Особливістю банківських правовідносин є пряма або опосередкована участь держави в цих правовідносинах, оскільки через ці правовідносини держава здійснює грошово-кредитну політику.

3. Банківська система України. Правовий статус Національного Банку України

Банківська система України є дворівневою і складається з Національного Банку України (верхній рівень) і банків різних видів та форм власності (нижній рівень).

Кожен елемент банківської системи України має визначені чинним законодавством України функції та повноваження. У цілому банківська система покликана забезпечити грошовий обіг країни.

Національний Банк України (НБУ) є центральним банком України, особливим центральним органом державного управління, юридичною особою, неприбутковою організацією. Відповідно до ст. 99 Конституції України забезпечення стабільності національної грошової одиниці – гривні є основною функцією НБУ.

Окрім того, НБУ виконує такі функції:

- 1) визначає і проводить грошово-кредитну політику;
- 2) монопольно здійснює емісію національної валюти України та організує її облік;
- 3) виступає кредитором останньої інстанції для банків і організує систему рефінансування;
- 4) встановлює для банків та інших фінансово-кредитних установ правила проведення банківських операцій, бухгалтерського обліку і звітності, захисту інформації, коштів і майна;
- 5) визначає систему, порядок і форми платежів, у тому числі між банками і фінансово-кредитними установами;
- 6) координує і контролює створення електронних платіжних засобів, платіжних систем, автоматизації банківської діяльності й засобів захисту банківської інформації;
- 7) представляє інтереси України в центральних банках інших держав;
- 8) здійснює валютне регулювання, визначає порядок здійснення платежів в іноземній валюті;

9) організує і здійснює валютний контроль за комерційними банками та іншими кредитними установами, які отримали ліцензію НБУ на здійснення операцій з валютними цінностями;

10) реалізує державну політику з питань захисту державних секретів у системі НБУ;

11) забезпечує накопичення та зберігання золотовалютних резервів і здійснення операцій з ними та банківськими металами;

12) аналізує стан грошово-кредитних, фінансових, цінових та валютних відносин;

13) організує інкасацію і перевезення банкнот і монет та інших цінностей;

14) бере участь у підготовці кадрів для банківської системи України.

Національний Банк України має право:

1) здійснювати всі види перевірок на місцях банків, інших фінансово-кредитних установ в Україні;

2) вимагати від банків та інших фінансово-кредитних установ проведення загальних зборів акціонерів і визначати питання, за якими мають бути прийняті рішення;

3) брати участь у роботі зборів акціонерів, засідань спостережної ради, правління і ревізійної комісії банків та інших фінансово-кредитних установ з правом дорадчого голосу;

4) отримувати висновки незалежних аудиторів;

5) вживати заходи впливу.

Відповідно до ст. 71 Закону України „Про Національний Банк України” Національному Банку України забороняється:

1) бути акціонером або учасником банків та інших підприємств, установ;

2) здійснювати операції з нерухомістю, крім тих, що пов’язані з забезпеченням діяльності НБУ та його установ ;

3) здійснювати торговельну, виробничу, страхову та іншу діяльність, яка не відповідає функціям НБУ;

4) надавати прямі кредити як у національній, так і в іноземній валюті на фінансування витрат держбюджету.

Керівними органами НБУ є Рада НБУ і Правління НБУ.

Рада НБУ складається з 14 осіб, 7 з яких призначає Президент України, 7- Верховна Рада України. До складу НБУ входить голова НБУ за посадою. Строк повноважень членів Ради НБУ становить 7 років, крім голови НБУ, який входить до Ради НБУ на строк здійснення ним повноважень за посадою. Члени Ради НБУ здійснюють свої функції на громадських засадах.

Голова Ради НБУ та його заступник обираються Радою НБУ строком на 3 роки. Повноваження призначеного складу Ради НБУ достроково припиняються у разі оголошення їй недовіри Президентом України або Верховною Радою України у зв'язку з тим, що виконання основних засад грошово-кредитної політики за підсумками року не забезпечило стабільність грошової одиниці України.

Керівним органом НБУ є також Правління. Очолює правління Голова НБУ. Його заступники входять до складу Правління за посадою. Голова НБУ призначається на посаду Верховною Радою України за поданням Президента України строком на 5 років. Він керує діяльністю НБУ, головує на засіданнях правління, одноосібно несе відповідальність за діяльність НБУ. Директори департаментів НБУ призначаються і звільняються з посади головою НБУ.

До системи НБУ входять:

- 1) центральний апарат;
- 2) філії (територіальні управління);
- 3) розрахункові палати;
- 4) банкотно – монетний двір;
- 5) фабрика банкотного паперу;
- 6) державна скарбниця України;
- 7) центральне сховище;
- 8) спеціалізовані підприємства;
- 9) банківські навчальні заклади.

Працівники НБУ є державними службовцями.

НБУ підзвітний Президенту України і Верховній Раді України.

Підзвітність означає:

- 1) призначення на посаду і звільнення з посади голови НБУ, членів Ради НБУ;
- 2) доповідь Голови НБУ Верховній Раді України про діяльність НБУ;
- 3) надання Президентові України і Верховній Раді України двічі на рік інформації про стан грошово-кредитного ринку в державі.

НБУ підтримує економічну політику Кабінету Міністрів країни. НБУ і Кабінет Міністрів України проводять взаємні консультації з питань грошово-кредитної політики, розробки і здійснення загальнодержавної програми економічного і соціального розвитку.

НБУ є економічно самостійним органом, який здійснює видатки за рахунок власних доходів у межах затвердженого кошторису.

НБУ має статутний капітал, який є державною власністю і становить 10 млн. гривень.

4. Правове регулювання грошового обігу і відносин з клієнтами

Відносини банку з клієнтом регулюються законодавством України, нормативно-правовими актами НБУ і договорами (угодами) між клієнтом і банком.

Для здійснення банківської діяльності банки відкривають і ведуть банківські рахунки для юридичних і фізичних осіб у гривнях та іноземній валюті за певними правилами з дотриманням установлених НБУ вимог.

Правове регламентування банківського рахунка здійснюється на основі великої кількості нормативно-правових актів, що належать до різних галузей законодавства України.

Інститут банківського рахунка включає в себе:

- 1) сукупність правових норм, що регламентують зміст, мету банківського рахунка, пов'язані з ним права й обов'язки різних осіб, систему відносин, що виникають у зв'язку з банківським рахунком;

2) договір банківського рахунка як угоду про встановлення цивільних прав і обов'язків клієнта і банку;

3) реальні правовідносини, що встановлюються між сторонами договору банківського рахунка, а також здійснювані за рахунком операції.

Коло осіб - потенційних клієнтів банку - необмежене. Та сама особа може відкрити в одному банку кілька рахунків, крім того, ця ж особа має право відкривати рахунки в інших банках.

Загальними рисами договору на відкриття банківського рахунка є: консесуальний характер, взаємність прав і обов'язків, відплатність. Здійснюючи операції за різними рахунками клієнтів, банк не контролює ці операції. Однак у комерційних банків щодо банківських рахунків існує публічно-правова відповідальність повідомляти податковим органам за місцем реєстрації клієнтів відомості про відкриті рахунки протягом трьох робочих днів після їхнього відкриття, а також повідомлення в НБУ про відкриття (закриття) рахунка для включення цих даних до зведеного реєстру власників рахунків.

Операції за банківським рахунком здійснюються в межах коштів клієнтів. З цього правила є виняток, що називається овердрафтом. Положення про овердрафт і умови для його застосування повинні бути зафіксовані в договорі про банківський рахунок. Банки списують кошти з рахунків клієнтів тільки за розпорядженням власників, за винятком випадків, коли беззаперечне списання коштів передбачене законами України, а також за рішенням суду і за виконавчими приписами нотаріусів.

Здійснюються розрахунки в готівковій і безготівковій формах відповідно до умов установленими нормативно-правовими актами Національного Банку України.

При здійсненні безготівкових розрахунків можуть використовуватися наступні види платіжних документів: платіжне доручення, платіжна вимога, платіжне вимога-доручення, меморіальний ордер, розрахунковий чек, акредитив, вексель, платіжна картка.

У забезпеченні здійснення населенням платежів за своїми зобов'язаннями важливу роль у платіжній системі України виконує готівковий грошовий обіг.

Розрахунки готівкою підприємств між собою, з підприємцями і фізичними особами можуть здійснюватися як за рахунок коштів, що одержуються з кас банків, так і за рахунок готівкового виторгу. При цьому підприємства, що мають рахунки в банках і здійснюють операції в готівковій формі, можуть зберігати у своїй касі гроші в межах визначеного ліміту. Для здійснення розрахунків готівкою клієнти банків повинні мати касу і вести касову книгу за встановленою формою. Крім того, відповідно до Закону України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування і послуг", підприємства цих сфер діяльності під час продажу товарів зобов'язані проводити розрахункові операції в готівковій чи безготівковій формах (з використання платіжних карток, чеків, і т.д.) на повну суму покупки через реєстратори розрахункових операцій з роздруковуванням відповідних платіжних документів чи з використанням зареєстрованих у встановленому порядку розрахункових книжок. Банки ж не рідше одного разу в два роки повинні перевіряти виконання клієнтами касової дисципліни.

За результатами перевірок до порушників застосовуються штрафні санкції, визначені Указом Президента України "Про застосування штрафних санкцій за порушення норм з регулювання обігу готівки", зокрема за:

- 1) перевищення встановлених лімітів каси;
- 2) неоприбуткування (неповне оприбуткування) у касах готівки;
- 3) перевищення встановлених термінів використання виданої під звіт готівки, а також за видачу наявних засобів під звіт без повного звіту про раніше видані кошти;
- 4) витрату готівки з виручки на виплати, пов'язані з оплатою праці при наявності податкового боргу;

5) використання отриманої у банку готівки не за цільовим призначенням;

6) за проведення розрахунків готівкою без надання платіжного документа, який би підтверджував сплату покупцем готівки.

При здійсненні своєї діяльності банки зобов'язані забезпечити збереження банківської таємниці, під якою розуміють інформацію, що стала відома банку в процесі обслуговування клієнтів і взаємин з ним під час надання їм послуг, розголошення якої може заподіяти моральної чи матеріальної шкоди клієнту.

Однак з метою запобігання легалізації грошей, отриманих злочинним шляхом, банки зобов'язані ідентифікувати всіх осіб, які здійснюють значні й сумнівні операції. При цьому з метою попередження злочинів інформація про ідентифікацію таких осіб повинна повідомлятися банками відповідним правоохоронним органом згідно із законодавством України, що регулює питання боротьби з організованою злочинністю.

Операції на рахунках у банках можуть бути тимчасово припинені на підставі рішення державних податкових, судових чи правоохоронних органів, якщо це передбачено законодавчими актами України. Крім того, на кошти, що знаходяться на рахунках клієнтів, може бути накладений арешт.

Припинення договірних відносин банку з клієнтом містить у собі два етапи - розірвання договору і закриття рахунку. Рахунок закривається тільки після розірвання договору, а залишок грошей на рахунку видається клієнту або за його бажанням перераховується банком на інший рахунок.

5. Правове регулювання валютних операцій банків

З розвитком зовнішньоекономічної діяльності незалежної України однією з нагальних проблем, що виникли в нашій країні, є завдання формування нової валютної політики. Тому вже з 1992 р. Україна почала розробляти нове валютне законодавство.

Правові акти, що регламентують операції з валютою та іншими валютними цінностями, містять норми конституційного, адміністративного, цивільного, фінансового права. Вони здебільшого мають імперативний ха-

рактар, не допускають ніяких відступів від правил, що містяться в них, тобто засновані на владному методі регулювання відносин.

Основними джерелами права у валютному законодавстві України є Конституція України, Митний кодекс України, Закон України "Про зовнішньоекономічну діяльність" та інші закони. У сфері регулювання валютних відносин можуть застосовуватися і міжнародні угоди, учасником яких є Україна. Однак у вузькому розумінні валютне регулювання визначається правилами банківського обслуговування клієнтів з приводу валюти і валютних цінностей.

Поняття "валютні цінності" містить в собі наступні компоненти:

1) валюта України - грошові знаки у вигляді банкнот, казначейських білетів, монет, що знаходяться в обороті і є законними платіжними засобами на території України;

2) платіжні документи та інші цінні папери (акредитиви, облігації, векселі, акції, банківські гарантії, інші фінансові й банківські документи);

3) іноземна валюта - грошові знаки у вигляді банкнот, казначейських білетів, монет, що знаходяться в обігу і є законними платіжними засобами у відповідній іноземній державі чи групі держав;

4) платіжні документи (цінні папери) в іноземній валюті чи інших монетарних металах;

5) монетарні метали - золото і метали іридієво-платинової групи в особливому вигляді (у злитках, прокаті, порошку, монетах) і стані (з наявністю державного клейма).

Валютне регулювання являє собою сукупність законодавчих норм і економічних заходів, що реалізуються державою та її органами з метою формування та удосконалення національної валютної системи країни з урахуванням принципів світової валютної системи, забезпечення валютної стабільності і формування ефективного механізму взаємин з іншими країнами.

Згідно з діючим законодавством України до валютних операцій відносяться:

1) операції, пов'язані з переходом права власності на валютні цінності, за винятком операцій, здійснюваних резидентами у валюті України;

2) операції, пов'язані з використання валютних цінностей у міжнародному обороті як засобу платежу, з передачею заборгованості та інших зобов'язань, предметом яких є валютні цінності;

3) операції, пов'язані з ввозом, переказом і пересиланням на територію України, а також за її межі валютних цінностей.

Здійснення деяких валютних операцій вимагає індивідуальної ліцензії НБУ, а саме:

1) ввіз, переказ і пересилання за межі України валютних цінностей (за винятком вивозу фізичними особами валюти на суму, визначену НБУ, вивозу іноземної валюти фізичними особами іноземної держави, що раніше була завезена ними на законних підставах);

2) ввіз, переказ, пересилання в Україну валюти України;

3) надання і одержання резидентами кредитів у національній валюті, якщо терміни й суми таких кредитів перевищують встановлену законодавством межу;

4) використання іноземної валюти в Україні як засобу платежу і як засобу застави;

5) розміщення валютних цінностей на рахунках і в депозитах за межами України;

6) здійснення інвестицій за кордон, у тому числі шляхом придбання цінних паперів корпоративних прав, отриманих фізичними особами-резидентами, в тому числі як спадщина.

Усі учасники валютних операцій здобувають особливий правовий статус, особливість якого полягає в тому, що і самі учасники, і характер операцій підлягають спеціальному контролю з боку держави.

Метою валютного контролю є забезпечення дотримання валютного законодавства України при здійсненні валютних операцій.

Основними напрямками валютного контролю є:

1) визначення відповідності проведення валютних операцій чинному законодавству і наявності необхідних для їхнього проведення ліцензій (дозволів);

2) перевірка виконання резидентами зобов'язань в іноземній валюті перед державою, а також зобов'язань з продажу іноземної валюти на внутрішньому ринку України.

Контроль за валютними операціями резидентів і нерезидентів, що проводяться через уповноважені банки, здійснюють ці ж банки.

Уповноважений банк - це будь-який комерційний банк, офіційно зареєстрований на території України, що має ліцензію НБУ на здійснення валютних операцій, а також такий, що здійснює валютний контроль за операціями своїх клієнтів. Так, відповідно до Інструкції "Про порядок здійснення контролю й одержання ліцензій по експортних, імпорتنих і лізингових операціях", затвердженої постановою правління НБУ від 24 березня 1999 р. при розрахунках за експортними операціями виручка резидентів підлягає зарахуванню на їхні рахунки в банках у терміни виплати заборгованості, зазначені в контрактах, але не пізніше 90 календарних днів з дати оформлення вантажної митної декларації, підписання акту про прийом виконаних робіт, наданих послуг.

Банк знімає операцію з контролю після зарахування виручки цієї операції (чи її частини - у випадку обов'язкового продажу) на банківський рахунок клієнта в Україні.

Згідно з Положенням "Про валютний контроль", затвердженим постановою НБУ від 8 лютого 2000 р., до резидентів і нерезидентів, винних у порушенні правил здійснення валютних операцій НБУ, органи державної податкової служби можуть застосувати фінансові санкції.

Питання для самоконтролю

1. Поняття та предмет банківського права.
2. Поняття грошового обігу і відносин з клієнтами.
3. Розкрийте функції банків.
4. Розкрийте валютні операції банків.

Тема   Основи цивільного права України
План лекції

1. Поняття та система цивільного права України.
2. Суб'єкти цивільних правовідносин.
3. Об'єкти цивільних правовідносин.
4. Правочини.
5. Право власності та інші речові права.
6. Зобов'язальне право.
7. Спадкове право.

1. Поняття і система цивільного права України

Відповідно до ст. 1 нового Цивільного кодексу України, і згідно з цивільним законодавством регулюються особисті немайнові та майнові відносини, засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників.

Майнові відносини — це правові відносини, яким притаманні такі ознаки: товарно-грошовий, вартісний характер відносин, самостійність та автономність організаційно-майнового статусу учасників відносин, юридична рівність сторін.

Особисті немайнові відносини, які регулюються цивільним правом, тісно пов'язані з особою суб'єкта і їх можна поділити на дві групи:

1) особисті немайнові права на нематеріальні блага, які породжують можливість одержання грошової винагороди чи іншого матеріального блага. Такими є права на результати інтелектуальної діяльності (авторське право, право на винаходи, промислові зразки, торговельну марку, комерційне найменування тощо). При цьому самі результати інтелектуальної творчості можуть бути будь-якої матеріальної форми, яка їх перетворює на товар (винахід, опублікований роман тощо);

2) особисті немайнові права на нематеріальні блага, які не породжують у їх носія права на грошову винагороду чи інше матеріальне благо. До них належать право на честь, гідність, ділову репутацію, право

на життя і здоров'я, на особисту та сімейну таємницю. Перелік цих особистих немайнових прав є невичерпним.

Методом цивільного права визначається, якими засобами воно впливає на визначені нами вище суспільні відносини:

- 1) юридична рівність сторін;
- 2) самостійний організаційно-майновий статус учасників цивільного права, що визначається рівною правоздатністю всіх суб'єктів цивільних правовідносин;
- 3) ініціативно-диспозитивний характер цивільних норм, за яким суб'єкти цивільного права вступають у правові відносини на свій розсуд, за власним бажанням, самостійно визначаючи порядок і доцільність своїх дій;
- 4) відновлювально-компенсаційний характер захисних засобів порушених цивільних прав, які в першу чергу спрямовуються на майновий статус особи, а не на саму особу.

Загальними засадами цивільного законодавства є:

- 1) неприпустимість свавільного втручання у сферу особистого життя людини;
- 2) неприпустимість позбавлення права власності, крім випадків, встановлених Конституцією України та законом;
- 3) свобода договору;
- 4) свобода підприємницької діяльності, яка не заборонена законом;
- 5) судовий захист цивільного права та інтересу;
- 6) справедливість, добросовісність та розумність.

Цивільне право як галузь приватного права — це сукупність цивільно-правових норм, закріплених у Цивільному кодексі України, інших законодавчих та нормативно-правових актах, які регулюють методом юридичної рівності, майнові відносини товарно-грошового характеру, а також особисті немайнові відносини (як пов'язані, так і не пов'язані з майновими відносинами) за участю суб'єктів (фізичних і юридичних осіб, держави, територіальних громад), які мають самостійний організаційно-майновий статус, діють вільно, на власний розсуд здійснюють свої права, вступають у

правовідносини, а також несуть цивільно-правову (майнову) відповідальність за винну протиправну поведінку перед потерпілим за допущене порушення.

2. Суб'єкти цивільних правовідносин

Суб'єктами цивільних правовідносин або їх учасниками є фізичні та юридичні особи, держава Україна, Автономна Республіка Крим і територіальні громади. В одних правовідносинах можуть брати участь фізичні особи (договір купівлі-продажу між громадянами), юридичні особи (договір поставки), а також фізичні та юридичні особи (договір перевезення пасажирів). Поняття «фізичні особи» включає три категорії суб'єктів — це громадяни України, іноземні громадяни і особи без громадянства.

У деяких випадках учасником цивільних правовідносин є Українська держава. Це можливо, наприклад, тоді, коли держава укладає міжнародні договори позики, застави, виступає гарантом по договорах, успадковує майно, є учасником інших цивільних правовідносин.

У кожних цивільних правовідносинах діють дві сторони — управомочена і зобов'язана. Вони називаються кредитором і боржником. Кредитор має певні права, тоді як боржник виступає носієм певних обов'язків.

Цивільна правоздатність — це здатність людини бути носієм цивільних прав і обов'язків, здатність мати цивільні права і нести цивільні обов'язки.

Вона виникає з моменту народження і припиняється зі смертю або визнанням громадянина померлим.

Цивільна дієздатність - це здатність громадянина своїми діями набувати цивільних прав і створювати для себе цивільні обов'язки. Іншими словами — це здатність громадянина самому розпоряджатися своїми правами і нести відповідальність за свої дії. Цивільна дієздатність настає тоді, коли особа досягла певного віку і має відповідне психічне здоров'я. За своїм обсягом дієздатність поділяється на: повну, часткову, неповну, обмежену, визнання громадянина недієздатним.

Повна дієздатність настає з досягненням повноліття, тобто 18 років.

Неповною є дієздатність у громадян віком від 14 до 18 років і має такий обсяг:

- 1) право розпоряджатися своєю заробітною платою, стипендією або іншими доходами;
- 2) самостійно здійснювати права на результати творчої, інтелектуальної діяльності, що охороняються законом;
- 3) бути учасником (засновником) юридичних осіб, якщо це не заборонено законом або установчими документами юридичної особи;
- 4) право вносити вклади до кредитних установ і розпоряджатися ними.

Часткова дієздатність надається малолітнім, які не досягли 14 років:

- 1) право самостійно вчиняти дрібні побутові угоди;
- 2) здійснювати особисті немайнові права на результати інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняються законом. Малолітня особа не несе відповідальності за завдану нею шкоду.

Обмежена дієздатність може бути визначена судом громадянам, які страждають на психічний розлад. Обмежено дієздатний громадянин може укладати угоди щодо розпорядження майном тільки за згодою піклувальника.

Визнання громадянина недієздатним може мати місце лише за рішенням суду, якщо громадянин внаслідок хронічного, стійкого психічного розладу не здатний усвідомлювати значення своїх дій і (або) керувати ними.

Право на заняття підприємництвом має фізична особа з повною дієздатністю.

Юридичними особами визнаються організації, які мають відокремлене майно, можуть від свого імені набувати майнових і особистих немайнових прав і нести обов'язки, бути позивачем і відповідачем в суді, господарському чи третейському суді. З цього визначення можна вивести правові ознаки юридичної особи:

- 1) організаційна єдність. Юридична особа — це певним чином організований колектив трудящих, колективне утворення, тобто організоване об'єднання трудящих;

2) наявність відокремленого майна. Кожна юридична особа має своє власне майно, що робить її економічно незалежною організацією. Це майно відокремлене від майна держави, інших організацій і громадян, що утворюють колектив юридичної особи;

3) у цивільному обороті юридичні особи виступають від свого власного імені. Кожна юридична особа має своє найменування (ім'я);

4) вони здатні нести самотійну майнову відповідальність, оскільки в них є своє власне майно.

Юридична особа має такі самі цивільні права й обов'язки (цивільну правоздатність), як і фізична особа, крім тих, які за своєю природою можуть належати тільки людині. Цивільна правоздатність юридичної особи виникає з моменту її створення і припиняється з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення. Юридична особа набуває цивільних прав та обов'язків і здійснює їх через свої органи, які діють відповідно до установчих документів.

3. Об'єкти цивільних правовідносин

Об'єктами цивільних прав є речі, в тому числі гроші та цінні папери, інше майно, майнові права, результати робіт, послуги, результати інтелектуальної, творчої діяльності, інформація, а також інші матеріальні й нематеріальні блага.

Річчю визнається предмет матеріального світу, який задовольняє потреби людей і щодо якого можуть виникати цивільні права та обов'язки.

До нерухомих речей належать земельні ділянки і все, що розташоване на них і міцно з ними пов'язане, тобто об'єкти, переміщення яких без непропорційного збитку їх призначенню є неможливим.

Режим нерухомої речі може бути поширений законом і на інші речі, зокрема на повітряні й морські судна, судна внутрішнього плавання, космічні об'єкти як такі, що підлягають державній реєстрації.

Рухомими речами визнаються такі, що їх можна вільно перемішувати у просторі.

Майном як особливим об'єктом визнається окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки.

Гроші (валюта). Гривня— це законний платіжний засіб, обов'язковий до приймання за номінальною вартістю на всій території України. Іноземна валюта може використовуватися у випадках і в порядку, передбачених законом України.

Цінним папером є документ встановленої форми з відповідними реквізитами, що засвідчує грошове або інше майнове право, здійснення або передача якого можливе тільки в разі пред'явлення цінного папера.

4. Правочини

Правочином визнається дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав чи обов'язків. Правочин — завжди волевиявлення, вольовий акт, оскільки особа має намір досягти певних юридичних результатів. Воля і волевиявлення повинні відповідати одне одному. Правочин — це дія, спрямована на досягнення певного юридичного результату. Особа прагне досягти цього результату. Правочин — завжди дія, яка вчиняється громадянами та організаціями як суб'єктами цивільного права.

Правочин — це завжди правомірна дія, тобто вона відповідає вимогам закону щодо форми, суб'єктного складу, змісту .

Правочини можуть бути односторонніми і дво- чи багатосторонніми (договори). Одностороннім правочином є дія однієї сторони, яка може бути представлена однією або кількома особами. Односторонній правочин створює обов'язки лише для особи, яка його вчинила. Дво- чи багатостороннім правочином є погоджена дія двох або більше сторін.

До загальних вимог до правочину належать:

1) зміст правочину не може суперечити Цивільному кодексу України, іншим актам цивільного законодавства, а також моральним засадам суспільства;

2) учасники правочину повинні мати необхідний обсяг цивільної дієздатності;

3) волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі;

4) правочин має вчинятися у формі, встановленій законом;

5) правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним;

6) правочин, що вчиняється батьками, не може суперечити правам та інтересам їхніх малолітніх, неповнолітніх чи непрацездатних дітей.

Правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним.

Недійсні правочини, залежно від того, який елемент їх фактичного складу є дефектним, можна поділити на певні групи, а саме на правочини з вадами суб'єктного складу, правочини з вадами волі, правочини з вадами форми, правочини з вадами змісту.

Фіктивний правочин — це правочин, вчинений лише про людське око, без наміру створити юридичні наслідки. Такий правочин визнається недійсним незалежно від мети його укладення.

Удаваний правочин — це правочин, укладений з метою приховання іншого правочину. В такому правочині також відсутня основа — учасники прагнуть досягти зовсім іншої мети, ніж це впливає з правочину. Встановивши це, суд визнає удаваний правочин недійсним, а дійсним буде визнано той правочин, який сторони дійсно мали на увазі. У разі, коли такий правочин суперечить закону суд постановляє рішення про визнання його недійсним.

Нікчемними (абсолютно недійсними) правочинами визнаються такі правочини, недійсність яких прямо встановлена законом. Якщо недійсність правочину прямо не впливає із закону, але один з учасників або інша зацікавлена особа заперечує його дійсність, то такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

5. Право власності та інші речові права

Право власності - це право особи на річ (майно), яке вона здійснює за своєю волею, незалежно від волі інших осіб, на свій розсуд, з додержанням вимог закону та моральних засад суспільства.

Власнику належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном. На зміст права власності не впливають місце проживання і місцезнаходження майна.

Право володіння — це право фактичного, фізичного й господарського панування особи над річчю .

Право користування — право на вилучення з речі її корисних властивостей, привласнення плодів і доходів, які можна отримати від речі.

Право розпоряджання— це право власника визначати юридичну долю речі.

Суб'єктами права власності визнаються український народ, фізичні та юридичні особи, держава, інші держави, їх юридичні особи, міжнародні організації, територіальні громади.

Підставами набуття права власності вважаються первісні й похідні способи набуття права власності. Первісними вважаються такі, при яких право власності на річ виникає вперше або незалежно від волі попереднього власника. До них відносять виробництво або переробку речей, змішування і приєднання речей відділення плодів, заволодіння, конфіскацію, реквізицію, знахідку (якщо власник не знайшовся), скарб. До похідних належать такі підстави, за яких набуття права власності даної особи засновується на праві попереднього власника. При переході права власності має місце правонаступництво, тому що права на придбану річ є такими ж, як вони були в попереднього власника.

Суб'єктами права приватної власності є окремі фізичні та юридичні особи .

У державній власності є майно, в тому числі грошові кошти, яке належить державі Україна.

Суб'єктами права комунальної власності є відповідні територіальні громади сіл, селищ, міст і районів у містах.

Спільна власність має місце у випадках, коли з тих чи інших підстав у кількох осіб виникає право власності на одне і те саме майно. Спільна власність — це не форма права власності, а лише особливий режим існування відомих форм власності.

Право спільної власності може бути двох видів — часткова спільна власність, коли частки співвласників визначені, і сумісна спільна власність, коли частки не визначені. Розміри часток визначаються самими співвласниками з різних підстав, а спільна сумісна власність має місце лише тоді, коли про це прямо не заборонено законом.

Захист права власності є одною із складових поняття охорони права власності. Захист права власності — це застосування судовими органами в разі порушення прав власника сукупності відповідних правових засобів, передбачених у цивільному законодавстві і спрямованих на відновлення прав власника.

До речово-правових способів захисту цивільних прав належать віндикаційний та негаторний позови:

1) віндикаційний позов — це позов не володіючого власника до фактичного володільця майна про повернення свого майна з чужого незаконного володіння;

2) негаторний позов — це позадоговірна вимога власника, не позбавленого володіння майном, до третьої особи про усунення перешкод у здійсненні правомочностей щодо володіння, користування і розпорядження майном. Позивачем виступає власник майна або його титульний володільць. Відповідачем є особа, яка своїми протиправними діями або бездіяльністю заважає власнику здійснювати правомочності, що належать йому.

Іншими речовими правами є права на чуже майно. Їх видами є:

- 1) право володіння;
- 2) право користування (сервітут);
- 3) право користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб (емфітевзис);
- 4) право забудови земельної ділянки (суперфіцій).

Право володіння чужим майном — це фактичне утримання у себе майна особою, яка не є його власником. Така особа може володіти чужим майном на підставі договору з власником або на підставі, встановленій законом (наприклад, право притримання). Сервітут може бути встановлений щодо земельної ділянки, природних ресурсів, іншого нерухомого майна для задоволення потреб інших осіб, які не можуть бути задоволені інакше (наприклад, сервітут може належати власнику чи володільцю сусідньої ділянки для проходу на свою територію).

6. Зобов'язальне право

Зобов'язання — це правовідносини, в силу яких одна особа (боржник) зобов'язана вчинити на користь іншої особи (кредитора) певну дію — передати майно, отримати гроші тощо або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Об'єктом зобов'язальних відносин є конкретні блага, заради яких між суб'єктами виникають юридичні зв'язки.

Підстави виникнення зобов'язань — це певні юридичні факти або їх сукупність, з настанням яких правові норми пов'язують виникнення зобов'язальних відносин між кредитором і боржником. Зобов'язання виникають:

1) з договорів та інших правочинів (у тому числі з двосторонніх чи багатосторонніх договорів), передбачених законом, а також з правочинів, хоч і не передбачених законом, але які йому не суперечать;

2) у результаті відкриттів, винаходів, раціоналізаторських пропозицій, створення творів науки, літератури та мистецтва та інших результатів інтелектуальної, творчої діяльності;

3) внаслідок завдання майнової (матеріальної) та моральної шкоди іншій особі;

4) внаслідок інших юридичних фактів.

Значна більшість зобов'язань є договірними. Крім того, зобов'язання можуть виникати з договорів, які хоч і не передбачені чинним законодавством, але не суперечать йому. Це досить актуально в наш час, коли зако-

нодавець не встигає законодавчо врегульовувати всі відносини, які виникають у товарно-економічній сфері.

Виконання зобов'язань — це здійснення його сторонами покладених на них прав і обов'язків, що складають його зміст, належним чином відповідно до умов договору чи закону, а за відсутності умов та вимог — відповідно до звичаїв ділового обороту чи вимог, що звичайно ставляться.

Належне виконання зобов'язання полягає в точному й своєчасному виконанні сторонами договору всіх зобов'язань відповідно до умов угоди та вимог закону, а при відсутності таких вказівок — відповідно до вимог, що звичайно ставляться.

Спосіб виконання зобов'язання — це порядок виконання, визначений нормативними актами чи договором.

Для належного виконання зобов'язання існують також певні засоби стимулювання боржника. Такими засобами є відшкодування збитків, а також інші способи забезпечення виконання зобов'язання. Такими способами є неустойка (штраф, пеня), застава, порука, завдаток, гарантія, притримання. Вони забезпечуються законом чи договором і є додатковими до договору.

Неустойкою (штрафом, пенею) визнається визначена законом чи договором сума, яку боржник повинен передати кредитору в разі невиконання чи неналежного виконання зобов'язання. Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання. Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного зобов'язання за кожен день прострочення виконання. Право на неустойку виникає незалежно від наявності в кредитора збитків, завданих невиконанням або неналежним виконанням зобов'язання.

Договір — це домовленість двох чи більше осіб, спрямована на встановлення, зміну чи припинення цивільних прав і обов'язків. Під ним також розуміють взаємне погодження волі двох або більше сторін, спрямоване на досягнення передбачуваного договором юридичного результату.

Змістом договору є право і обов'язки сторін, які визначаються в умовах договору. Договір вважається укладеним, якщо між сторонами досягнута згода за всіма істотними умовами.

Істотними є умови:

- 1) щодо предмета договору;
- 2) які мають обов'язковий характер внаслідок закону;
- 3) суттєві для цього виду договорів;
- 4) вносяться додатково за заявою однієї із сторін.

За договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Предметом договору купівлі-продажу може бути товар, який є у продавця на момент укладення договору або буде створений (придбаний, набутий) продавцем у майбутньому. Предметом договору купівлі-продажу можуть бути й майнові права. До договору купівлі-продажу майнових прав застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не впливає із змісту або характеру цих прав. Предметом договору купівлі-продажу може бути право вимоги, якщо вимога не має особистого характеру. До договору купівлі-продажу права вимоги застосовуються положення про відступлення права вимоги, якщо інше не встановлено договором або законом.

Право продажу товару, крім випадків примусового продажу та інших випадків, встановлених законом, належить власникові товару. Якщо продавець товару не є його власником, покупець убуває право власності тільки у випадку, якщо власник не має права вимагати його повернення.

Продавець зобов'язаний попередити покупця про всі права – третіх осіб на товар, що продається (права наймача, право застави, право довічного користування тощо). У разі невиконання цієї вимоги покупець має право вимагати зниження ціни або розірвання договору купівлі-продажу, якщо він не знав і не міг знати про права третіх осіб на товар. У разі вилучення

за рішенням суду товару в покупця на користь третьої особи на підставах, що виникли до продажу товару, продавець має відшкодувати покупцеві завдані йому збитки, якщо покупець не знав або не міг знати про наявність цих підстав.

Продавець зобов'язаний передати покупцеві товар, визначений договором купівлі-продажу. Продавець повинен одночасно з товаром передати покупцеві його приналежності й документи (технічний паспорт, сертифікат якості тощо), що стосуються товару й підлягають передачі разом з товаром відповідно до договору або актів цивільного законодавства.

Товар вважається наданим у розпорядження покупця, якщо у строк, встановлений договором, він готовий до передачі покупцеві в належному місці і покупець поінформований про це. Готовий до передання товар повинен бути відповідним чином ідентифікований для цілей цього договору, зокрема шляхом маркування.

Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження товару переходить до покупця з моменту передачі йому товару, якщо інше не встановлено договором або законом.

Продавець повинен передати покупцеві товар, якість якого відповідає умовам договору купівлі-продажу.

Почпець, якому переданий товар неналежної якості, має право, незалежно від можливості використання товару за призначенням, вимагати від продавця за своїм вибором:

- 1) пропорційного зменшення ціни;
- 2) безоплатного усунення недоліків товару в розумний строк;
- 3) відшкодування витрат на усунення недоліків товару.

За договором найму (оренди) наймодавець передає або зобов'язується передати наймачеві майно у користування за плату на певний строк.

Предметом договору найму може бути річ, яка визначена індивідуальними ознаками і яка зберігає свій первісний вигляд при неодноразовому використанні (неспоживна річ). Предметом договору найму можуть бути також майнові права.

За користування майном з наймача справляється плата, розмір якої встановлюється договором найму.

Договір найму укладається на обумовлений строк. Якщо строк найму не встановлений, договір найму вважається укладеним на невизначений строк.

Наймодавець зобов'язаний передати наймачеві майно у користування негайно або у строк, встановлений договором найму. Наймач зобов'язаний у присутності наймодавця перевірити справність речі. Якщо наймач у момент передачі речі в його володіння не переконається у її справності, річ вважається такою, що передана йому в належному стані. Передача наймачем речі у користування іншій особі (піднайом) можлива лише за згодою наймодавця, якщо інше не встановлено договором або законом.

Наймачеві належить право власності на плоди, продукцію, одержані ним у результаті користування річчю, переданою у найм.

За договором підряду одна сторона (підрядник) зобов'язується на свій ризик виконати певну роботу за завданням другої сторони (замовника), а замовник зобов'язується прийняти й оплатити виконану роботу. Договір підряду може укладатися на виготовлення, обробку, переробку, ремонт речі або на виконання іншої роботи з переданням її результату замовнику.

Підрядник зобов'язаний виконати роботу, визначену договором підряду, із свого матеріалу і своїми засобами, якщо інше не встановлено договором. Підрядник відповідає за неналежну якість наданих ним матеріалу і обладнання, а також за надання матеріалу або обладнання, обтяженого правами третіх осіб.

Якщо робота виконується частково або в повному обсязі з матеріалу замовника, підрядник відповідає за неправильне використання цього матеріалу. Підрядник зобов'язаний надати замовнику звіт про використання матеріалу і повернути його залишок. Якщо робота виконується з матеріалу замовника, у договорі підряду мають бути встановлені норми витрат матеріалу, строки повернення його залишку та основних відходів, з також відповідальність підрядника за невиконання або неналежне виконання своїх обов'язків.

Підрядник відповідає за невиконання або неналежне виконання роботи, спричинене недоліками матеріалу, наданого замовником, якщо не доведе, що ці недоліки не могли бути ним виявлені при належному прийманні матеріалу.

Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження (псування) матеріалу до настання строку здачі підрядником визначеної договором підряду роботи несе сторона, яка надала матеріал, а після настання цього строку — сторона, яка пропустила строк, якщо інше не встановлено договором або законом.

Підрядник зобов'язаний своєчасно попередити замовника:

- 1) про недоброякісність або непридатність матеріалу, одержаного від замовника;
- 2) про те, що додержання вказівок замовника загрожує якості або придатності результату роботи;
- 3) про наявність інших обставин, що не залежать від підрядника, які загрожують якості або придатності результату роботи.

Робота, виконана підрядником, має відповідати умовам договору підряду, а в разі їх відсутності або неповноти — вимогам, що звичайно ставляться до роботи відповідного характеру. Виконана робота має відповідати якості, визначеній у договорі підряду, або вимогам, що звичайно ставляться, на момент передачі її замовнику.

Недоговірні зобов'язання

Крім договірних зобов'язань, законодавство передбачає також недоговірні зобов'язання, що виникають з інших підстав, ніж договір, тобто це може бути правочин, інші юридичні факти чи закон.

Існують такі види недоговірних зобов'язань:

- 1) публічна обіцянка винагороди;
- 2) вчинення дій в майнових інтересах іншої особи без її доручення;
- 3) рятування здоров'я та життя фізичної особи, майна фізичної або юридичної особи;

- 4) створення загрози життю, здоров'ю, майну фізичної особи або майну юридичної особи;
- 5) відшкодування шкоди;
- 6) набуття, збереження майна без достатньої правової підстави.

Особа має право публічно пообіцяти винагороду (нагороду) за передачу їй відповідного результату (передача інформації, знайдення речі, знайдення фізичної особи тощо). Обіцянка винагороди є публічною, якщо вона сповіщена у засобах масової інформації або іншим чином невизначеному колу осіб. У сповіщенні публічної обіцянки винагороди мають бути визначені завдання, строк та місце його виконання, форма і розмір винагороди.

Конкурс (змагання) має право оголосити фізична або юридична особа (засновник конкурсу). Конкурс оголошується публічно через засоби масової інформації. Оголошення про конкурс може бути зроблено й іншим чином. Засновник конкурсу має право запросити до участі в ньому персональних учасників (закритий конкурс).

Переможцем конкурсу є особа, яка досягла найкращого результату. Переможець конкурсу визначається в порядку, встановленому засновником конкурсу. Результати конкурсу оголошуються в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

Якщо майновим інтересам іншої особи загрожує небезпека настання невігідних для неї майнових наслідків, особа має право без доручення вчинити дії, спрямовані на їх попередження, усунення або зменшення. Особа, яка вчинила дії в майнових інтересах іншої особи без її доручення, зобов'язана при першій нагоді повідомити її про свої дії. Якщо ці дії будуть схвалені іншою особою, надалі до відносин сторін застосовуються положення про відповідний договір.

Якщо особа, яка розпочала дії в майнових інтересах іншої особи без її доручення, не має можливості повідомити про свої дії цю особу, зобов'язана вжити усіх залежних від неї заходів щодо попередження, усунення або зменшення невігідних майнових наслідків для іншої особи. Особа, яка вчиняє дії в майнових інтересах іншої особи без її доручення, зобов'язана

взяти на себе всі обов'язки, пов'язані з вчиненням цих дій, зокрема обов'язки щодо вчинених правочинів.

Шкода, заподіяна особі, яка без відповідних повноважень рятувала здоров'я та життя фізичної особи від реальної загрози для неї, відшкодовується державою в повному обсязі. Шкода, завдана каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи, яка без відповідних повноважень рятувала від реальної загрози майно іншої особи, що має істотну цінність, відшкодовується державою в повному обсязі.

Шкода, завдана майну особи, яка без відповідних повноважень рятувала від реальної загрози майно іншої особи, яке має істотну цінність, відшкодовується власником (володільцем) цього майна з урахуванням його матеріального становища.

Фізична особа, життю, здоров'ю або майну якої загрожує небезпека, а також юридична особа, майну якої загрожує небезпека, мають право вимагати її усунення від того, хто її створює. У разі неусунення загрози життю, здоров'ю, майну фізичної особи або майну юридичної особи заінтересована особа має право вимагати:

- 1) вжиття невідкладних заходів щодо усунення загрози;
- 2) відшкодування завданої шкоди;
- 3) заборони діяльності, яка створює загрозу.

7.Спадкове право

Спадкуванням є перехід прав і обов'язків (спадщини) від фізичної особи, яка померла (спадкодавця), до інших осіб (спадкоємців). Спадкування здійснюється за заповітом або за законом.

До складу спадщини входять усі права і обов'язки, що належали спадкодавцеві на момент відкриття спадщини і не припинилися внаслідок його смерті.

Спадщина відкривається внаслідок смерті особи або оголошення її померлою. Часом відкриття спадщини є день смерті особи або день, з якого вона оголошується померлою. Якщо протягом однієї доби померли особи, які могли б спадкувати одна після одної, спадщина відкривається одночасно і окремо щодо кожної з них. Якщо кілька осіб, які могли б спадкува-

ти одна після одної, померли під час спільної для них небезпеки (стихійного лиха, аварії, катастрофи тощо), припускається, що вони померли одночасно. У цьому разі спадщина відкривається одночасно і окремо щодо кожної з цих осіб.

Місцем відкриття спадщини є останнє місце проживання спадкодавця. Якщо місце проживання спадкодавця невідоме, місцем відкриття спадщини є місцезнаходження нерухомого майна або основної його частини, а за відсутності нерухомого майна — місцезнаходження основної частини рухомого майна.

Спадкоємцями за заповітом і за законом можуть бути фізичні особи, які є живими на час відкриття спадщини, а також особи, які були зачаті за життя спадкодавця і народжені живими після відкриття спадщини. Спадкоємцями за заповітом можуть бути юридичні особи та інші учасники цивільних відносин.

Право на спадкування мають особи, визначені у заповіті. У разі відсутності заповіту, визнання його недійсним, неприйняття спадщини або відмови від її прийняття спадкоємцями за заповітом, а також у разі неохоплення заповітом усієї спадщини право на спадкування за законом одержують право на спадкування по чергові. Кожна наступна черга спадкоємців за законом одержує право на спадкування у разі відсутності спадкоємців попередньої черги, усунення їх від права на спадкування, неприйняття ними спадщини або відмови від її прийняття:

1) у першу чергу право на спадкування за законом мають діти спадкодавця, в тому числі зачаті за життя спадкодавця та народжені після його смерті, той з подружжя, який його пережив, і батьки;

2) у другу чергу право на спадкування за законом мають рідні брати й сестри спадкодавця, його баба і дід як з боку батька, так і з боку матері;

3) у третю чергу право на спадкування за законом мають рідні дядько і тітка спадкодавця;

4) у четверту чергу право на спадкування за законом мають особи, які проживали зі спадкодавцем однією сім'єю не менше п'яти років до часу відкриття спадщини;

5) у п'яту чергу право на спадкування за законом мають інші родичі спадкодавця до шостого ступеня споріднення включно, причому родичі ближчого ступеня споріднення усувають від права спадкування родичів подальшого ступеня споріднення.

Ступінь споріднення визначається за числом народжень, що віддаляють родича від спадкодавця. Народження самого спадкодавця не входить до цього числа.

Заповітом є особисте розпорядження фізичної особи на випадок своєї смерті. Право на заповіт має фізична особа з повною цивільною дієздатністю. Право на заповіт здійснюється особисто. Вчинення заповіту через представника не допускається. Заповідач може призначити своїми спадкоємцями одну або кілька фізичних осіб, незалежно від наявності у нього з цими особами сімейних, родинних відносин, а також інших учасників цивільних відносин.

Для прийняття спадщини встановлюється строк у шість місяців, який починається з часу відкриття спадщини. Якщо протягом шести місяців з часу відкриття спадщини відказоодержувач не відмовився від заповідального відказу, вважається, що він його прийняв.

У разі відсутності спадкоємців за заповітом і за законом, усунення їх від права на спадкування, неприйняття ними спадщини, а також відмови від її прийняття суд визнає спадщину відумерлою за заявою відповідного органу місцевого самоврядування за місцем відкриття спадщини. Заява про визнання спадщини відумерлою подається після одного року з часу відкриття спадщини. Спадщина, визнана судом відумерлою, переходить у власність територіальної громади за місцем відкриття спадщини.

Питання для самоконтролю

1. Розкрийте поняття та предмет цивільного права.

2. Охарактеризуйте фізичну та юридичну особу яка є учасником цивільного права.
3. Що таке зобов'язальне право?
4. Розкрийте поняття права власності.
5. Що таке спадкове право.

Тема   Основи трудового права України

План лекції

1. Предмет і система трудового права.
2. Колективні договори та угоди.
3. Трудовий договір: поняття, умови укладання, форма, строк і види трудового договору.
4. Робочий час.
5. Час відпочинку.
6. Трудова дисципліна.
7. Матеріальна відповідальність сторін трудового договору.

1. Предмет і система трудового права

Трудове право – провідна галузь українського права, яка є системою правових норм, що регулюють сукупність трудових відносин працівників з роботодавцями, а також інші відносини, що впливають з трудових або тісно пов'язані з ними і встановлюють права й обов'язки в галузі праці на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форм власності та відповідальності у разі їх порушення.

Предмет трудового права — це основа, база, з огляду на яку постає потреба з'ясувати взаємозв'язок працівників з роботодавцями з приводу праці, причому не всякої праці, а тільки тієї, що пов'язана з її суспільною організацією або впливає з неї, створюючи відповідний комплекс, де трудові відносини є головними.

Особливість сучасного розвитку суспільно-трудова відносин як основи предмета трудового права полягає в тому, що монополія державних підприємств як роботодавців втрачає усталені позиції, оскільки Конститу-

ція України від 28 червня 1996 р. законодавчо закріпила існування чотирьох форм власності: державної, комунальної, колективної і приватної (ст.13, 14, 41, 142 і 143).

До методів правового регулювання праці — невід'ємної другої складової трудового права як самостійної галузі у складі цілісної системи національного права України — належать договірний порядок виникнення трудових відносин, рівноправність сторін трудового договору з підпорядкуванням їх у процесі праці правилам внутрішнього трудового розпорядку специфічний правовий спосіб захисту трудових прав сторін трудового договору як органом трудового колективу (комісією з трудових спорів), так і державним органом (судом), участь працівників у правовому регулюванні праці через своїх представників, профспілки, трудові колективи.

Трудове право поділяється на дві групи. Перша — загальна частина, до якої входять такі інститути:

- 1) поняття і предмет трудового права;
- 2) основні принципи трудового права;
- 3) джерела трудового права;
- 4) суб'єкти трудового права;
- 5) трудові правовідносини;
- 6) колективний договір;
- 7) правова організація працевлаштування працівників.

Друга група самостійних інститутів трудового права утворює особливу частину трудового права, до якої входять:

- 1) трудовий договір;
- 2) робочий час і час відпочинку;
- 3) оплата праці;
- 4) трудова дисципліна;
- 5) матеріальна відповідальність;
- 6) охорона праці;
- 7) поєднання роботи з навчанням;
- 8) нагляд і контроль за дотриманням законодавства про працю;

9) трудові спори.

Предметом трудового договору є сам процес праці робітника й службовця за певною спеціальністю чи кваліфікацією і з обов'язковим підпорядкуванням правилам внутрішнього трудового розпорядку.

2. Колективні договори та угоди

Легальне визначення поняття колективного договору не дається ні в Законі України «Про колективні договори і угоди» від 1 липня 1993 року, ні в КЗпП України. Колективний договір — це письмова нормативна угода між власником або вповноваженим ним органом і трудовим колективом, від імені якого виступає профспілковий комітет чи інший уповноважений трудовим колективом орган. Цією угодою визначаються взаємні зобов'язання сторін у галузі трудових і соціально-економічних відносин.

Колективні договори та угоди можуть бути таких видів:

- 1) колективний договір підприємства, установи, організації;
- 2) колективний договір структурного підрозділу підприємства в межах його компетенції.

Може бути угода на галузевому рівні, сторонами якої виступають власники, об'єднання власників або уповноважені ними органи, профспілки чи об'єднання профспілок або інших представницьких організацій працівників, які мають відповідні повноваження щодо ведення переговорів, укладення угод та реалізації їх норм.

Угода може бути і на регіональному рівні, що укладається між місцевими органами державної влади або регіональними об'єднаннями підприємців, об'єднаннями профспілок чи іншими уповноваженими трудовим колективом органами.

Основна вимога колективного договору полягає в тому, що його умови можуть тільки покращувати становище працівників порівняно з чинним законодавством, а умови, що погіршують умови праці працівників, визнаються Законом недійсними (ст.5 Закону України „Про колективні договори і угоди” від 1 липня 1993 р.).

3. Трудовий договір: поняття, умови укладання, форма, строк і види трудового договору

Трудовий договір є основною, базовою формою виникнення трудових правовідносин.

Працівник зобов'язується виконувати роботу, визначену цією угодою, з дотриманням внутрішнього трудового розпорядку, а власник підприємства, установи, організації або уповноважений ним орган чи фізична особа зобов'язується виплачувати працівникові заробітну плату й забезпечувати необхідні для виконання роботи умови праці, передбачені законодавством про працю, колективним договором і угодою сторін (ч.1 ст. 21 КЗпП України).

Сторонами трудового договору як двосторонньої угоди є: працівник (робітник або службовець), власник підприємства, установи, організації або вповноважений ним орган чи фізична особа.

Вік, з досягненням якого громадянин набуває трудової правоспідздатності в повному обсязі - 16 років, як виняток, за згодою одного з батьків або особи, яка їх замінює, можуть прийматися на роботу особи, які досягли 15 років.

Зміст трудового договору — це сукупність умов, якими визначаються права й обов'язки сторін. Вони поділяються на два види:

- 1) умови, що визначаються угодою сторін;
- 2) умови, що встановлюються законодавством про працю.

Умови трудового договору, що визначаються угодою сторін, залежно від волевиявлення цих сторін класифікуються так:

- 1) обов'язкові (необхідні), без домовленості про які трудовий договір вважається недійсним;

- 2) факультативні (додаткові).

До обов'язкових (необхідних) належать такі умови:

- 1) про трудову функцію, тобто ким буде працівник — техніком, оператором, слюсарем тощо;

2) про місце роботи, тобто де саме він працюватиме (із зазначенням цеху, відділення чи без визначення місця роботи);

3) про строк дії трудового договору (на невизначений чи на певний строк тощо);

4) про час початку виконання трудової функції (через день, два чи тиждень тощо);

5) про розмір винагороди за виконану роботу.

Аспекти факультативних (додаткових) умов трудового договору не є обов'язковими, але якщо сторони домовляться про них, то стають такими:

1) про встановлення випробування (ст. 26 КЗпП України);

2) про встановлення неповного робочого дня або тижня (ст. 56 КЗпП України);

3) про роботу в одну зміну при багатозмінному режимі праці;

4) забезпечення житлом;

5) надання для дитини працівника місця в дошкільних дитячих закладах (яслах, садку).

Правова сутність додаткових умов полягає в тому, що вони уточнюють, доповнюють і розвивають умови конкретного трудового договору.

Чинне законодавство України про працю передбачає випадки, коли під час прийняття працівника на роботу випробування не встановлюється. До таких працівників належать:

1) неповнолітні працівники;

2) молоді робітники після закінчення професійних навчально-виховних закладів;

3) молоді фахівці після закінчення вищих навчальних закладів;

4) особи, звільнені в запас з військової чи альтернативної (невійськової) служби;

5) інваліди, направлені на роботу за рекомендацією медико-соціальної експертизи;

6) особи, які змінюють роботу у зв'язку з переїздом в іншу місцевість або з переходом на інше підприємство та в інших передбачених законодавством випадках.

Правила укладення трудового договору передбачають подання працівником відповідних документів:

- 1) трудової книжки;
- 2) паспорта або довідки за місцем проживання;
- 3) документа про освіту (диплома);
- 4) інших документів, подання яких передбачене чинним законодавством. Наприклад, диплом про освіту обов'язковий, коли приймають на роботу лікаря, викладача вищого навчального закладу та ін.

Довідку про медичний огляд обов'язково подають:

- 1) неповнолітні працівники;
- 2) працівники, які приймаються на роботу на підприємства зі шкідливими, важкими чи небезпечними умовами праці;
- 3) працівники харчової промисловості, підприємств водопостачання, дитячих установ тощо.

Трудові договори поділяються на групи за трьома ознаками: формою, строками і змістом. За першою ознакою трудові договори поділяють на усні й письмові. За другою ознакою трудові договори поділяють на такі:

- 1) на невизначений строк;
- 2) на визначений строк, установлений чинним законодавством;
- 3) на час виконання певної роботи.

Третя ознака уможливорює класифікацію трудових договорів за змістом: договори за конкурсом, з виборними працівниками, за суміщенням, сумісництвом.

На відміну від поняття трудового договору визначення переведення працівника на іншу роботу в законодавстві України про працю не закріплене.

У результаті переведення змінюються не всі, а тільки суттєві умови, що торкаються інтересів працівника. Така ознака переведення відрізняє його від переміщення та усунення робітника чи службовця від роботи.

Залежно від строків переведення класифікуються на постійні й тимчасові, залежно від місця — на такі, що відбуваються на тому самому підприємстві, і такі, коли працівника переводять на інше підприємство.

Суттєво нове правове явище щодо переведень затверджене в новій Конституції України (ст. 43), якою забороняється використання примусової праці.

Будь-які переведення (як тимчасові, так і постійні) здійснюються, як правило, тільки за згодою працівника.

Припинення (розірвання) трудового договору охоплює всі можливі випадки закінчення його дії.

Розірвання трудового договору означає його припинення шляхом одностороннього волевиявлення (працівником, чи власником, чи на вимогу особи, яка не є стороною трудового договору).

Підстави для припинення трудового договору поділяються на чотири групи:

- 1) за угодою сторін;
- 2) з ініціативи працівника;
- 3) з ініціативи власника або уповноваженого ним органу;
- 4) з ініціативи третьої особи, яка не є стороною трудового договору.

До характерних ознак припинення трудового договору за угодою сторін належать:

- 1) можливість розірвання будь-якого виду трудового договору;
- 2) вияв ініціативи будь-якої із сторін і в будь-який час;
- 3) відсутність строку дії досягнутої угоди про розірвання трудового договору.

До специфіки припинення трудового договору з ініціативи працівника належать такі ознаки:

- 1) виявлення ініціативи тільки самого працівника;
- 2) обов'язкове письмове попередження власника про розірвання договору в строк;
- 3) наявність трудового договору, укладеного на невизначений строк.

Строковий трудовий договір може бути припинений достроково з ініціативи працівника тільки з таких поважних причин:

- 1) хвороба працівника, що унеможлиблює виконання роботи;
- 2) порушення власником законодавства про працю, колективного договору чи угоди сторін;
- 3) наявність інших поважних причин (переїзд до іншої місцевості, догляд за хворою дитиною тощо).

Особливості має й третя група підстав припинення трудового договору з ініціативи власника, тобто другої його сторони. По-перше, закон чітко визначає два види підстав - загальні й додаткові.

Загальні підстави передбачені ст. 40 КЗпП України. До них належать:

- 1) зміни в організації виробництва та праці, в тому числі ліквідація, реорганізація або перепрофілювання підприємства (установи, організації), скорочення чисельності або штату працівників;
- 2) виявлення невідповідності працівника займаній посаді або виконуваній роботі;
- 3) систематичне невиконання працівником трудових обов'язків без поважних причин;
- 4) прогул без поважних причин, у тому числі відсутність на роботі більше трьох годин протягом робочого дня;
- 5) нез'явлення на роботу протягом більш як чотирьох місяців унаслідок тимчасової непрацездатності;
- 6) поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу;
- 7) поява на роботі в нетверезому стані, у стані наркотичного або токсичного сп'яніння;
- 8) учинення розкрадання за місцем роботи (в тому числі дрібного) майна власника.

До додаткових підстав припинення трудового договору з ініціативи власника згідно зі ст. 41 КЗпП України належать:

- 1) одноразове грубе порушення трудових обов'язків керівником підприємства (установи, організації), його заступниками, головним бухгалте-

ром підприємства, його заступниками, службовими особами митних органів, державних податкових інспекцій, контрольно-ревізійної служби та органів державного контролю за цінами;

2) дії з вини працівника, який безпосередньо обслуговує грошові або товарні цінності, якщо ці дії дають підстави для втрати довіри до нього з боку власника;

3) учинення працівником, який виконує виховні функції, аморального проступку несумісного з продовженням даної роботи.

До четвертої групи підстав припинення трудового договору належать вимоги третіх осіб, які не є стороною трудового договору. Такими особами є профспілкові органи, судові органи, військові комісаріати, батьки або особи, які їх замінюють, але тільки стосовно неповнолітніх працівників.

У разі припинення трудового договору не з вини працівника законом гарантується виплата вихідної допомоги, тобто відповідної грошової суми. Ст. 44 КЗпП України передбачає, що вихідна допомога в розмірі не менше середнього місячного заробітку виплачується в разі припинення трудового договору в таких випадках:

1) відмови працівника від переведення на роботу до іншої місцевості разом з підприємством чи від продовження роботи у зв'язку зі зміною істотних умов праці (п. 6 ст. 36 КЗпП України);

2) звільнення працівника з роботи з ініціативи власника у зв'язку зі змінами в організації виробництва та праці (п. 1 ст. 40 КЗпП України);

3) виявлення невідповідності працівника займаній посаді або виконуваній роботі внаслідок недостатньої кваліфікації або за станом здоров'я, що перешкоджає продовженню роботи (п. 2 ст. 40 КЗпП України);

4) поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу (п. 6 ст. 40 КЗпП України);

5) порушення власником або уповноваженим ним органом законодавства про працю, умов колективного або трудового договору.

Вихідна допомога виплачується в розмірі не менше двомісячного середнього заробітку в разі призову або вступу працівника на військову

службу чи направлення на альтернативну (невійськову) службу (п. 3 ст. 36 КЗпП).

У розмірі, передбаченому колективним договором, але не менше тримісячного середнього заробітку вихідна допомога виплачується в разі звільнення через порушення власником або уповноваженим ним органом законодавства про охорону праці, умов колективного договору з цих питань (ст. 38, 39 КЗпП України).

4. Робочий час

Робочий час — це встановлений законом або на його основі час (неповний робочий час), коли працівник повинен бути на робочому місці й виконувати обумовлену трудову функцію.

Тривалість робочого часу, яку можна поділити на такі види:

1) нормальна тривалість робочого часу, що не може перевищувати 40 годин на тиждень (ч. 1 ст. 50 КЗпП України);

2) скорочений робочий час, який за тривалістю менше нормального, але з оплатою праці як за нормальну тривалість і має такі особливості: встановлюється лише законом, поширюється тільки на окремі категорії працівників (з урахуванням їх віку, умов та інтенсивності праці, специфіки трудових функцій тощо). Зокрема, для неповнолітніх тривалість робочого часу встановлюється 36 годин на тиждень, а для осіб віком 15—16 років і учнів віком 14—15 років, які працюють, — 24 години на тиждень, для працівників, які працюють у несприятливих умовах (шкідливих, важких), залежно від рівня шкідливого впливу на їхнє здоров'я, і для інших тривалість робочого часу встановлюється 24 години на тиждень.

Має певні особливості й такий вид робочого часу, як неповний робочий час, який менший за нормальний нормований і скорочений. Як правило, неповний робочий час встановлюється як під час прийняття на роботу, так і пізніше. Характерні ознаки цього виду робочого часу:

- 1) як правило, він встановлюється за угодою сторін трудового договору;
- 2) оплата праці здійснюється згідно з нормами виробітку чи залежно від відпрацьованого часу;

- 3) обсяг трудових прав працівників не обмежується;
- 4) може встановлюватись як неповний робочий день і як неповний робочий тиждень;
- 5) для окремих працівників власник зобов'язаний встановити неповний робочий час (це вагітні жінки, а також жінки, які мають дитину віком до 14 років або дитину-інваліда).

Ненормований робочий день — це особливий режим праці. Він встановлюється для окремих категорій працівників (керівників підприємств, структурних підрозділів, юрисконсультів та ін.), коли тривалість їхньої праці не піддається точному обліку, а робота виконується понад нормальну тривалість робочого дня без додаткової оплати й без компенсації відгулом, а лише додатковою відпусткою тривалістю до семи календарних днів.

Нічний робочий час визначається законом з 10 години вечора до 6 години ранку (ст. 55 КЗпП України) і має таку особливість, як заборона залучати до роботи в нічний час вагітних жінок і жінок, які мають дітей до трьох років, осіб, молодших 18 років.

Облік робочого часу повинен здійснювати власник підприємства. Існують такі види обліку робочого часу:

- 1) щоденний, коли працівник має однакову тривалість щоденної роботи;
- 2) щотижневий, коли кожного тижня однаково реалізується тижнева норма робочих годин (наприклад, 40, 24, 6 чи менше);
- 3) підсумковий (місячний, квартальний, річний, але з таким розрахунком, щоб тривалість робочого часу на тиждень не перевищувала 40 годин).

5. Час відпочинку

Кожен, хто працює, має право на відпочинок (ст. 45 Конституції України 1996 року). Це право забезпечується різними способами, найголовніші з яких:

- 1) надання днів щотижневого відпочинку;
- 2) щорічна оплачувана відпустка;

3) встановлення скороченого робочого дня.

Час відпочинку — частина календарного часу, коли працівник вільний від виконання трудової функції і має право використовувати його за власним розсудом. До видів часу відпочинку належать:

- 1) перерви протягом робочого дня чи зміни;
- 2) щоденний відпочинок між робочими днями (змінами);
- 3) щотижневі вихідні дні;
- 4) щорічні святкові й неробочі дні;
- 5) щорічні відпустки.

Найтривалішою і найпоширенішою є щорічна відпустка, до якої належать:

- 1) основна;
- 2) додаткова за роботу в шкідливих та важких умовах праці та за особливий характер праці;
- 3) інші додаткові, передбачені законодавством.

Основна щорічна відпустка не може тривати менше 24 календарних днів. Надається вона працівникові за відпрацьований робочий рік, який відлічується з дня укладення трудового договору.

Право на основну чи додаткову відпустку в перший рік роботи працівник має після шести місяців безперервної праці на даному підприємстві, а за другий і наступні роки щорічні відпустки надаються в будь-який час відповідно до графіка черговості надання відпусток.

6. Трудова дисципліна

Трудова дисципліна є необхідною умовою будь-якої колективної праці незалежно від її суспільної організації. Тому в широкому розумінні трудова дисципліна включає:

- 1) виробничу дисципліну, тобто дотримання послідовності процесів виробництва (постачання сировини, дотримання умов праці тощо);
- 2) технологічну дисципліну, тобто дотримання технології виготовлення товарів, продукції тощо;

3) дисципліну робочого часу, тобто дотримання розпорядку дня, перерв у роботі, відпочинку тощо.

Трудова дисципліна — це сукупність правових норм, що регулюють внутрішній трудовий розпорядок і встановлюють трудові права та обов'язки сторін трудового договору, а також заохочення за успіхи в роботі та відповідальність за умисне невиконання трудових обов'язків.

Головним змістом трудової дисципліни є не тільки виконання правових норм у галузі праці, а й свідоме та творче ставлення до виконуваної роботи, забезпечення високої якості в роботі, раціональне використання робочого часу, прагнення до співробітництва та взаємоповаги.

До порядку застосування дисциплінарного стягнення встановлені такі обов'язкові вимоги:

- 1) виявлення дисциплінарного проступку;
- 2) отримання від порушника письмового пояснення;
- 3) додержання строків накладення дисциплінарного стягнення — один місяць із дня виявлення дисциплінарного проступку і шість місяців із дня його вчинення працівником;
- 4) видання власником наказу чи розпорядження про застосування дисциплінарного стягнення;
- 5) доведення наказу (розпорядження) під розписку до відома працівника.

Особливе місце серед дисциплінарних стягнень належить дисциплінарним звільненням, що застосовуються за такі проступки:

- 1) систематичне порушення трудової дисципліни;
- 2) прогул;
- 3) поява на роботі в нетверезому стані, у стані наркотичного або токсичного сп'яніння;
- 4) розкрадання за місцем роботи державного або громадського майна.

7. Матеріальна відповідальність сторін трудового договору

Трудовий процес — явище багатогранне, його порушення може призвести до матеріальної відповідальності як працівника, так і власника

підприємства. Саме це впливає із закону, де записано, що працівники несуть матеріальну відповідальність за шкоду, заподіяну підприємству внаслідок порушення покладених на них трудових обов'язків (ст. 130 КЗпП України). Разом з тим, і другу сторону трудового договору — власника підприємства — закон зобов'язує створювати працівникові умови, необхідні для нормальної роботи і забезпечення повного збереження дорученого йому майна (ст. 131 КЗпП України).

Із сукупності обов'язків сторін трудового договору впливає висновок, що матеріальна відповідальність — це обов'язок працівника відшкодувати в установленому законом порядку і розмірах пряму дійсну шкоду, заподіяну підприємству (установі, організації) його протиправним і умисним невиконанням чи неналежним виконанням своїх трудових обов'язків. Таке визначення має не тільки теоретичне, а й практичне значення.

Як самостійний інститут в особливій частині трудового права матеріальна відповідальність включає:

- 1) своєрідний суб'єкт (лише працівників, які заподіяли шкоду майну підприємства);
- 2) певні підстави та умови (підстави — порушення працівником трудових обов'язків і заподіяння шкоди, а умови — вина, протиправність поведінки і причинний зв'язок);
- 3) певні види й межі відповідальності (види — обмежена, повна і підвищена відповідальність, межі — лише пряма дійсна шкода);
- 4) специфічний порядок покриття (адміністративний порядок у разі обмеженої і судовий — у разі повної та підвищеної матеріальної відповідальності).

Оскільки працівниками можуть бути й неповнолітні громадяни, то їхня трудова праводієздатність не обмежується, а діє в повному обсязі незалежно від того, з якого віку вони уклали трудовий договір — з 14,15 чи 16 років (ст. 188 КЗпП України), бо вони у трудових правовідносинах прирівнюються у правах до повнолітніх, а отже, мають повну трудову право-

дієздатність і внаслідок заподіяння майнової шкоди підприємству несуть матеріальну відповідальність за нормами трудового законодавства.

Суб'єктом матеріальної відповідальності є також власник або уповноважений ним орган. У цьому разі підприємство обов'язково повинно мати статус юридичної особи (ст. 62 ГК). У разі заподіяння шкоди працівникові підприємство несе перед ним матеріальну відповідальність відповідно до законодавства про працю.

Обмежена матеріальна відповідальність — обов'язок працівника покрити заподіяну шкоду повністю, але не більше встановленої законом межі — його місячного середнього заробітку. Цей вид матеріальної відповідальності застосовується при відсутності повної та підвищеної відповідальності.

Повна матеріальна відповідальність — обов'язок працівника покрити заподіяну шкоду в межах повного розміру, але з урахуванням прямої дійсної шкоди. На відміну від обмеженої, повна матеріальна відповідальність настає лише в безпосередньо визначених законом випадках (ст. 134 КЗпП України).

Правове забезпечення покриття матеріальної шкоди реалізується двома способами:

- 1) добровільним покриттям заподіяної шкоди;
- 2) примусовим стягненням заподіяної шкоди (ч. 5 ст. 130 і ст. 136 КЗпП України).

Добровільний спосіб стосується будь-якого виду матеріальної відповідальності. Примусовий має два різновиди:

- 1) адміністративний порядок покриття шкоди, що застосовується лише в разі обмеженої матеріальної відповідальності з обов'язковим виданням наказу не пізніше двох тижнів із дня виявлення заподіяної шкоди та його виконанням не раніше семи днів із дня повідомлення про це працівникові;

- 2) судовий порядок покриття шкоди, який застосовується у разі незгоди працівника з відрахуванням з його заробітної плати або з розміром такого відрахування; у разі повної та підвищеної матеріальної відповідальності, якщо сторони не домовились про добровільне відшкодування.

Питання для самоконтролю

1. Що таке трудове право?
2. Розкрийте поняття, та зміст колективного договору.
3. Розкрийте сторони та зміст трудового договору.
4. Робочий час та його види.
5. Час відпочинку та його види.
6. Що таке дисциплінарна та матеріальна відповідальності.

Тема   Основи сімейного права України **План лекції**

1. Сімейне право України: поняття та предмет правового регулювання.
2. Шлюб за сімейним законодавством.
3. Права та обов'язки подружжя.
4. Права й обов'язки матері, батька і дитини.

1. Сімейне право України: поняття і предмет правового регулювання

Сімейне право — це сукупність правових норм і принципів, які регулюють та охороняють особисті й пов'язані з ними майнові відносини фізичних осіб, що виникають із шлюбу й належності до сім'ї. Це право регулює відносини між подружжям щодо порядку укладення шлюбу, особистих і майнових відносин між ними, порядку та умов припинення шлюбу, відносин між батьками й дітьми, іншими родичами, регулює і охороняє відносини усиновлення (удочеріння), опіки й піклування тощо.

Можна стверджувати, що сімейне право є самостійною галуззю права, яка відокремилася від цивільного:

1) сімейно-правові відносини характеризуються власними джерелами виникнення. Якщо цивільні правовідносини виникають, як правило, з договорів, то шлюбно-сімейні — із спорідненості, шлюбу, усиновлення і всі майнові відносини впливають з особистих. Ці правовідносини пов'язують не сторонніх, а близьких осіб - родичів, подружжя;

2) у першу чергу, сімейні правовідносини - це особисті немайнові відносини;

3) сімейні права й обов'язки не можна відчужувати, передавати, купувати, продавати чи дарувати;

4) сімейні відносини в Україні в багатьох випадках регулюються нормами моралі, а не тільки правовими нормами, і це є характерним тільки для сімейного права.

Основними джерелами сімейного права є Конституція України, Сімейний кодекс та інші нормативно-правові акти України. Так, Конституція України проголошує: «Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка. Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі і сім'ї» (ст. 51).

Регулювання сімейних відносин здійснюється з метою зміцнення сім'ї як соціального інституту.

Сімейний кодекс України складається з двох частин - загальної та особливої. Загальна частина містить норми, що поширюються на всі сімейно-правові відносини. Особлива частина — це сукупність норм і принципів, кожен з яких регулює та охороняє окремий різновид сімейних відносин.

Сімейні відносини можуть бути врегульовані також за домовленістю (договором) між їх учасниками, який має бути укладений у письмовій формі. Такий договір є обов'язковим до виконання, якщо він не суперечить вимогам Сімейного кодексу, інших законів України та моральним засадам суспільства.

Система сучасного сімейного права — це його внутрішня структурна організація, елементами якої є сімейні норми, принципи й інститути. Сімейна норма — це одиничне, формально-визначене, загальнообов'язкове правило поведінки, що регулює та охороняє сімейні відносини. Сімейні принципи — це основні засади, керівні ідеї, відповідно до яких здійснюються сімейно-правове регулювання та охорона сімейно-правових відносин одностатевості, свободи і добровільності при укладанні й розірванні шлюбу, рівності чоловіка і жінки в особистих та майнових правах, моральної та матеріальної підтримки членів сім'ї. Сімейний інститут — це сукуп-

ність сімейних норм і принципів, що регулюють та охороняють однорідні сімейні відносин шлюбу, прав та обов'язків подружжя, батьків та дітей, усиновлення, опіки та піклування, реєстрації актів цивільного стану.

На ґрунті сімейних норм і принципів виникають сімейні правовідносини - суспільні, правові відносини, що врегульовані й охороняються нормами та принципами сімейного права, учасники яких наділяються взаємними сімейними правами та обов'язками.

Для сімейних правовідносин притаманними є наступні ознаки:

- 1) специфічний суб'єктивний склад;
- 2) тривалий характер;
- 3) невідчужуваність прав і обов'язків;
- 4) наявність сімейних прав і обов'язків.

Сімейний кодекс встановлює такий перелік суб'єктів сімейних правовідносин:

- 1) подружжя;
- 2) батьки, діти, усиновлювачі, усиновлені;
- 3) баба, дід, прабаба, прадід, онуки, правнуки;
- 4) рідні брати, рідні сестри, мачуха, вітчим, падчерка, пасинок.

Об'єктами сімейних правовідносин можуть бути:

- 1) майнові блага (речі);
- 2) особисті немайнові блага;
- 3) дії, в тому числі послуги.

Суб'єктивне сімейне право — це міра можливої (дозволеної) поведінки суб'єкта сімейних відносин. Юридичний обов'язок — це міра необхідної поведінки суб'єкта сімейних відносин.

2.Шлюб за сімейним законодавством.

Шлюбом є сімейний союз жінки та чоловіка, зареєстрований у державному органі реєстрації актів цивільного стану. Проживання однією сім'єю жінки та чоловіка без шлюбу не є підставою для виникнення у них прав і обов'язків подружжя.

Ознаками шлюбу є:

2) добровільність, тобто наявність добровільної згоди обох із подружжя;

3) досягнення шлюбного віку жінкою та чоловіком, які беруть шлюб;

4) реєстрація шлюбу у встановленому законом порядку органом, визначеним Сімейним кодексом;

5) спрямованість на утворення особистого сімейного союзу чоловіка та жінки.

Шлюбний вік для жінки встановлюється у сімнадцять, а для чоловіка — у вісімнадцять років (на день реєстрації шлюбу).

Жінка та чоловік можуть одночасно перебувати тільки в одному шлюбі, тобто вони мають право на повторний шлюб лише після припинення попереднього.

У шлюбі між собою не можуть перебувати особи, які є родичами прямої лінії споріднення, а саме:

1) рідні (повнорідні, неповнорідні) брат і сестра. Повнорідними є брати і сестри, які мають спільних батьків, неповнорідними - які мають спільну матір або спільного батька;

2) двоюрідні брат і сестра, рідні тітка, дядько та племінник, племінниця;

3) усиновлювач та усиновлена ним дитина.

Заява про реєстрацію шлюбу подається жінкою та чоловіком до державного органу реєстрації актів цивільного стану за їхнім вибором, особисто.

Особи, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, повинні повідомити одна одну про стан свого здоров'я.

Шлюб реєструється по закінченні одного місяця від дня подання особами заяви про реєстрацію шлюбу.

Наречені мають право обрати прізвище.

Недійсним є шлюб, зареєстрований:

1) з особою, яка одночасно перебуває в іншому зареєстрованому шлюбі;

2) між особами, які є родичами прямої лінії споріднення, а також між рідними братом і сестрою;

3) з особою, яка визнана недієздатною.

Шлюб, зареєстрований за відсутності нареченої і (або) нареченого, вважається неукладеним.

3.Права і обов'язки подружжя

Шлюб зумовлює існування особистих немайнових та майнових прав і обов'язків подружжя.

Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є:

1) майно, набуте нею, ним до шлюбу;

2) майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування;

3) майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто.

Особистою приватною власністю дружини та чоловіка є також речі індивідуального користування, в тому числі коштовності, навіть у разі, якщо вони були придбані на спільні кошти подружжя, а також премії, нагороди, які вона, він одержали за особисті заслуги, тощо.

Майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності.

Особами, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, а також подружжям може бути укладено шлюбний договір. Він регулює майнові відносини між подружжям, визначає їхні майнові права і обов'язки. Шлюбний договір не може регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними й дітьми. Шлюбний договір укладається у письмовій формі і нотаріально засвідчується.

Кожен із подружжя має право на припинення шлюбу. Переважно шлюб припиняється внаслідок смерті одного з подружжя або оголошення його померлим. За життя подружжя шлюб припиняється внаслідок його розірвання. Розірвання відбувається за спільною заявою подружжя чи одного з них на підставі постанови державного органу реєстрації актів циві-

льного стану або за спільною заявою подружжя чи позовом одного з подружжя на підставі рішення суду. У разі розірвання шлюбу державним органом реєстрації актів цивільного стану шлюб припиняється у день винесення ним відповідної постанови, а якщо судом - шлюб припиняється у день набрання чинності рішенням суду про розірвання шлюбу. Розірвання шлюбу, здійснене за рішенням суду, має бути зареєстроване в державному органі реєстрації актів цивільного стану.

4.Права і обов'язки матері, батька й дитини

Права й обов'язки матері, батька і дитини ґрунтуються на походженні дитини від них, засвідченому державним органом реєстрації актів цивільного стану. Дитина, яка зачата і (або) народжена у шлюбі, походить від подружжя. Це визначається на підставі Свідоцтва про шлюб і документа закладу охорони здоров'я про народження дружиною дитини.

Мати та батько мають рівні права і обов'язки щодо дитини незалежно від того, чи перебували вони в шлюбі між собою.

Якщо мати й батько мають різні прізвища, прізвище дитини визначається за їхньою згодою.

Батьки мають право: особисто виховувати дитину, залучати до виховання дитини інших осіб, передавати її на виховання фізичним і юридичним особам, обирати форми й методи виховання, крім тих, які суперечать закону, моральним засадам суспільства, на самозахист своєї дитини, поволітніх дочки та сина, на звернення до суду, органів державної влади, органів місцевого самоврядування та громадських організацій за захистом прав та інтересів дитини, а також непрацездатних сина, дочки як їх законні представники.

Дитина має право: звертатися за захистом своїх прав та інтересів до органу опіки та піклування, інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування і громадських організацій, звертатися за захистом своїх прав та інтересів безпосередньо до суду, якщо вона досягла чотирнадцяти років.

Мати, батько та дитина мають право на безперешкодне спілкування.

Місце проживання дитини, яка не досягла десяти років, визначається за згодою батьків, а після досягнення нею десяти років — за спільною згодою батьків і самої дитини.

Повнолітні дочка, син зобов'язані піклуватися про батьків, виявляти турботу про них і надавати їм допомогу.

Батьки й діти, зокрема ті, які спільно проживають, можуть бути самостійними власниками майна. Майно, набуте батьками і дітьми за рахунок їхньої спільної праці чи спільних коштів, належить їм на праві спільної сумісної власності.

Батьки зобов'язані утримувати дитину до досягнення нею повноліття.

Батьки зобов'язані утримувати своїх повнолітніх непрацездатних дочку, сина, які потребують матеріальної допомоги, якщо вони можуть таку матеріальну допомогу надавати.

Дочка, син зобов'язані утримувати батьків, які є непрацездатними і потребують матеріальної допомоги.

Питання для самоконтролю

1. Розкрийте поняття та предмет сімейного права.
2. Що таке шлюб?
3. Порядок набуття та припинення шлюбу.
4. Права та обов'язки батьків та дітей.
5. Розкрийте права та обов'язки подружжя.

Тема   Основи кримінального права України

План лекції

1. Основні поняття і система кримінального права України.
2. Поняття злочину та його ознаки.
3. Поняття складу злочину та його стадії .
4. Співучасть у злочині.
5. Кримінальне покарання.

6. Особливості кримінальної відповідальності й покарання неповнолітніх.

1. Основні поняття і система кримінального права України.

Теорія кримінального права – це вчення про злочин, вчення про склад злочину, вчення про покарання, вчення про кримінальну відповідальність за конкретні злочини тощо.

Кримінальні закони видаються тільки Верховною Радою України. Ніякі інші державні органи або посадові особи не правомочні видавати норми кримінального права.

Кримінальне право має властивий тільки йому предмет і метод правового регулювання — це метод правової охорони суспільних цінностей і відносин.

Злочин і покарання — дві головні інституції кримінального права.

Кримінальне право має загальнообов'язкову нормативність, формальну визначеність і державну забезпеченість, а також властиві йому предмет і метод правового регулювання.

Кримінальне право як галузь права являє собою сукупність (систему) юридичних норм, прийнятих Верховною Радою України, що встановлюють, які суспільно небезпечні діяння є злочинами і які покарання застосовуються до осіб, що їх вчинили.

Основна функція кримінального права — охоронна. Воно охороняє відносини, що регулюються або виникають в інших галузях права .

2. Поняття злочину та його ознаки

У кримінальному праві поняття злочину, є фундаментальною категорією, оскільки вчення про нього лежить в основі всіх кримінально-правових норм.

Частина 1 ст. 11 КК передбачає: «Злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину». У ч. 2 зазначеної статті закріплені три ознаки злочину:

1) суспільна небезпечність діяння;

2) винність особи;

3) передбаченість діяння в законі про кримінальну відповідальність

Перші дві ознаки — суспільна небезпечність і винність — є матеріальними, що розкривають соціально-психологічну природу злочину, третя — формальна, що відбиває юридичну природу злочину, тобто його протиправність.

Суспільна небезпечність злочину полягає в тому, що при цьому завдається шкода відносинам, які охороняються кримінальним законом, або міститься реальна небезпека заподіяння такої шкоди.

Кримінальна відповідальність настає тільки за наявності вини, за якою особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Протиправність — це формальна ознака злочину. Вона означає обов'язкову наявність його в кримінальному законі на момент вчинення злочину.

Одним з елементів протиправності є караність злочину. Караність злочину впливає із суспільної небезпечності й протиправності діяння. Діяння є кримінально караним тому, що воно суспільно небезпечне і передбачене кримінальним законом саме як злочин.

3. Поняття складу злочину. Ознаки складу злочину. Поняття кваліфікації злочинів

Законодавець виділяє з усієї сукупності ознак протиправної поведінки лише ті, які характеризують той чи інший злочин, найбільш значущі, типові, що однаково притаманні всім злочинам даного виду (усім крадіжкам, пограбуванням, хуліганствам тощо). У новому Кримінальному кодексі міститься 702 склади злочинів.

Об'єкт злочину відображає те, на що завжди посягає злочин, чому або кому він заподіює певну шкоду.

Об'єктивна сторона — це зовнішня сторона діяння. Вона виражається в дії чи бездіяльності, якою заподіюється шкода чи створюється загроза заподіяння шкоди суспільним відносинам.

Суб'єкт злочину — це фізична особа, яка вчиняє злочин. Відповідно до ст. 18 КК суб'єктом злочину є фізична особа, яка вчинила злочин у віці, з якого відповідно до цього Кодексу може наставати кримінальна відповідальність.

Юридичні особи (підприємства, організації, установи, політичні партії, громадські організації і т. ін.) не можуть бути суб'єктами злочинів.

Кримінальна відповідальність, за загальним правилом, настає з 16 років (ч. 1 ст. 22), а за окремі злочини, перелік яких наведений у ч. 2 ст. 22 (наприклад, убивство, розбій, зґвалтування), відповідальність встановлюється з чотирнадцяти років.

Суб'єктивна сторона — це внутрішня сторона злочину, яка охоплює психічні процеси, свідомість, волю особи в момент вчинення злочину. Ознаками суб'єктивної сторони є вина, мотив і мета злочину. Обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони будь-якого складу злочину є вина особи. Вина — це психічне ставлення особи до вчинюваної дії чи бездіяльності й наслідків вчинку, виражене у формі умислу чи необережності (ст. 23 КК).

Кримінальний кодекс України передбачає умисел і два його види — прямий і непрямий (ст. 24 КК). При прямому умислі особа усвідомлює суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), передбачає його суспільно небезпечні наслідки і бажає їх настання. Наприклад, ухиляючись від призову на строкову військового службу (ст. 335 КК) особа знає про призов, але не бажає виконувати свій конституційний обов'язок. При непрямому умислі особа усвідомлює суспільно небезпечний характер свого діяння (дії чи бездіяльності), передбачає його суспільно небезпечні наслідки. Вона прямо не бажає, але допускає настання цих наслідків.

Кримінальна відповідальність можлива й за необережне вчинення протиправної дії або бездіяльності. Зміст необережності (ст. 25 КК) включає її два види: злочинну самовпевненість і злочинну недбалість.

Злочинна самовпевненість полягає у специфічному ставленні суб'єкта злочину до суспільно небезпечних наслідків діяння у вигляді передбачення нею їх настання, але легковажного розраховування на їх відвернення. Злочинна недбалість має місце тоді, коли особа взагалі не передбачає навіть можливості настання суспільно небезпечних наслідків, але внаслідок обставин повинна була їх передбачити.

Стадії злочину. Стадії вчинення злочину - це певні етапи його здійснення, які істотно різняться між собою ступенем реалізації злочинного наміру, характером діяння (дії або бездіяльності) та моментом закінчення.

У Кримінальному кодексі України визнаються злочинними і караними три стадії вчинення злочину:

- 1) готування до злочину;
- 2) замах на злочин, що разом із готуванням до злочину становить незакінчений злочин;
- 3) закінчений злочин.

Замах на злочин має місце тоді, коли:

- 4) вчинено діяння, безпосередньо спрямоване на вчинення певного злочину;
- 5) злочин не доведений до кінця;
- 6) причини закінчення злочину не залежать від волі винного.

4. Співучасть у злочині. Види співучасників . Види злочинних груп. Особливість кримінальної відповідальності при співучасті

Співучастю у злочині визнається умисна спільна участь кількох суб'єктів злочину у вчиненні умисного злочину (ст. 26 КК). При співучасті об'єднуються кілька осіб і вчиняють злочин спільно і навмисно.

Розрізняють такі види співучасників: виконавець (співвиконавець), організатор, підбурювач, пособник (ст. 27 КК).

Виконавцем (співвиконавцем) вважається особа, яка безпосередньо або шляхом використання інших осіб, що не є суб'єктами злочину, вчинила конкретний злочин.

Організатором визнається особа, яка організувала вчинення злочину (злочинів) або керувала його (їх) підготовкою чи вчиненням (ч. 3 ст. 27КК).

Підбурювачем вважається особа, яка схилила іншого співучасника до вчинення злочину. Способи підбурювання можуть бути різні (умовляння, підкуп, погрози, примус або інші подібні дії, наприклад вказівки, наказ тощо), але їх об'єднує те, що в результаті в інших співучасників виникає бажання, рішучість учинити злочин.

Пособником визнається особа, яка порадами, вказівками, наданням засобів чи знарядь або усуненням перешкод сприяла вчиненню злочину іншими співучасниками.

У кримінальному праві розрізняють просту і складну форми співучасті, під якими розуміють об'єднання співучасників за виконуваними ролями і за стійкістю зв'язків між ними.

Проста співучасть (співвиконавство, співвинність) має місце там, де всі співучасники є виконавцями злочину і, отже, всі вони виконують однорідну роль.

При складній співучасті (співучасті з розподілом ролей) співучасники виконують різnorідні ролі.

За стійкістю зв'язків, а також стійкістю умислу розрізняють вчинення злочину різними злочинними групами:

- 1) групою осіб;
- 2) групою осіб за попередньою змовою;
- 3) організованою групою;
- 4) злочинною організацією.

Вчинення злочину організованою групою можливе тоді, коли в його готуванні або вчиненні брали участь три і більше осіб, які раніше зорганізувалися у стійке об'єднання саме для вчинення злочину або злочинів.

5. Кримінальне покарання. Кримінальне покарання є необхідним засобом охорони держави, суспільства і безпеки особи від злочинів. У боротьбі зі злочинністю кримінальне покарання має кілька функцій:

1) воно є формою державного правомірною примусу, загроза застосування якого стримує правопорушників;

2) реальне виконання кримінального покарання, впровадження конкретних правообмежувальних процедур до винних осіб чинить сильний вплив як на самого винного, так і на його оточення.

Система покарань містить такі їхні види:

- 1) штраф;
- 2) позбавлення військового, спеціального звання, рангу, чину або кваліфікаційного класу;
- 3) позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю;
- 4) громадські роботи;
- 5) виправні роботи;
- 6) службові обмеження для військовослужбовців;
- 7) конфіскація майна;
- 8) арешт;
- 9) обмеження волі;
- 10) тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців;
- 11) позбавлення волі на певний строк;
- 12) довічне позбавлення волі.

Отже в КК України (ст. 51) передбачено 12 видів покарань.

За порядком призначення покарання поділяються на три групи:

- 1) основні покарання;
- 2) додаткові покарання;
- 3) покарання, що можуть призначатися і як основні, і як додаткові (ст. 52 КК).

До основних покарань відносять:

1) громадські роботи (ст. 56 КК) — встановлюються на строк від 60 до 240 годин і відбуваються не більш як чотири години на день;

2) виправні роботи (ст. 57 КК) — призначаються на строк від шести місяців до двох років і обов'язково супроводжуються відрахуванням із су-

ми заробітку засудженого в доход держави в межах від 10 до 20 відсотків заробітку засудженого;

3) службові обмеження для військовослужбовців (ст. 58КК) — встановлюються на строк від шести місяців до двох років із відрахуванням у доход держави від 10 до 20 відсотків грошового забезпечення, одержаного засудженим;

4) арешт (ст. 60) на строк від одного до шести місяців;

5) обмеження волі (ст. 61) на строк від одного до п'яти років з утриманням в кримінально-виконавчих установах відкритого типу без ізоляції від суспільства з обов'язковим залученням до праці;

6) тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців (ст. 62) від шести місяців до двох років;

7) позбавлення волі на певний строк (ст. 63) — на строк від одного до п'ятнадцяти років і відбувається в кримінально-виконавчих установах;

8) довічне позбавлення волі (ст. 64) — воно замінило смертну кару актом помилування, довічне позбавлення волі може бути замінене позбавленням волі на строк не менше 25 років (ст. 87).

До додаткових покарань відносять:

1) позбавлення військового, спеціального звання, рангу, чину або кваліфікаційного класу (ст. 54) — безстрокове;

2) конфіскацію майна (ст. 59) — призначається лише у випадках, прямо передбачених у санкціях статті за тяжкі й особливо тяжкі корисливі злочини.

Покараннями, що можуть призначатися і як основні, і як додаткові є:

1) штраф (ст. 53) — встановлюється у межах від 30 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Неоподатковуваний мінімум доходу громадян дорівнює 17 грн., в окремих випадках може бути встановлений більший розмір штрафу;

2) позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю (ст. 55) - на строк від двох до п'яти років як основне і від одного до трьох років як додаткове покарання.

Призначення покарання здійснюється судом за певними критеріями:

- 1) покарання призначається в межах санкції статті;
- 2) суд повинен врахувати положення Загальної частини Кримінального Кодексу України (ступінь і характер вини тощо);
- 3) суд повинен особливо врахувати ступінь тяжкості злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують або обтяжують покарання.

6. Особливості кримінальної відповідальності і покарання неповнолітніх. Неповнолітні за кримінальним законом отримують особливий правовий статус. По-перше, кримінальній відповідальності підлягають ті неповнолітні, яким до вчинення злочину виповнилося шістнадцять років. По-друге, у віці від чотирнадцяти до шістнадцяти років підлягають кримінальній відповідальності не всі особи, що вчинили злочини, а лише ті, які вчинили найнебезпечніші злочини:

- 1) проти життя і здоров'я особи - умисне вбивство (статті 115- 117 КК), умисне тяжке тілесне ушкодження (ст. 121), умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження (ст. 122);
- 2) проти статевої свободи й статевої недоторканості особи — зґвалтування (ст. 152), насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом (ст. 153);
- 3) проти основ національної безпеки, зокрема, посягання на державного чи громадського діяча (ст. 112), диверсію (ст. 113);
- 4) проти волі, честі й гідності особи. Наприклад захоплення заручників (ст. 147);
- 5) проти власності — крадіжку (ст. 185), пограбування (ст. 186), розбій (ст. 187), вимагання (ст. 189), умисне знищення або пошкодження майна (ч. 2 ст. 194);
- 6) проти громадської безпеки — бандитизм (ст. 257), терористичний акт (ст. 258);
- 7) дії, передбачені частинами 1 і 3 ст. 262 з викрадення, привласнення, вимагання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрай-

ства або зловживанням службовим становищем у складі організованої групи чи вимагання цих предметів поєднане з насильством, небезпечним для життя;

8) проти безпеки руху та експлуатації транспорту — пошкодження шляхів сполучення і транспортних засобів (ст. 277), угон або захоплення залізничного рухомого складу, повітряного, морського чи річкового судна (ст. 278), незаконне заволодіння транспортним засобом (частини 2 і 3 ст. 289);

9) проти громадського порядку й моральності — хуліганство (ст. 296);

10) злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів — викрадення, привласнення, вимагання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів чи заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем;

11) злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян — посягання на життя державного чи громадського діяча, працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовця (ст. 348), погрозу або насильство щодо працівника правоохоронного органу, пов'язані із заподіянням йому або близьким родичам тяжкого тілесного ушкодження (ч. 3 ст. 345), погрозу або насильство щодо державного чи громадського діяча, що призвело до спричинення йому тяжких тілесних ушкоджень (ч. 3 ст. 346), небезпечні дії (підпал, вибух тощо), що спрямовані на знищення або пошкодження майна працівника правоохоронного органу (ч. 2 ст. 347), захоплення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (ст. 349), умисне нанесення побоїв або заподіяння легкого чи середньої тяжкості тілесного ушкодження, тяжкого тілесного ушкодження службовій особі або громадянину, який виконує громадський обов'язок, або їхнім близьким (частини 2 і 3 ст. 350), умисне знищення або пошкодження майна службової особи чи громадянина, який виконує громадський обов'язок шляхом підпалу, вибуху чи іншим загальнонебезпечним способом (ч. 2 ст. 252);

12) злочини проти правосуддя, зокрема посягання на життя судді, народного засідателя чи присяжного у зв'язку з їх діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя, захисника чи представника особи у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги (статті 379, 400), погроза або насильство щодо судді, народного засідателя чи присяжного, захисника чи представника особи (частини 2 і 3 ст. 377, частини 2 і 3 ст. 398), умисне знищення шляхом підпалу, вибуху або іншим загальнонебезпечним способом майна судді, народного засідателя чи присяжного, захисника чи представника особи (ч. 2 ст. 378, частини 2 та 3 ст. 399);

13) злочини проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку — посягання на життя представника іноземної держави (ст. 443).

Санкції за їх вчинення є досить диференційованими, зокрема серед злочинів, що належать до середньої тяжкості, санкції складають від 2 до 5 років, серед тяжких злочинів вони є досить великими і коливаються у межах від 5 до 10 років, особливо тяжких злочинів — від 10 років позбавлення волі.

Вчинення злочину в неповнолітньому віці є обставиною, що пом'якшує покарання. Ця норма кримінального права свідчить про намір законодавця пом'якшити відповідальність неповнолітніх порівняно з дорослими правопорушниками. До неповнолітніх, які вчинили злочин поряд із загальними підставами кримінальної відповідальності, передбачено певні особливості кримінальної відповідальності та покарання. Усі ці особливості вміщені в окремому розділі Кримінального кодексу України і стосуються:

- 1) звільнення неповнолітніх від кримінальної відповідальності (ст. 97, ч. 2 ст. 106);
- 2) видів і призначення покарання (статті 98—103);
- 3) звільнення від покарання та його відбування (статті 104—107);
- 4) погашення і зняття судимості (ст. 108).

У КК України передбачено два види звільнення неповнолітніх від кримінальної відповідальності:

1) звільнення від кримінальної відповідальності із застосуванням примусових заходів виховного характеру (ст. 97);

2) звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строків давності (ст. 106).

До примусових заходів виховного характеру належать:

1) застереження;

2) обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього;

3) передача неповнолітнього під нагляд батьків чи осіб, які їх замінюють, або під нагляд педагогічного чи трудового колективу . за його згодою, а також окремих громадян на їхнє прохання;

4) покладення на неповнолітнього, який досяг 15-річного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодування заподіяних майнових збитків;

5) направлення неповнолітнього до спеціальної навчально-виховної установи для дітей і підлітків до його виправлення, але на строк, що не перевищує трьох років.

Звільнення неповнолітніх від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строку давності. Стаття 106 КК України передбачає особливості звільнення неповнолітніх від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строку давності притягнення до такої відповідальності. Загальні підстави застосування інституту давності притягнення до кримінальної відповідальності передбачені в ст. 49 (закінчення передбачених законом строків після вчинення злочинів і до набрання вироком законної сили, невчинення під час цих строків нового злочину, відсутність ухилення від слідства або суду).

Застосовуючи давність, суд повинен врахувати всі особливості щодо неповнолітніх. У КК України (ч. 2 ст. 106) передбачено такі строки давності:

1) два роки — у разі вчинення злочину невеликої тяжкості;

2) п'ять років — у разі вчинення злочину середньої тяжкості;

3) сім років — у разі вчинення особливо тяжкого злочину.

У Кримінальному кодексі України наведено вичерпний перелік тих покарань, що можуть бути застосовані до неповнолітнього, а саме:

1) штраф (ст. 99) — встановлюється в межах до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і застосовується тільки до неповнолітніх, що мають самостійний дохід, власні кошти або майно, на яке може бути звернене стягнення;

2) громадські роботи (ч. 1 ст. 100) — на строк від 11 до 20 годин, полягають у виконанні робіт у вільний від навчання чи основної роботи час тривалістю не більше двох годин на день;

3) виправні роботи (ч. 2 ст. 100) — на строк від двох місяців до одного року з відрахуванням у дохід держави в межах від п'яти до десяти відсотків заробітку;

4) арешт (ст. 101) — тримання в умовах ізоляції на строк від 15 до 45 діб;

5) позбавлення волі на певний строк (ст. 102) — призначається на строк не більше 10 років, а за особливо тяжкий злочин — на строк до 15 років. При цьому позбавлення волі не може бути призначене неповнолітньому, який вперше вчинив злочин невеликої тяжкості.

Залежно від тяжкості злочину, за який засуджено неповнолітнього, позбавлення волі може бути призначене (ч. 3 ст. 102):

1) за вчинений повторно злочин невеликої тяжкості — на строк не більше двох років;

2) за злочин середньої тяжкості — на строк не більше чотирьох років;

3) за тяжкий злочин — на строк не більше семи років;

4) за особливо тяжкий злочин — на строк не більше десяти років;

5) за особливо тяжкий злочин, поєднаний з умисним позбавленням життя людини, — на строк до 15 років.

Неповнолітні, засуджені до позбавлення волі, відбувають його у спеціальних виховних установах, максимально для них пристосованих.

Питання для самоконтролю

1. Розкрийте поняття, ознаки та склад злочину.

2. Стадії та співучасть у вчиненні злочину.
3. Кримінальна відповідальність та її види.
4. Обставини що обтяжують та пом'якшують кримінальну відповідальність.
5. Кримінальна відповідальність неповнолітніх.

Тема   Загальні засади права соціального забезпечення
План лекції

1. Законодавство і принципи соціального захисту населення.
2. Організація державного соціального страхування.
3. Види соціальних послуг, пільг і матеріального забезпечення.

1. Законодавство і принципи соціального захисту населення в Україні

Відповідно до статті 46 Конституції України громадяни нашої країни мають право на соціальний захист, що включає право на їх забезпечення у випадку повної, часткової чи тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних і інших джерел соціального забезпечення, створенням мережі державних, комунальних, приватних установ з догляду за непрацездатними.

В основу концепції соціального забезпечення населення України, затвердженої Постановою Верховної Ради України, покладені наступні принципи:

1) соціальне забезпечення поширюється тільки на громадян, що працюють за наймом, членів їхніх родин і непрацездатних осіб. На громадян, що самостійно забезпечують себе роботою, поширюються тільки ті соціальні гарантії, у фінансуванні яких вони беруть участь;

2) диференційований підхід до різних соціально-демографічних груп населення залежно від ступеня їхньої економічної самостійності, працездатності, можливостей підвищення рівня матеріального добробуту;

3) перерозподіл економічної відповідальності за реалізацію соціальних гарантій між державою, підприємствами і громадянами. Тобто держава

державою забезпечує за рахунок бюджетних коштів тільки мінімально гарантований рівень медичного, культурного, побутового та соціального обслуговування населення і насамперед соціально-захисних громадян;

4) визначення рівня соціальних гарантій на основі соціальних нормативів. При цьому найбільш важливі нормативи - мінімальний прожитковий рівень, мінімальні розміри заробітної плати і пенсій, а також розміру соціальної допомоги встановлюються державою;

5) відповідність форм соціального забезпечення населення рівню розвитку ринкових відносин в економіці.

Систему соціального законодавства України складають Конституція України, Концепція соціального забезпечення населення України від 21 грудня 1993 р., Основи законодавства України „Про загальнообов'язкове соціальне страхування” від 14 січня 1998 р., Закони України "Про пенсійне забезпечення" від 5 листопада 1991 р., "Про пенсійне забезпечення військовослужбовців, осіб начальницького, рядового складу органів внутрішніх справ" від 9 квітня 1992 р., "Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту" від 22 жовтня 1992 р., "Про основні принципи соціального захисту ветеранів праці та інших громадян літнього віку в Україні" від 16 грудня 1993 р., "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" від 21 листопада 1992 р., "Про статус і соціальний захист громадян, що постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" від 19 грудня 1996 р., "Про страхування" від 7 березня 1996 р., "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві і професійного захворювання, що спричинили втрату працездатності" від 23 вересня 1999 р., "Про загал-

льнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" від 2 березня 2000 р., "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності і витратами, обумовленими народженням і похованням" та ін.

2. Загальнообов'язкове державне соціальне страхування – це система права, обов'язків і гарантій, що передбачає надання соціального захисту, що включає матеріальне забезпечення громадян у разі хвороби, повної, часткової чи тимчасової непрацездатності, безробіття з незалежних від них обставин, утрати годувальника, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати страхових внесків власником або уповноваженим ним органом (далі - роботодавець), громадянами, а також бюджет-них та інших джерел, передбачених законом.

Залежно від страхового випадку в Україні передбачені наступні види державного соціального страхування:

- 1) пенсійне страхування;
- 2) страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, обумовленими народженням і похованням;
- 3) медичне страхування;
- 4) страхування від нещасного випадку на виробництві і професійного захворювання, що спричинили втрату працездатності;
- 5) страхування на випадок безробіття;
- 6) інші види страхування, передбачені законами України.

Під страховим випадком розуміють подію, з настанням якої виникає право застрахованої особи на одержання матеріального забезпечення або соціальних послуг, передбачених окремими законами України по конкретних видах загальнообов'язкового державного страхування.

Загальнообов'язкове державне соціальне страхування здійснюється за принципами:

1) законодавчого визначення умов і порядку здійснення страхування;

2) обов'язковості страхування осіб, які працюють на умовах трудового договору та інших підстав, передбачених законодавством про працю, і осіб, що забезпечують себе роботою самостійно (члени творчих союзів), громадян-суб'єктів підприємницької діяльності;

3) надання права одержання виплат за державним соціальним страхуванням особам, зайнятим підприємницькою, творчою діяльністю;

4) обов'язковості фінансування страховими фондами (установами) витрат, пов'язаних з наданням матеріального забезпечення і соціальних послуг, в обсягах, передбачених законами за окремими видами страхування;

5) солідарності й субсидування;

6) державних гарантій реалізації застрахованими громадянами своїх прав;

7) забезпечення рівня життя не нижче прожиткового мінімуму, встановленого законом, шляхом надання пенсій, інших видів соціальних виплат і допомоги, які є основним джерелом існування;

8) цільового використання коштів загальнообов'язкового соціального страхування;

9) паритетності представників усіх суб'єктів соціального страхування в управлінні загальнообов'язковим державним страхуванням.

Загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню підлягають:

1) особи, які працюють на умовах трудового договору (контракту):

1.1) на підприємствах, в організаціях, установах незалежно від їхніх форм власності і господарювання;

1.2) у фізичних осіб;

2) особи, які забезпечують себе роботою самостійно (члени творчих союзів, творчі працівники, що не є членами творчих союзів), громадяни - суб'єкти підприємницької діяльності.

Особи, що підлягають державному соціальному страхуванню, одержують свідоцтво про загальнообов'язкове державне страхування, що є єдиним для всіх видів страхування і документом строгої звітності.

Інформація у сфері державного соціального страхування використовується з дотриманням вимог, передбачених законодавством про інформацію. Зокрема, забороняється розголошувати без згоди застрахованої особи відомостей про страховий стаж, страхові випадки, результати медичних обстежень, суми одержуваних виплат і т.п. Страховики через засоби масової інформації зобов'язані роз'яснити населенню права й обов'язки, передбачені законодавством про соціальне страхування.

Основним джерелом коштів загальнообов'язкового соціального страхування є внески роботодавців і застрахованих осіб. Розміри внесків на державне соціальне страхування залежно від його виду щорічно встановлюються Верховною Радою України для роботодавців і застрахованих осіб по кожному виду страхування на календарний рік у відсотках одночасно з затвердженням Державного бюджету України.

Як правило, розмір внесків на календарний рік по кожному виду страхування встановлюється у відсотках:

1) для роботодавців - до сум фактичних витрат на оплату праці та інших виплат найманим робітникам, які підлягають оподаткуванню з громадян;

2) для фізичних осіб - до сум оподаткованого доходу (прибутку).

Внески на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві і професійних захворювань сплачує роботодавець. Порядок здійснення платежів і резервування коштів на загальнообов'язкове державне соціальне страхування визначається законами України по окремих видах соціального страхування.

3.Згідно із загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням надаються такі види соціальних послуг і матеріального забезпечення:

1) пенсійне страхування:

1.1) пенсії за віком, за інвалідністю внаслідок загального захворювання (у тому числі каліцтва, не пов'язаного з роботою, інвалідності з дитинства);

1.2) пенсії у зв'язку з втратою годувальника;

1.3) медичні профілактично-реабілітаційні заходи;

1.4) допомога у зв'язку з похованням пенсіонерів;

2) страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності і витратами, обумовленими народженням і похованням:

2.1) допомога у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю (включаючи догляд за хворою дитиною);

2.2) допомога у зв'язку з вагітністю та пологами;

2.3) допомога у зв'язку з народженням дитини та у зв'язку з доглядом за нею;

2.4) допомога у зв'язку з похованням (крім поховання пенсіонерів, безробітних і осіб, які померли від нещасного випадку);

3) страхування від нещасного випадку на виробництві і професійного захворювання:

3.1) профілактичні заходи щодо запобігання нещасних випадків на виробництві і професійних захворювань;

3.2) відновлення здоров'я і працездатності потерпілого;

3.3) допомога у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю внаслідок нещасного випадку на виробництві або професійного захворювання;

3.4) відшкодування збитків, нанесених працівнику каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, пов'язаним з виконанням ним своїх трудових обов'язків;

3.5) пенсія з інвалідності внаслідок нещасного випадку;

3.6) пенсія у зв'язку з втратою годувальника, що помер внаслідок нещасного випадку на виробництві або професійного захворювання;

4) страхування від безробіття:

4.1) допомога у зв'язку з безробіттям;

4.2) відшкодування витрат, пов'язаних із професійною підготовкою або перепідготовкою і профорієнтацією;

4.3) матеріальна допомога безробітному та членам його родини;

4.4) дотація роботодавцю для створення робочих місць;

4.5) допомога у зв'язку з похованням безробітного.

Застраховані особи зобов'язані в повному обсязі та у встановлений термін сплачувати страхові внески, повідомляти страховиків про обставини, що призвели до зміни розміру матеріального забезпечення згідно із загальнообов'язковим державним страхуванням і порядку його надання (зміни стану непрацездатності, у складі родини, звільнення з роботи, працевлаштування, виїзд за межі держави і т.п.).

Сума вартості матеріального забезпечення і соціальних послуг, наданих застрахованій особі внаслідок зловживання або невиконання ним своїх обов'язків, стягується з цієї особи в судовому порядку.

Виплати і надання соціальних послуг, на яке має право застрахована особа, можуть бути припинені:

1) якщо виплати призначені на підставі документів, що містять неправдиві відомості;

2) якщо страховий випадок відбувся внаслідок дії особи, яка притягається до кримінальної відповідальності;

3) якщо страховий випадок відбувся внаслідок навмисної дії особи;

4) внаслідок невиконання застрахованою особою своїх обов'язків;

5) в інших випадках, передбачених законами.

Питання для самоконтролю

1. Що таке право соціального забезпечення?

2. Назвіть види соціальних пенсій та допомог.

3. Назвіть види державного страхування.

4. Види матеріального забезпечення.

Тема Правове регулювання охорони навколишнього середовища План лекції

1. Екологічне право України: поняття, предмет, система.
2. Законодавство про охорону навколишнього природного середовища.
3. Екологічні права і обов'язки громадян.
4. Права і обов'язки природокористувачів.

1. Екологічне право України: поняття, предмет, система

Екологічне право — це система правових норм і принципів, якими регулюються суспільні відносини щодо охорони навколишнього природного середовища і раціонального використання природних ресурсів (екологічні правовідносини). Екологічні правовідносини - це складна галузь суспільних відносин, які охоплюють відносини щодо використання, відтворення і охорони різних об'єктів природи. Суб'єктами екологічних відносин є сторони, між якими вони виникають. Об'єктом екологічних відносин може бути як об'єкт природи в цілому, так і його частина.

Предметом екологічного права є нормативно врегульовані суспільні екологічні відносини щодо охорони навколишнього природного середовища і раціонального використання природних ресурсів.

Систему екологічного права складають екологічні норми, принципи й інститути. Екологічні норми - це одиничні, формально-визначені, загальнообов'язкові правила поведінки, за допомогою яких регулюються суспільні відносини з приводу охорони навколишнього природного середовища і раціонального використання природних ресурсів.

До найважливіших з них необхідно віднести принципи:

- 1) переваги державної власності на землю, воду, ліси, надра та інші об'єкти природи;
- 2) державного управління природокористуванням і охороною природи;

- 3) поєднання раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів;
- 4) комплексного підходу до природокористування і природоохорони;
- 5) поєднання заходів щодо стимулювання і відповідальності у справі використання та охорони природних ресурсів;
- 6) законності в екологічних відносинах.

2. Законодавство про охорону навколишнього природного середовища

Джерела екологічного права виражають і закріплюють екологічну політику Української держави. Основним джерелом екологічного права України є Конституція України.

Сучасними нормативно-правовими актами, що безпосередньо регулюють основи організації охорони навколишнього природного середовища, є кодекси: Водний кодекс України від 6 червня 1995 р., Повітряний кодекс України від 4 травня 1993 р., закони України: «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 р., «Про охорону атмосферного повітря» від 16 жовтня 1992 р., «Про природно-заповідний фонд України» від 16 червня 1992 р., «Про тваринний світ» від 13 грудня 2001 р., «Про рослинний світ» від 9 квітня 1999 р., «Про карантин рослин» від 30 червня 1993 р., «Про ветеринарну медицину» від 25 червня 1992 р., «Про охорону прав на сорти рослин» від 21 квітня 1993 р., «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України з питань охорони навколишнього природного середовища» від 6 березня 1996 р. тощо. До того ж деякі відносини у сфері використання та охорони навколишнього природного середовища врегульовано земельним, лісовим кодексами, кодексом про надра, а також Постановою Верховної Ради України «Про затвердження Порядку обмеження, тимчасової заборони (зупинення) чи припинення діяльності підприємств, установ, організацій і об'єктів у разі порушення ними законодавства про охорону навколишнього природного середовища» від 29 жовтня 1992 р. тощо. Джерелами екологічного права є укази Президента і постанови Кабінету Міністрів України, що спрямовані

на врегулювання суспільних відносин у галузі використання, відтворення і охорони природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки населення України.

3. Екологічні права і обов'язки громадян

Метою існування екологічних прав і обов'язків є забезпечення екологічної безпеки. Під нею розуміють стан навколишнього природного середовища, який забезпечує запобігання погіршенню екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей.

Гарантіями екологічної безпеки для громадян України є широкий комплекс взаємозв'язаних політичних, економічних, технічних, організаційних, виховних, правових та інших заходів.

Отже екологічне законодавство, по-перше, закріплює екологічні права обов'язки громадян України, по-друге, передбачає гарантії їх реалізації, по-третє, встановлює правові, соціальні, економічні та інші основи охорони навколишнього природного середовища.

Виходячи з цього, екологічне право людини і громадянина в Україні — це юридично закріплений вид і міра можливої, дозволеної поведінки людини і громадянина в екологічній сфері. Екологічний обов'язок людини і громадянина в Україні — це юридично закріплений вид і міра необхідної поведінки людини і громадянина в екологічній сфері.

Згідно з діючим законодавством кожний громадянин в Україні має право на:

1) безпечне для його життя та здоров'я навколишнє природне середовище;

2) участь в обговоренні проектів законодавчих актів, матеріалів щодо розміщення, будівництва і реконструкції об'єктів, які можуть негативно впливати на стан навколишнього природного середовища, та внесення пропозицій до державних і господарських органів, установ та організацій з цих питань;

3) участь у розробці й здійсненні заходів з охорони навколишнього природного середовища, раціонального і комплексного використання природних ресурсів;

4) здійснення загального і спеціального використання природних ресурсів;

5) об'єднання в громадські природоохоронні формування;

6) одержання у встановленому порядку повної і достовірної інформації про стан навколишнього природного середовища та його вплив на здоров'я населення;

7) участь у проведенні екологічної експертизи;

8) одержання екологічної освіти;

9) подання до суду позовів до державних органів, підприємств, установ, організацій і громадян про відшкодування збитків, заподіяних його здоров'ю і майну внаслідок негативного впливу на навколишнє природне середовище тощо.

Усі екологічні права громадян захищаються і відновлюються в судовому порядку.

Поряд з правами згадані нормативно-правові акти передбачають і деякі обов'язки. Так, громадяни зобов'язані:

1) берегти природу, охороняти, раціонально використовувати її багатства відповідно до вимог законодавства про охорону навколишнього природного середовища;

2) здійснювати діяльність з додержанням вимог законодавства про охорону навколишнього природного середовища, вимог екологічної безпеки, інших екологічних нормативів та лімітів використання природних ресурсів;

3) не порушувати екологічні права й законні інтереси інших суб'єктів;

4) вносити плату за спеціальне використання природних ресурсів та штрафи за екологічні правопорушення;

5) компенсувати шкоду, завдану забрудненням та іншим негативним впливом на навколишнє природне середовище.

4.Права і обов'язки природокористувачів

Визнаними різновидами права природокористування є:

- 1) право землекористування;
- 2) право водокористування;
- 3) право лісокористування;
- 4) право користуватися надрами;
- 5) право користуватися тваринним світом;
- 6) право користування природно-заповідним фондом .

Право природокористування — це процес раціонального використання людиною природних ресурсів для задоволення різних потреб та інтересів.

Найважливішими принципами природокористування є його цільовий характер, плановість і тривалість, ліцензування, врахування надзвичайного значення в житті суспільства тощо. При цьому вирізняються такі групи природокористування, як право загального і спеціального використання землі, вод, лісів, надр, тваринного світу та інших природних ресурсів. Суб'єктами права загального користування природними ресурсами можуть бути всі громадяни для задоволення найрізноманітніших потреб та інтересів.

Похідним від загального природокористування є спеціальне використання природних ресурсів. На відміну від першого, це використання конкретних природних ресурсів здійснюється громадянами, підприємствами, установами й організаціями у випадках, коли відповідна, визначена в законодавстві, частина природних ресурсів передається їм для використання. Звичайно така передача є оплатною і такою, що визначена в часі.

Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» покладає на громадян і підприємства, установи й організації як на суб'єктів спеціального використання природних ресурсів, спеціальні обов'язки. Так, плата за спеціальне природокористування встановлюється на основі нормативів плати і лімітів використання природних ресурсів. Указані нормативи визначаються з урахуванням кількості та якості природних ре-

сурсів, можливості використання, місцезнаходження, можливості переробки і зберігання відходів.

Контроль у сфері природовикористання і охорони навколишнього природного середовища здійснюється через перевірку, нагляд, обстеження, інвентаризацію та експертизи. Він може здійснюватись як уповноваженими державними органами, так і громадськими формуваннями. Державний контроль покладається на виконавчі комітети місцевих Рад, державні адміністрації, Міністерство екології та природних ресурсів України, його органи на місцях.

Громадський контроль здійснюється громадськими інспекторами охорони навколишнього природного середовища, порядок діяльності яких визначений Положенням, що затверджене Міністерством екології і природних ресурсів України.

Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» складається з преамбули і 16 розділів (72 статей). Він регулює відносини охорони навколишнього середовища, раціонального використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини і спрямований на утворення сприятливих умов економічного і соціального розвитку України у сфері здійснення екологічної політики, мета якої:

- 1) збереження безпечного для існування живої і неживої природи навколишнього середовища;
- 2) захист життя і здоров'я людей від негативного впливу, обумовленого забрудненням навколишнього середовища;
- 3) досягнення гармонійної взаємодії суспільства і природи в процесі охорони, раціонального використання і поновлення природних ресурсів.

Питання для самоконтролю

1. Поняття навколишнього середовища та його регулювання.
2. Принципи навколишнього середовища.
3. Розкрийте екологічні права і обов'язки громадян
4. Розкрийте права і обов'язки природокористувачів.

Тема Судові й правоохоронні органи України

План лекції

1. Судоустрій і принципи здійснення правосуддя в Україні.
2. Основні завдання і функції прокуратури.
3. Правоохоронні органи в Україні, їх завдання.
4. Адвокатура в Україні: основні завдання і функції.

1. Судоустрій і принципи здійснення правосуддя в Україні

Державна влада в Україні здійснюється на принципах її поділу на законодавчу, виконавчу і судову. Органи судової влади здійснюють свої повноваження на підставах, у межах і порядку, передбачених Конституцією України і законодавством України.

Судова влада здійснює функцію правосуддя у формі цивільного, господарського, адміністративного, кримінального, а також конституційного судочинства.

Правосуддя є особливою функцією державної влади, що здійснюється шляхом розгляду та вирішення в судових засіданнях адміністративних, цивільних і господарських справ із спорів стосовно прав та інтересів громадян, підприємств, установ і організацій, суспільних об'єднань, а також кримінальних справ, застосовуючи встановлені законом міри покарання для осіб, винних у здійсненні злочину або виправдовуючи невинних.

Суд здійснює правосуддя на принципах верховенства права, забезпечує захист гарантованих Конституцією України та законами прав і свобод людини й громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі.

Судова система забезпечує доступність правосуддя для кожної особи в порядку, встановленому Конституцією України та законодавством України.

Основними принципами судочинства є:

- 1) законність;
- 2) рівноправність усіх учасників перед законом і судом;
- 3) забезпечення доказу провини;
- 4) суперництво сторін і свобод у наданні ними суду своїх доказів і в доведенні суду їхньої переконливості;
- 5) підтримання державного обвинувачення в суді прокурором;
- 6) гласність судового процесу і його повне фіксування технічними засобами;
- 7) забезпечення апеляційного і касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, установлених законом;
- 8) обов'язковість рішення суду. Законом можуть бути встановлені й інші принципи судочинства в судах окремих судових юрисдикцій.

Судову систему України складають суди загальної юрисдикції і Конституційний Суд України, що є єдиним органом конституційної юрисдикції. Конституційний Суд України приймає рішення і робить висновки в справах стосовно:

- 1) конституційності законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, правових актів Кабінету Міністрів України;
- 2) відповідності Конституції України до діючих міжнародних договорів України або міжнародних договорів, внесених у Верховну Раду України для одержання згоди на їхню обов'язковість;
- 3) дотримання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про усунення Президента України з посади в порядку імпічменту;
- 4) офіційного роз'яснення Конституції та законів України.

Рішення й висновки Конституційного Суду України з перерахованих вище питань є обов'язковими для виконання на території України, остаточною і не можуть бути оскаржені. Закон, інші правові акти або їхні окремі положення, визнані неконституційними, втрачають свою силу з дня ухвалення рішення Конституційним Судом про їх неконституційність.

Система судів загальної юрисдикції відповідно до Конституції України будується на принципах територіальності й спеціалізації.

Систему судів загальної юрисдикції складають:

- 1) місцеві суди;
- 2) апеляційні суди, Апеляційний суд України;
- 3) Конституційний суд України;
- 4) вищі спеціалізовані суди;
- 5) Верховний Суд України.

Створення надзвичайних і особливих судів не допускається. Спеціалізованими судами є господарські, адміністративні та інші суди, визначені законом як спеціалізовані суди. У судах різних судових юрисдикцій може бути введена спеціалізація суддів з розгляду конкретних категорій справ даної юрисдикції.

Єдність системи судів загальної юрисдикції забезпечується:

- 1) єдиними принципами організації та діяльності судів;
- 2) єдиним статусом суддів;
- 3) обов'язковістю для всіх судів правил судочинства, визначених законом;
- 4) забезпеченням Верховним Судом України однакового застосування законів судами загальної юрисдикції;
- 5) обов'язковістю виконання на території України судових рішень;
- 6) єдиним порядком організаційного забезпечення діяльності судів;
- 7) фінансуванням судів винятково з Державного бюджету України;
- 8) вирішенням питань внутрішньої діяльності судів органами суддівського самоврядування.

Для забезпечення всебічного, повного й об'єктивного розгляду справ, законності судових рішень в Україні діють суди першої, апеляційної та касаційної інстанцій (судами першої інстанції є місцеві суди).

Правосуддя в Україні здійснюється на основі рівності всіх учасників процесу перед законом і судом. Усім суб'єктам правовідносин гарантується захист їх прав, свобод і законних інтересів незалежним і неупередженим

судом, створеним відповідно до закону. Ніхто не може бути позбавлений права на розгляд своєї справи у визначеному процесуальним законом порядку в суді будь-якого рівня.

Кожен має право користуватися правовою допомогою при вирішенні його справи в суді. Для надання правової допомоги в суді в Україні діє адвокатура.

Розгляд справ у судах відбувається відкрито, крім випадків, передбачених процесуальним законом. Судочинство в Україні здійснюється державною мовою. Особи, які не володіють або недосить добре володіють державною мовою, мають праве користуватися рідною мовою і послугами перекладача в судовому процесі.

Судове рішення, яким закінчується розгляд справи в суді, приймається від імені України. Судові рішення, що набули законної сили, є обов'язковими для виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, об'єднаннями громадян та інших організацій, громадянами та юридичними особами по всій території України.

Учасники судового процесу та інші особи у випадках і порядку, передбачених процесуальним законом, мають право на апеляційне і касаційне оскарження судового рішення.

Справи в судах першої інстанції розглядаються суддею одноосібно, колегією суддів або суддею і народними засідателями, а у випадках, визначених процесуальним законом, - також судом присяжних. Розгляд справ в апеляційному, касаційному порядку, а також в інших випадках, передбачених законом, здійснюється колегіально в складі не менше трьох професійних суддів.

Судді при здійсненні правосуддя не від кого не залежні, нікому не підзвітні і підкоряються тільки закону. Втручання в здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів будь-яким способом, прояв неповаги до суду або суддів, збір, використання і поширення інформації усно, письмово та іншим способом з метою применшити їхній авторитет або вплинути на їх-

ню неупередженість заборонені й тягнуть передбачену законом відповідальність.

Недоторканість і незалежність суддів гарантується Конституцією України, законом про статус суддів та іншими законами. Суддя не може бути затриманий або заарештований без згоди Верховної Ради України.

Професійні судді не можуть належати до політичних партій і бути в профспілках, брати участь у будь-якій політичній діяльності, мати представницький мандат, займати інші оплачувані посади, виконувати іншу оплачувану роботу, крім наукової, викладацької та творчої.

2. Основні завдання і функції прокуратури

Прокуратура є єдиною централізованою системою державних органів, які від імені України здійснюють нагляд за точним виконанням і єдиним застосуванням законів шляхом своєчасного виявлення правопорушень, уживання заходів з їхнього усунення та притягнення винних до відповідальності.

Діяльність органів прокуратури має за мету зміцнення правопорядку та прагнення вирішення завдань захисту від неправомірних зазіхань на:

1) закріплені Конституцією України незалежність держави, суспільний і державний лад, політичну й економічну систему, права національних груп і територіальних утворень;

2) гарантовані Конституцією, іншими законами України і міжнародними правовими актами соціально-економічні, політичні, особисті права й свободи людини і громадянина;

3) основи демократичного ладу державної влади, правовий статус місцевих Рад народних депутатів, органів територіального суспільного самоврядування.

На органи прокуратури відповідно до статті 121 Конституції України покладені наступні завдання:

1) підтримка державного обвинувачення в суді;

2) представництво інтересів громадян або держави в суді у визначених законом випадках;

3) нагляд за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання і досудове слідство;

4) нагляд за дотриманням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні примусових заходів, пов'язаних з обмеженням свободи громадян.

Представництво прокуратурою інтересів громадянина або держави в суді полягає в здійсненні прокурорами від імені держави процесуальних та інших дій, спрямованих на захист у суді інтересів громадянина або держави у випадках, передбачених законом. Формами прокурорського представництва є:

1) звернення до суду з позовами та заявами про захист прав і свобод будь-якої особи, певного кола осіб, юридичних осіб за умови порушення інтересів держави, а також про визнання незаконними правових актів, дій або рішень органів і посадових осіб;

2) участь у розгляді судами справ;

3) внесення апеляційного, касаційного подання на судові рішення або заяви про їх перегляд у зв'язку з новими обставинами, що відкрились.

Вимоги прокурора, що відповідають чинному законодавству, є обов'язковими для всіх органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб і громадян, повинні виконуватися ними негайно або в передбачені законом, або визначені прокурором терміни.

З метою забезпечення їхньої незалежності працівники прокуратури не можуть бути членами будь-яких політичних партій або рухів.

Систему органів прокуратури складають: Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя (на правах обласних), міські, районні, міжрайонні, інші прирівняні до них прокуратури, а також військові прокуратури.

3. Правоохоронні органи в Україні, їх завдання

До правоохоронних органів відносяться органи державної виконавчої влади, на які законом покладено здійснення однієї чи декількох наступних правоохоронних функцій:

1) охорона державної безпеки, громадського порядку, майна фізичних і юридичних осіб;

2) контроль за станом дотримання нормативних актів в окремих сферах громадського життя;

3) виявлення фактів здійснення злочинів і адміністративних правопорушень і інформування про це державних органів, уповноважених порушувати кримінальні справи, вести дізнання і попереднє слідство, а також виносити рішення про застосування заходів адміністративного стягнення;

4) припинення злочинів і адміністративних правопорушень, затримання за наявності підстав осіб, які їх скоїли;

5) розгляд матеріалів про адміністративні правопорушення, винесення рішень про застосування до осіб, винних в їх здійсненні, адміністративних стягнень і виконання рішень про накладення адміністративних стягнень.

Основними правоохоронними органами в Україні є Служба безпеки України, органи внутрішніх справ, у тому числі міліція, Державна виконавча служба.

Служба безпеки України є державним правоохоронним органом спеціального призначення, що забезпечує державну безпеку України. Основними завданнями Служби безпеки України є:

1) захист державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, економічного, науково-технічного й оборонного потенціалу України, законних інтересів держави, прав громадян від розвідувально-підривної діяльності іноземних спеціальних служб, зазіхань з боку окремих організацій, груп і осіб;

2) попередження, виявлення, припинення і розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, тероризму та організованої злочинності в сфері управління та економіки, інших протиправних дій, що безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України

Служба безпеки України підпорядкована Президенту України і підконтрольна Верховній Раді України.

Органи внутрішніх справ є одним з основних елементів правоохоронних органів України. Їхня діяльність спрямована на забезпечення громадського порядку на всій території держави.

Систему органів внутрішніх справ очолює Міністерство внутрішніх справ України (МВС) - центральний орган державної виконавчої влади. Основними завданнями МВС України є:

- 1) організація та координація діяльності органів внутрішніх справ із захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від протиправних зазіхань, охорони суспільного порядку і гарантування суспільної безпеки;
- 2) участь у розробці й реалізації державної політики по боротьбі зі злочинністю;
- 3) забезпечення уникнення злочинів, їхнє припинення, розкриття і розслідування, розшук осіб, які скоїли злочини, вживання заходів із усунення причин і умов, що сприяють здійсненню правопорушень;
- 4) гарантування безпеки працівників суду і правоохоронних органів, їхніх близьких родичів і осіб, які беруть участь у карному судочинстві;
- 5) визначення основних напрямків удосконалення роботи органів внутрішніх справ, надання їм організаційно-методичної та практичної допомоги;
- 6) участь у виконанні карних розпоряджень і соціальної реабілітації засуджених;
- 7) організація роботи, пов'язаної з гарантуванням забезпечення безпеки дорожнього руху та пожежної безпеки;
- 8) забезпечення законності в діяльності працівників військовослужбовців системи.

Система органів внутрішніх справ формується відповідно до основних напрямків їхньої діяльності і складається з наступних груп структурних підрозділів:

1) галузевих служб (підрозділів), що реалізують основні функції зазначених органів: міліція, слідчий апарат, експертні служби, пожежна охорона, внутрішні війська;

2) функціональних служб (підрозділів), що виконують функції забезпечення органів внутрішніх справ: кадрові, фінансово-економічні, господарські, медичні служби, навчальні заклади;

3) загального керівництва: чергові частини, інформаційно-аналітичні центри, апарат міністрів.

Формами діяльності органів системи МВС, пов'язаними з обліком їхнього функціонального призначення, є: профілактична, оперативно-пошукова, карно-процесуальна, виконавча, охоронна (на договірних засадах) і організаційно-правова діяльність.

Усі ланки системи органів внутрішніх справ функціонують у тісному взаємозв'язку як між собою, так і з іншими державними органами, організаціями і населенням країни, що є гарантією ефективності їхньої діяльності з охорони громадського порядку і боротьби зі злочинністю.

Міліція в Україні є державним збройним органом виконавчої влади, що захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, навколишнє середовище, інтереси суспільства й держави від протиправних зазіхань. Міліція становить єдину систему органів, що входить до структури МВС.

Правовою основою діяльності міліції є Конституція України, Закон України "Про міліцію" від 20 грудня 1990 р., укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти МВС, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку.

Відповідно до чинного законодавства основними завданнями міліції є:

1) гарантування особистої безпеки громадян, захист їх прав, свобод і законних інтересів;

2) запобігання правопорушенням і їхнє припинення;

3) охорона і забезпечення громадського порядку;

4) виявлення і розкриття злочинів, а також розшук осіб, які їх скоїли;

5) забезпечення безпеки дорожнього руху;

6) захист власності від злочинних зазіхань;

7) участь у наданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння в межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків.

У межах діючого законодавства міліція має право обмежувати права й свободи громадян, якщо без цього не можуть бути виконані покладені на неї обов'язки, з обов'язковим поясненням з цього приводу. Вона забезпечує право на юридичний захист та інші права затриманих і взятих під варту осіб не пізніше як через 24 години повідомляє про їхнє місцезнаходження близьким родичам, адміністрації, за місцем роботи чи навчання, вживає в разі потреби заходи для надання медичної та іншої допомоги.

Міліція має право застосовувати засоби фізичного впливу, спеціальні засоби і вогнепальну зброю у випадках і в порядку, передбачених Законом України "Про міліцію".

Контроль за діяльністю міліції здійснюють Кабінет Міністрів України, Міністр внутрішніх справ і в межах їхньої компетенції - Ради народних депутатів.

Нагляд за дотриманням законності в діяльності міліції здійснює Генеральний прокурор України і підлеглі йому прокуратури.

Примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України. Відповідно до чинного законодавства Державна виконавча служба виконує:

1) рішення, призначення та постанови судів з цивільних справ;

2) рішення, призначення та постанови з кримінальних справ у частині майнових стягнень;

3) вироки судів у частині позбавлення права займати визначені посади або займатися визначеною діяльністю;

4) судів у частині майнових стягнень у справах про адміністративні правопорушення;

- 5) світові угоди, твердження судів;
- 6) рішення, призначення, постанови господарських судів;
- 7) виконавчі написи нотаріусів;
- 8) рішення Конституційного Суду України у випадках, передбачених законом;
- 9) не оплачені в термін платіжні вимоги, акцептовані платником;
- 10) рішення третейських судів відповідно до законодавства України;
- 11) рішення комісій з трудових суперечок;
- 12) постанови, винесені органами (посадовими особами), уповноваженими законом розглядати справи про адміністративні правопорушення;
- 13) рішення іноземних судів і арбітражів у передбачених законом випадках;
- 14) рішення державних органів, прийняті з питань володіння та користування культовими спорудами;
- 15) рішення Антимонопольного комітету України;
- 16) постанови державного виконавця про виконавчий збір і накладення штрафу;
- 17) рішення інших державних і недержавних органів у випадках, передбачених законом.

До інших правоохоронних органів, відповідно до Закону України "Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів" від 23 грудня 1993 р. відносяться: митні органи, органи охорони державного кордону, Державної податкової служби, рибоохорони, Державної охорони лісів, працівників Антимонопольного комітету, а також інші охорони, які безпосередньо беруть участь у здійсненні правоохоронних функцій.

4. Адвокатура в Україні: основні завдання і функції

У ст. 59 Конституції України вказується, що забезпечення права на захист від обвинувачення і надання правої допомоги під час вирішення справ у судах та інших державних органах в Україні здійснює адвокатура.

Адвокатура є добровільним професійним суспільним об'єднанням, покликаним відповідно до Конституції України сприяти захисту прав, свобод і

представляти законні інтереси громадян України, іноземних громадян, осіб без громадянства, юридичних осіб, надавати їм юридичну допомогу.

Адвокатура України здійснює свою діяльність на принципах верховенства закону, незалежності, демократизму, гуманізму і конфіденційності.

Адвокат не може працювати в суді, прокуратурі, державному нотаріаті, органах внутрішніх справ, Службі безпеки, державного управління. Адвокатом не може бути особа, яка має судимість.

Адвокатом може бути громадянин України, який отримав вищу юридичну освіту, має стаж роботи зі спеціальності юриста або помічника адвоката не менше двох років, здав кваліфікаційні іспити, одержав свідоцтво на право займатися адвокатською діяльністю і прийняв присягу адвоката України.

Адвокат має право на індивідуальну адвокатську діяльність, може відкрити своє адвокатське бюро, об'єднуватися з іншими адвокатами в колегії, адвокатські фірми, контори і т.д., що діють відповідно до закону і статуту адвокатських об'єднань.

Адвокатські об'єднання діють на принципах добровільності, самоврядування, колегіальності і гласності. Реєстрація адвокатських об'єднань проводиться в Міністерстві юстиції України. Адвокатські об'єднання письмово повідомляють місцеві органи влади про свою реєстрацію, а адвокати - про одержання свідоцтва на право адвокатської діяльності.

Адвокати здійснюють такі види діяльності:

- 1) дають консультації з юридичних питань, усні й письмові довідки з роз'яснення законодавства;
- 2) складають заяви, скарги та інші документи правового характеру;
- 3) засвідчують копії документів зі справ, які ведуть ці адвокати;
- 4) здійснюють представництво в суді, інших державних органах, перед громадянами і юридичними особами;
- 5) надають юридичну допомогу підприємствам, установам і організаціям;

6) здійснюють правове забезпечення підприємницької і зовнішньоекономічної діяльності громадян і юридичних осіб;

7) виконують свої обов'язки відповідно до кримінально-процесуального законодавства в процесі дізнання і попереднього слідства.

Адвокат може здійснювати інші види юридичної допомоги, передбачені Законом України "Про адвокатуру" від 19 грудня 1992 р. та іншими законами.

У своїй професійній діяльності адвокат має право:

1) представляти і захищати інтереси громадян і юридичних осіб за дорученням у всіх органах, підприємствах, установах і організаціях, до компетенції яких відноситься вирішення відповідних питань;

2) збирати відомості про факти, що можуть бути використані як докази в цивільних, господарських і кримінальних справах і в справах про адміністративні правопорушення;

3) запитувати й одержувати документи або їхні копії від підприємств, установ і організацій, а від громадян — з їхньої згоди;

4) знайомитися на підприємствах, в установах і організаціях з необхідними для виконання доручення документами і матеріалами, за винятком тих, таємниця яких охороняється законом;

5) одержувати письмові висновки фахівців з питань, що вимагають спеціальних знань;

6) застосовувати науково-технічні засоби відповідно до чинного законодавства;

7) бути присутнім під час розгляду його клопотань і скарг на засіданні колегіальних органів і давати відповідні пояснення щодо них.

Здійснюючи свої професійні обов'язки, адвокат зобов'язаний неухильно дотримуватися вимог законодавства, використовуючи всі передбачені законом засоби захисту прав і законних інтересів громадян і юридичних осіб, не має права використовувати свої повноваження на шкоду особі, в інтересах якої прийняв доручення, і відмовитися від прийнятої на себе функції захисту підозрюваного, обвинувачуваного, підсудного.

Питання для самоконтролю

1. Що таке судоустрій України?
2. Назвіть систему правоохоронних органів України.
3. Поняття та повноваження Адвокатури України.
4. Розкрийте поняття та повноваження СБУ.
5. Охарактеризуйте повноваження поліції України.

Тема   Вирішення господарських спорів

План лекції

1. Система господарських судів України.
2. Досудове врегулювання господарських спорів.
3. Порядок розгляду справ у господарських судах.

4. Розгляд справ про визнання боржника банкрутом.

1. Система господарських судів України

Правосуддя в господарських відносинах здійснюється господарським судом. Організація і діяльність господарського суду визначаються Конституцією України, законами України "Про судоустрій", "Про господарські суди", Господарським процесуальним кодексом України, іншими законодавчими актами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надано Верховною Радою України. Завданнями господарського суду є:

1) захист прав і законних інтересів учасників господарських правовідносин;

2) сприяння зміцненню законності в сфері господарських відносин.

Господарські суди є спеціалізованими судами в системі судів загальної юрисдикції. Вони складають єдину систему спеціалізованих судів, до якої входять:

3) місцеві господарські суди;

4) апеляційні господарські суди;

5) Вищий господарський суд України.

Місцеві господарські суди (суди першої інстанції), Господарський суд Автономної Республіки Крим, господарський суд областей, міста Києва і Севастополя:

1) вирішують господарські спори, що стосуються їх компетенції, розглядають справи про банкрутство;

2) переглядають прийняті ними рішення за новими обставинами, що відкрилися;

3) вивчають і узагальнюють практику застосування законодавства, аналізують статистику вирішення господарських спорів, вносять пропозиції до Вищого господарського суду України, спрямовані на вдосконалення правового регулювання господарської діяльності і практики вирішення господарських спорів;

4) ведуть роботу, спрямовану на попередження правопорушень у сфері господарських відносин;

5) здійснюють інші повноваження, надані їм законодавством. Апеляційний господарський суш переглядає в апеляційному порядку рішення місцевих господарських судів.

Вищий господарський суд України є вищим судовим органом господарських судів України у здійсненні правосуддя в господарських відносинах.

Вищий господарський суд України:

1) переглядає в касаційному порядку рішення апеляційних і місцевих господарських судів;

2) вивчає і узагальнює практику застосування законодавства, забезпечує однаковість практики, аналізує статистику вирішення господарських спорів; дає роз'яснення господарським судам з питань практики застосування законодавства України, що регулює відносини в господарській сфері;

3) веде роботу, спрямовану на попередження правопорушень у сфері господарських відносин;

4) здійснює організаційне керівництво апеляційними господарськими судами;

5) забезпечує підбір і підготовку кандидатів у судді, підвищення кваліфікації працівників господарських судів, організовує роботу з матеріально-технічного забезпечення господарських судів;

6) забезпечує діяльність кваліфікаційної комісії суддів господарських судів.

2. Досудове врегулювання господарських спорів

Сторони застосовують заходи досудового врегулювання господарських спорів у випадках, передбачених Господарським процесуальним кодексом (ГПК), а також за домовленістю між собою, якщо це обумовлено договором.

Спори, що виникають з договору перевезення, договору про надання послуг зв'язку, можуть бути передані на розгляд до господарського суду за умови дотримання сторонами встановленого для даної категорії спорів порядку їх досудового врегулювання.

Порядок досудового врегулювання господарських спорів не поширюється на спори про визнання договорів недійсними, спори про визнання недійсними актів державних органів та інші види спорів, визначені чинним законодавством.

Підприємства і організації, які порушили майнові права та законні інтереси інших підприємств і організацій, зобов'язані відновити їх, не очікуючи пред'явлення претензії. Підприємства і організації, чиї права і законні інтереси порушені, з метою безпосереднього врегулювання спору з порушником цих прав і інтересів звертаються до нього з письмовою претензією.

У претензії вказуються:

- 1) повне найменування і поштові реквізити заявника претензії та підприємства, організації, яким претензія пред'являється, дата пред'явлення і номер претензії;
- 2) обставини, на підставі яких пред'явлена претензія, докази, що підтверджують ці обставини, посилання на відповідні нормативні акти;
- 3) вимоги заявника;
- 4) сума претензії і її розрахунок, якщо претензія підлягає грошовій оцінці, платіжні реквізити заявника претензії;
- 5) перелік наданих до претензії документів та інших доказів.

Підприємства і організації, які одержали претензію, зобов'язані задовольнити обґрунтовані вимоги заявника.

Про результати розгляду претензії заявнику повідомляється в письмовій формі.

3. Порядок розгляду справ у господарських судах

Підприємства, організації, установи, інші юридичні особи (у тому числі іноземні), громадяни, які здійснюють підприємницьку діяльність без ство-

рення юридичної особи, мають право звертатися до господарського суду відповідно до встановленої підвідомчості господарських справ за захистом своїх порушених чи не визнаваних прав і охоронюваних законом інтересів.

Позивачами є підприємства і організації, які подали позов чи в інтересах яких подано позов про захист порушеного права. Відповідачами є підприємства, яким адресована позовна вимога.

Сторони користуються рівними процесуальними правами. Вони мають право знайомитися з матеріалами справи, робити з них виписки, знімати копії, брати участь у судових засіданнях, надавати докази, брати участь у дослідженні доказів, заявляти клопотання, надавати усні й письмові пояснення господарському суду, наводити свої докази і мотиви з усіх питань, що виникають у ході судового процесу, заперечувати проти клопотань і доводів інших учасників судового процесу, оскаржувати судові рішення господарського суду у встановленому Кодексом порядку.

Перелік справ, підвідомчих господарським судам, викладений у розділі III Господарського процесуального кодексу України (справи з господарських спорів та інші, пов'язані з підприємницькою або господарською діяльністю):

- 1) справи зі спорів, що виникають під час встановлення висновку, змін, розірвання та виконання господарських договорів;
- 2) справи про банкрутство;
- 3) справи за заявою органів Антимонопольного комітету України, Рахункової палати з питань, віднесених законодавчими актами до їх компетенції.

Позовна заява подається до суду тільки в письмовій формі і підписується керівником підприємства чи його заступником. Вона повинна містити:

- 1) найменування господарського суду, до якого подається заява;
- 2) найменування сторін, їх поштові адреси, найменування і номери рахунків сторін у банківських установах;
- 3) документи, що підтверджують статус громадянина як суб'єкта підприємницької діяльності;

4) ціну позову, якщо позов підлягає грошовій оцінці, суми договору (у спорах, що виникають під час встановлення висновку, змін та розірвання господарських договорів);

5) зміст позовних вимог, якщо позов поданий до декількох відповідачів, зміст позовних вимог щодо кожного з них;

6) викладення обставин, на яких ґрунтуються позовні вимоги, докази, що підтверджують позов;

7) відомості про застосування заходів досудового врегулювання спору у випадках, передбачених Господарським процесуальним кодексом;

8) відомості про застосування запобіжних заходів;

9) перелік документів та інших доказів, що додаються до заяви.

У позовній заяві можуть бути зазначені також інші відомості, якщо вони необхідні для правильного вирішення спору.

Не пізніше дня подання позову позивач зобов'язаний направити кожному з відповідачів копію позовної заяви з прикладеними до неї документами, якщо такі документи у відповідачів відсутні.

До позовної заяви, яка підписана представником позивача, додається доручення або інший документ, що підтверджує повноваження представника позивача.

Усі документи подаються в оригіналах чи належним чином засвідчених копіях.

Протягом п'яти днів з моменту надходження позовної заяви суддя виносить рішення про подальший рух поданих документів і оформляє його відповідною ухвалою. При необґрунтованій подачі позову в господарський суд або у випадку порушення процесуальної форми поданих матеріалів суддя відмовляє в прийнятті позовної заяви або повертає її. Якщо ж позов поданий з дотриманням усіх вимог законодавства, суддя дає хід справі й направляє сторонам відповідні ухвали. В ухвалі про порушення ходу справи вказуються: факт прийняття позовної заяви, час і місце проведення засідання господарського суду, дії, які необхідно зробити сторонам для підготовки справи до розгляду на засіданні.

Відповідач зобов'язаний не пізніше трьох днів після одержання ухвали про порушення ходу справи направити до суду відповідь на позовну заяву і документи, що підтверджують заперечення проти позову, а позивачу, іншим відповідачам і прокурору, який бере участь у справі - копію відповіді.

Доказами в справі є будь-як фактичні дані, на підставі яких господарський суд у встановленому законом порядку встановлює наявність чи відсутність обставин, на яких ґрунтуються вимоги і заперечення сторін, а також інші обставини, що мають значення для правильного вирішення господарського спору.

Ці дані встановлюються наступними засобами:

- 1) письмовими і речовинними доказами, висновками судових експертів;
- 2) поясненнями представників сторін та інших осіб, які беруть участь у судовому процесі.

Кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

За результатами розгляду спору суд може припинити хід справи, залишити позов без розгляду чи прийняти рішення.

У разі вирішення господарського спору (задоволення позову, відмови в позові цілком або частково) господарський суд приймає рішення. Рішення викладається в письмовій формі і підписується всіма суддями, які брали участь у засіданні.

Рішення господарського суду приймається ім'ям України.

Прийняте рішення оголошується суддею на судовому засіданні після завершення розгляду справи.

Рішення господарського суду набуває законної сили після закінчення десятиденного строку з дня його прийняття, а у випадку, якщо в судовому засіданні були оголошені тільки вступна і резолютивна частини рішення, воно набирає законної сили після завершення десятиденного строку від дня підписання рішення.

Сторона, не згодна з прийнятим судом першої інстанції рішенням, може оскаржити його в апеляційному суді.

Апеляційна скарга (подання) на рішення місцевого господарського суду розглядається в двомісячний термін від дня надходження справи разом з апеляційною скаргою (поданням) в апеляційну інстанцію.

Апеляційна інстанція за результатами розгляду апеляційної скарги (подання) має право:

- 1) залишити рішення місцевого господарського суду без змін, а скаргу (подання) без задоволення;
- 2) скасувати рішення цілком чи частково і прийняти нове рішення;
- 3) скасувати рішення цілком чи частково і припинити хід справи або залишити позов без розгляду цілком чи частково;
- 4) змінити рішення.

Сторони у справі також мають право оскаржити, а прокурор подати касаційне подання на рішення місцевого господарського суду, що вступило в законну силу. Касаційну скаргу мають право подати також особи, які не брали участі у справі, якщо суд прийняв рішення чи постанову, що стосується їх прав і обов'язків.

Касаційною інстанцією є Вищий господарський суд України.

Касаційна скарга (подання) може бути подана (внесена) протягом одного місяця з дня набуття законної сили рішення місцевого господарського суду або постанови апеляційного господарського суду.

Сторони у справі й Генеральний прокурор України мають право оскаржити в касаційному порядку постанову Вищого господарського суду України у Верховному Суді України.

Підставами для скасування постанов або ухвал Вищого господарського суду України є їх невідповідність Конституції України, міжнародним договорам, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, інше неправильне застосування норм матеріального права.

4. Розгляд справ про визнання боржника банкрутом

Особливу категорію справ, що розглядаються господарським судом, складають справи про визнання боржника банкрутом.

Хід справ про банкрутство регулюється Законом "Про відновлення платоспроможності боржника чи визнання його банкрутом", Господарським процесуальним кодексом України, іншими законодавчими актами України.

Стаття 1 вказаного Закону під "банкрутством" розуміє визнану господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність і задовольнити визнані судом вимоги кредиторів інакше як через застосування процедури ліквідації. Неплатоспроможність полягає у неспроможності суб'єкта підприємницької діяльності виконати після настання встановленого терміну їх сплати грошові зобов'язання перед кредиторами, у тому числі щодо заробітної плати, а також виконати зобов'язання зі сплати податків і зборів.

Кредитором у розумінні Закону є юридична чи фізична особа, яка має документально підтверджені у встановленому порядку вимоги з грошових зобов'язань до боржника, з виплати заборгованості із заробітної плати працівникам боржника, а також органів державної податкової служби та інших державних органів, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю стягнення податків і зборів.

Боржником визнається суб'єкт підприємницької діяльності, не спроможний виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами протягом трьох місяців після настання встановленого терміну їх сплати.

Справа про банкрутство порушується господарським судом, якщо безперечні вимоги кредитора (кредиторів) до боржника сукупно складають не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати і вони не були задоволені боржником протягом трьох місяців після встановленого для їх погашення строку.

Безперечними вимогами кредиторів вважаються вимоги, визнані боржником, інші вимоги, підтверджені виконавчими документами або розра-

хунковими документами, за якими відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника.

Відповідно до пункту 5 статті 11 Закону суддя в підготовчому засіданні виносить постанову, якою зобов'язує заявника опублікувати в офіційних друкованих органах у десятиденний термін за його рахунок оголошення про порушення справи про банкрутство.

Відповідно до Закону щодо боржника застосовуються наступні судові процедури банкрутства:

1) розпорядження майном боржника - система заходів для спостереження та контролю за управлінням і розпорядженням майном боржника з метою забезпечення збереження та ефективного використання майнових активів боржника, проведення аналізу його фінансового положення;

2) мирова угода - домовленість між боржником і кредитором (групою кредиторів) про відстрочку і/або розстрочку платежів чи припинення зобов'язання за згодою сторін (прощення боргів);

3) санація (поновлення платоспроможності) боржника — система заходів, здійснюваних під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнання боржника банкрутом і його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського стану боржника, а також задоволення в повному обсязі чи частково вимог кредиторів шляхом кредитування, реструктуризації підприємства, боргів і капіталу та/або зміну організаційно-правової та виробничої структури боржника;

4) ліквідація банкрута — припинення діяльності суб'єкта підприємницької діяльності, визнаного господарським судом банкрутом, з метою здійснення заходів щодо задоволення визнаних судом вимог кредиторів шляхом продажу його майна.

Постійне збільшення кількості збиткових підприємств обумовило нагромадження в господарських судах справ про банкрутство. Особливість і складність процесуального режиму провадження у справах цієї категорії, соціальні проблеми й наслідки, пов'язані із застосуванням правового інсти-

туту банкрутства, не мають сьогодні аналогів за всю історію існування господарських судів.

Список літератури

1. Гіда Є.О. "Основи правознавства".
2. Пилипенко П.Д., Хома Н.М., Кельман М.С. та ін. "Основи правознавства" (2-ге видання).
3. Богачова Л.Л., Жернаков В.В. та ін. "Правознавство: базовий підручник для студентів ВНЗ".
4. Кириченко В.М. "Правознавство: Модульний курс".
5. Зайчук О.В. "Правознавство. Теорія держави і права. Загальна теорія держави і права".
6. Кельман М.С., Мурашин О.Г. "Загальна теорія держави і права".